

CAPITOLUL 1

TREI BĂRBAȚI DIN CORDOBA

Bărbatul care stătea la masa cu placă de marmură din cafeneaua “Marele Căpitan” – dacă traduc corect firma – era un tip lipsit de griji. Înalt, cu o barbă îngrijită și ochi cenușii triști care studiau absent strada ca și cum n-ar fi fost chiar sigur de ceea ce caută. Sorbea o cafea *con leche* * și bătea un ritm pe masă cu mâinile lui albe, subțiri.

Era îmbrăcat în negru, ceea ce reprezintă veșmântul convențional în Spania, iar mantia neagră era tivită cu catifea. Cravata era din satin negru, și pantalonii care-i veneau turnați erau petrecuți pe sub cizmele ascuțite, în stilul afișat de unii *caballero*.

Aceste caracteristici ale veșmintelor sale erau cele mai izbitoare, deși era îmbrăcat destul de convențional – pentru Cordoba. Ar fi putut fi spaniol, deoarece ochii cenușii sunt o moștenire a Armatei de Ocupație, și mulți erau rodul unirii dintre exuberanții irlandezi ai lui Wellington și sensibilele doamne din Estremadura.

Vorbea impecabil. Avea murmurul Andaluziei, prescurtând cuvintele așa cum fac cei din sud. De asemeni, dovada originii sale sudice se vedea în felul în care-i răspundea cerșetorului plângăreț care-și târșăia dureros pașii, întinzând degetele rășchirate.

- Pentru numele Fecioarei, și al sfinților, și al Dumnezeului care e deasupra tuturor, vă implor, *señor*, să-mi dați zece *céntimos*.

Bărbosul își mută privirea din depărtare spre palmă.

- Dumnezeu va da, rosti în araba nedeslușită a Marocului spaniol.

* cu lapte – în spaniolă în orig. (N TRAD)

- Chiar dacă aş trăi o sută de ani, rosti monoton cerşetorul, nu voi înceta să mă rog pentru fericirea luminăţii voastre.

Cel cu mantia tivită cu catifea privi spre cerşetor.

Milogul era un bărbat de înălţime medie, cu trăsături ascutite, nebărbierit, ca toţi cei de teapa lui, bandajat la cap şi peste un ochi.

Mai mult decât atât, era şchiop. Picioarele erau o masă diformă de bandaje înfăşurate, şi mâinile decolorate strângeau violent un baston.

- *Señor* şi Prinţ, scânci el, între mine şi colţii blestemaţi ai foamei se află zece *céntimos*, şi domnia voastră nu va dormi liniştită la noapte la gândul că m-a lăsat înfometat.

- Mergi în pace, rosti liniştit celălalt.

- Preamărite, gemu cerşetorul, pe *chico*^{*} care stă pe genunchii mamei tale – îşi făcu cruce – pe galeria sfinţilor şi pe sângele binecuvântat al martirilor, te implor să nu mă laşi să mor pe marginea drumului, când zece *céntimos*, care reprezintă o nimica toată pentru dumneavoastră, m-ar putea conduce spre un stomac plin.

Bărbatul de la masă sorbi cafeaua neclintit.

- Mergi cu Dumnezeu, spuse.

Totuşi, cerşetorul rămase pe loc.

Privi neajutorat în susul şi-n josul străzii luminate de soare. Aruncă o privire spre cotlonul întunecat şi răcoros al cafenelei, unde un chelner apatic stătea la o masă citind "*Heraldo*".

După care se aplecă în faţă, întinzând lent mâna pentru a lua o bucăţică de prăjitură de pe masa alăturată.

- Îl cunoaşteţi pe doctorul Essley? întrebă într-o engleză perfectă.

Cavalerul de la masă îl privi gânditor.

- Nu-l cunosc. De ce? întrebă în aceeași limbă.
- Ar trebui să-l cunoașteți, spuse cerșetorul; e interesant.

Nu mai rosti nimic, plecând cu un mers dureros de-a lungul străzii. *Caballero* îl urmări cu o anume curiozitate în timp ce-și croia încet drum spre următoarea cafenea.

Apoi pocni din degete, și chelnerul apatic, acum dând din cap semnificativ peste "*Heraldo*", reveni brusc la viață, luă nota, și un bacșiș proporțional cu mărimea notei.

Deși cerul era fără pic de nor și soarele arunca umbre albastre pe stradă, aceleași umbre erau foarte reci, pentru că acestea erau zilele răcoroase dinaintea primei izbucniri de arșiță a primăverii.

Gentlemanul, ridicându-se în toată înălțimea lui – avea binișor peste un metru optzeci – își agită mantia și aruncă un capăt peste umăr; apoi începu să meargă lent în direcția în care plecase cerșetorul.

Drumul îl duse printre străzi înguste, atât de înguste încât în zidurile de pe ambele părți erau urme adânci care să permită trecerea căruțelor. Îl ajunse din urmă pe Calle Paraiso, îl depăși, croindu-și drum pe străduțele înguste care duc spre San Fernando. O luă în josul ei, mergând foarte tacticos, apoi o luă pe Carrera de Puente, și astfel ajunse în umbra catedralei-moschee, dedicată lui Dumnezeu și lui Allah cu încântătoare imparțialitate. Rămase nehotărât dinaintea porților care dădeau în curți, păru pe jumătate în cumpănă, apoi se răsuci, luând-o în jos spre Podul Calahorra. Semeț se înalță podul, cu cele șaisprezece arcade construite de vechii Moors. Bărbatul cu mantie ajunse în mijlocul podului și se aplecă peste balustradă, privind leneș apele galbene și umflate ale Guadalquivir-ului.

* copil – în limba spaniolă, în original (nota trad.)

Cu coada ochiului observă cum cerșetorul se apropie lent prin poartă și se îndreaptă înspre el. A trebuit să aștepte mult timp pentru că înainta foarte lent. În cele din urmă, ajunse târșindu-se lângă el, cu pălăria în mână, cu palma întinsă. Atitudinea era cea a unui cerșetor, dar glasul al unui englez educat.

- Manfred, rosti cu toată convingerea, trebuie să-l vezi pe acest Essley. Am un motiv special să-ți cer asta.

- Ce-i cu el?

Cerșetorul zâmbi.

- Depind în mare măsură de memoria mea, spuse, biblioteca din locuința mea umilă fiind cumva limitată, dar am ușoara senzație că e doctor într-o suburbie a Londrei, mai degrabă un chirurg inteligent.

- Ce face acolo?

Înspăimântătorul Gonsalez zâmbi iar.

- Există în Cordoba un oarecare doctor Cajalos. În atmosfera solemnă a hotelului „Marele Căpitan,, , unde înțeleg că ai apartamentul tău luxos, niciun ecou din lumea interlopă a Cordobei nu ajunge la tine. Aici – arătă spre acoperișurile și harababura neglijentă a clădirilor din celălalt capăt al podului – în Campo Verdad, unde oamenii trăiesc fericiți cu doi *pesetas* pe săptămână, l-am cunoscut pe dr. Cajalos. E un tip proverbial – un om minunat, George, făcând miracole nevisate vreodată în filosofia ta: făcându-I pe cei orbi să vadă, vrăjindu-i pe cei vinovați și creând infailibile filtre de dragoste pentru cei nevinovați! Va face un hidos fermecător sau va învinge ravagiile bolii somnului.

Manfred dădu din cap.

- Chiar și în hotelul “Marele Căpitan” este prețuit, rosti cu un clipit șiret din ochi. L-am văzut și l-am consultat.

Cerșetorul păru un pic uluit.

- Ești un om minunat, spuse cu admirație în glas. Când ai făcut-o?

Manfred râse ușor.

- A fost o noapte anume, cu puține săptămâni în urmă, când un cerșetor stătea lângă ușa valorosului doctor, așteptând răbdător până când un vizitator misterios, cu mantia pe chip, și-a terminat întrevederea.

- Mi-amintesc, rosti celălalt, încuviințând. Era un străin din Ronda, și eram curios – m-ai văzut urmărindu-l?

- Te-am văzut, rosti grav Manfred. Te-am văzut cu coada ochiului.

- Nu cumva erai tu? înrebă Gonsalez, uluit.

- Eu eram, rosti celălalt. Am plecat din Cordoba ca să vin în Cordoba.

Gonsalez tăcu o clipă.

- Accept umilința, spuse. Acum, întrucât îl cunoști pe doctor, vezi vreun motiv pentru vizita unui banal doctor englez în Cordoba? A parcurs tot drumul, fără oprire, din Anglia, cu expresul Algeciras. Măine în zori părăsește Cordoba prin același sistem de urgență, și vine să-l consulte pe doctorul Cajalos.

- Poiccart e aici: are un interes cu acest Essley – atât de mare încât vine prietenos în Cordoba noastră, cu “Baedeker”-ul în mână, căutând informații în ghidul de călătorie și supunându-se sfios inadvertențelor.

Manfred se scărpină în bărbie, cu aceeași gravă expresie gânditoare în ochii săi inteligenți ca și atunci când îl urmărise pe Gonsalez plecând de la cafeneaua “Marele Căpitan”.

- Viața ar fi plictisitoare fără Poiccart, spuse.

- Plictisitoare, într-adevăr – ah, *señor*, viața mea va fi întru lauda ta, și se va ridica asemeni fumului tămâiei sfinte către tronul Raiului.

Revenise brusc la tonul plângăcios, pentru că un polițist din garda orașului se apropia, cu o privire suspicioasă asupra cerșetorului care stătea cu mâna întinsă în așteptare.

Manfred clătină din cap în timp ce polițistul se apropia tacticos.

- Mergi în pace, spuse.

- Câine, rosti polițistul, punând mâna aspră pe umărul cerșetorului, hoț de hoț, cară-te, ca nu cumva să-i deranjezi nările acestui ilustru domn.

Cu brațele în șolduri, privi cum se îndepărtează șchiopătând, apoi se răsuci spre Manfred.

- Dacă aș fi văzut acest gunoi mai devreme, Excelență, rosti feroce, v-aș fi scutit de prezența lui.

- Nu e important, rosti Manfred convențional.

- În ceea ce mă privește, continuă polițistul, luându-și o mână de pe șold pentru a-și răsuci o mustață ne semnificativă, muncesc din greu ca să-i protejiez pe *caballeros* bogați și generoși de acești porci. Și Dumnezeu știe că salariul meu e mic, și am de hrănit trei guri flămânde, nemaipunând-o la socoteală pe soacră-mea, care vine regulat de sărbători și trebuie dusă la coride, viața e grea. Mai mult, *señor*, deoarece e una dintre acele blestemate femei andaluze mândre, mai vrea și un loc la umbră* pentru doi *pesetas*. În ceea ce mă privește, n-am mai pus gura pe *rioja* de la sărbătoarea Sfintei Tereza...

Manfred strecură un *peseta* în mâna cerșetorului în uniformă.

Acesta îl însoți până la capătul podului, povestind în amănunt despre dificultățile domestice, comparându-le cu libertatea și intimitatea imposibile în toată lumea. Rămaseră sporovăind lângă intrarea principală a Catedralei.

- Excelența Voastră nu e din Cordoba? întrebă ofițerul.

- Sunt din Malaga, rosti Manfred fără ezitare.

- Am o soră care s-a măritat cu un pescar din Malaga, mărturisi polițistul. Soțul ei s-a înecat, și ea trăiește acum cu un *señor* căruia i-am uitat numele. E o femeie pioasă, dar foarte egoistă. Excelența Voastră a fost în Gibraltar?

Manfred încuviință. Era atent la un grup de turiști căruia i se arătau frumusețile Puerta del Perdón.

Unul dintre turiști se desprinsese de grup și se îndreptă spre ei. Era un individ de înălțime medie și constituție robustă. Avea un ciudat aer rezervat și pe chip o imperturbabilitate saturniană.

- Puteți să-mi spuneți unde e hotelul “Marele Căpitan?” întrebă într-o spaniolă stricată.

- Eu merg într-acolo, rosti curtenitor Manfred; dacă *señor* ar avea bunătatea să mă însoțească...

- Aș fi recunoscător, rosti celălalt.

Sporovăiră un pic pe diverse teme – vremea, înfățișarea splendidă a moscheii – catedrală.

- Trebuie să mergeți să-l vedeți pe Essley, rosti deodată turistul. Vorbi într-o spaniolă perfectă.

- Povestește-mi despre el, spuse Manfred. Între tine și Gonsalez, dragul meu Poiccart, tu mi-ai stârnit curiozitatea.

- E o chestiune importantă, spuse celălalt pe un ton serios. Essley e doctor într-o suburbie a Londrei. L-am supravegheat timp de câteva luni. Are puțină experiență – chiar foarte puțină – și a rezolvat câteva cazuri. Aparent, nu prea se ține de treabă în suburbia lui, și povestea lui e una ciudată. A fost student la University College, Londra și, curând după

* la coride, locurile la soare sunt mai ieftine, cele la umbră având preț dublu (Nota autorului).

absolvire, a plecat cu un tânăr pe nume Henley în Australia. Henley fusese un eșec fără speranță și răzbiise cu greu la examene, dar cei doi erau prieteni buni, ceea ce ar putea explica plecarea lor împreună pentru a-și încerca norocul într-o altă țară. Niciunul n-avea vreo rudă în lume, cu excepția lui Henley, care avea un unchi bogat stabilit undeva în Canada, și pe care nu-l văzuse niciodată. Sosiți la Melbourne, cei doi porniră în susul țării, în ideea de a căuta aur, lucru foarte la modă pe atunci. Nu știu în ce loc se făceau săpăturile; oricum, cu trei luni înainte ca Essley să sosească – singur, tovarășul lui murind pe drum!

Se pare că n-a practicat, continuă Poiccart, trei sau patru ani. Putem urmări deplasările lui dintr-o exploatare minieră în alta, unde a săpat un pic, a practicat din plin jocuri de noroc, și era cunoscut, în general, drept doctorul S. – probabil o abreviere de la Essley. De-abia când a ajuns în partea vestică a Australiei, a izbutit să se instaleze ca doctor. A practicat oarecum, nu la cel mai înalt nivel, e adevărat, dar cu siguranță profitabil. A dispărut din Coolgardie în 1900; nu a mai reapărut în Anglia până în 1908.

Deja ajunseseră la Paseo. Străzile erau mai aglomerate decât atunci când Manfred îl urmărise pe cerșetor.

- Am niște camere aici, spuse. Intră să bem un ceai.

Ocupa un apartament deasupra unui giuvaiergiu în Calle Moreria. Era un apartament bine mobilat și, mai ales, binecuvântat în materie de iluminat, expică Manfred în timp ce introduse cheia în ușă. Puse un ceainic de argint pe soba electrică.

- Masa e aranjată pentru doi? întrebă Poiccart.

- Am vizitatori, rosti Manfred cu un mic zâmbet. Uneori, meseria de cerșetor devine o povară greu de purtat de către Leon al nostru, și ajunge în Cordoba cu trenul, un foarte respectabil membru al societății, plin de dorința

unei vieți luxoase – și a poveștilor. Continuă-ți povestea ta, Poiccart; mă interesează.

“Turistul” se așează într-un fotoliu adânc.

- Unde rămăsesem? întrebă. A, da, dr. Essley a dispărut din Coolgardie și, după o lipsă de opt ani, a reapărut în Londra.

- În împrejurări excepționale?

- Nu, foarte obișnuite. Se pare că a fost arestat de cel mai nou tip de Napoleon.

- Un oarecare colonel Black? întrebă Manfred, ridicând sprâncenele.

Poiccart încuviință.

- Același meteorit, spuse. Oricum, Essley, mulțumită practicii pe care a putut-o fura de la ceilalți practicanți din suburbia lui – undeva, în apropiere de Forest Hill – și practicii date de recomandarea lui Napoleon, pare a fi destul de bine. Prima oară mi-a atras atenția...

Se auzi o bătaie în ușă, și Manfred ridică un deget precaut. Traversă încăperea și deschise ușa. Portarul stătea în prag, cu șapca în mână; în spatele lui și un pic mai în josul scărilor se afla un străin – evident un englez.

- Un *señor* dorește să vă vadă, Excelență, spuse portarul.

- Casa mea e la dispoziția dvs., spuse Manfred, adresându-i-se străinului în spaniolă.

- Mă tem că nu vorbesc prea bine spaniola, rosti bărbatul de pe scări.

- Nu vreți să urcați? întrebă Manfred în engleză.

Celălalt urcă lent treptele.

Era un bărbat de cincizeci de ani. Părul era cenușiu și lung. Sprâncenele erau stufoase, și maxilarul proeminent îi dădea o înfățișare ușor respingătoare. Purta o haină neagră și mănuși.

Privi prin încăpere de la unul la altul.

- Numele meu, spuse, e Essley. Pronunță cuvântul, accetuiând dublul “S”, care sună ca un sâsâit prelung. Essley, repetă ca și cum ar fi avut o satisfacție repetând – doctor Essley.

Manfred îi făcu semn spre un scaun, dar doctorul clătină din cap.

- O să stau în picioare, rosti cu asprime. Când am afaceri, stau în picioare.

Privi suspicios spre Poiccart.

- Am o afacere privată, spuse apăsător.

- Prietenul meu e demn de toată încrederea, rosti Manfred.

Încuviință în silă.

- Înțeleg, spuse, că sunteți un savant și un om cu informații remarcabile despre Spania.

Manfred dădu din umeri. În rolul pe care-l juca acum se bucura de o oarecare reputație de *littérateur* cvasi-științific și, sub numele de “de la Monte” publicase o carte despre “*Crima modernă*”.

- Știind asta, spuse individul, am venit în Cordoba, având și o altă afacere – dar aia mai poate să aștepte.

Privi în jur după un scaun și Manfred îi oferă unul, în care se așeză, cu spatele spre fereastră.

- Domnule de la Monte, spuse doctorul, aplecându-se în față cu mâinile pe genunchi și vorbind fără grabă, vă pricepeți oarecum la crime.

- Am scris o carte pe această temă, spuse Manfred, ceea ce nu înseamnă neapărat același lucru.

- M-am temut de asta, spuse celălalt tăios. Mă temeam, de asemeni, că s-ar putea să nu vorbiți engleza. Acum, vreau să vă pun o întrebare directă și vreau un răspuns direct.

- Câtă vreme vi-l pot da, am toată bunăvoința, spuse Manfred.

Doctorul se strâmbă nervos, apoi:

- Ați auzit vreodată de “Cei Patru Justițieri”? Întrebă.

Se lăsă o mică tăcere.

- Da, spuse calm Manfred, am auzit de ei.

- Se află în Spania?

Întrebarea fusese pusă direct.

- Nu știu exact, spuse Manfred. De ce întrebați?

- Pentru că... Doctorul ezită. Oh, ei bine – mă interesează. Se spune că ei dezgroapă crimele pe care legea nu le pedepsește; ei – eiucid – nu?

Vocea îi era mai ascutită, genele îngustate încât îi vedea pe ceilalți ca prin două fante.

- Se știe că o asemenea organizație există, spuse Manfred, și se știe că se năpustesc asupra crimei nepedepsite – și o pedepsesc.

- Mergând până la... crimă?

- Chiar și până acolo, rosti grav Manfred.

- Și scapă nepedepsiți! – doctorul sări în picioare cu un mormăit și-și zvârli mâinile în semn de protest – scapă nepedepsiți! Nicio lege a niciunei națiuni nu-i poate înfunda! Un tribunal auto-înființat – cine sunt EI ca să judece și să condamne? Cine le-a dat LOR dreptul să judece? Există o lege, dacă un individ o încalcă...

Se opri brusc, ridică din umeri și se scufundă greoi în scaun.

- Din informațiile pe care le dețin despre acest subiect, spuse aspru, acești indivizi nu mai sunt o forță activă – sunt în afara legii – sunt mandate de arestare pe numele lor în fiecare țară.

Manfred încuviință.

- E foarte adevărat, rosti ușor, dar dacă sunt o forță activă, asta numai timpul o va spune.

- Erau trei? – doctorul ridică brusc privirea – și, de obicei, găsesc un al patrulea – un al patrulea plin de influență.

Manfred încuviință iar.

- Așa mi-am zis și eu.

Doctorul Essley se răsuci greoi în fotoliu. Era evident că informația sau confirmarea pe care se așteptase s-o primească de la acest expert al crimei nu-l satisfăcuse pe deplin.

- Și se află în Spania? întrebă.

- Așa se spune.

- Nu se află în Franța; nu se află în Italia; nu se află în Rusia; nici în Germania, rosti doctorul înciudat. Trebuie să fie în Spania.

Medită un timp în tăcere.

- Iertați-mă, spuse Poiccart, care fusese un ascultător tăcut, dar se pare că sunteți foarte interesat de acești indivizi. V-ar deranja dacă v-aș întreba, pentru a-mi satisface curiozitatea, de ce sunteți atât de nerăbdător să aflați cam pe unde se află?

- Tot curiozitate, răspunse iute celălalt; într-un fel, sunt un modest elev al crimei, așa cum e și prietenul nostru de la Monte.

- Un elev entuziast, rosti calm Manfred.

- Speram că-mi puteți da o mână de ajutor, continuă Essley, nepăsător la accentele semnificative ale tonurilor celuilalt, dar, dincolo de faptul că s-ar putea afla în Spania, ceea ce, una peste alta, e conjunctural, n-am aflat nimic.

- S-ar putea chiar să nu fie în Spania, spuse Manfred, în timp ce-și însoțea vizitatorul spre ușă; s-ar putea nici măcar să nu mai fie în viață – temerile dvs. ar putea fi în întregime nefondate.

Doctorul se răsuci brusc, cu buzele albe:

- Temeri? spuse, respirând agitat. Ați spus “temeri”?

- Iertați-mă, râse ușor Manfred; poate engleza mea nu e prea bună.

- De ce ar trebui să mă tem de ei? întrebă agresiv doctorul. De ce? Vă alegeți cuvintele nu tocmai înțelept, sir. N-am de ce să mă tem de “Cei Patru Justițieri” – sau de oricare alții.

Rămase gâfâind în prag, ca un individ care-și pierde brusc răsuflarea.

Își reveni cu un efort, ezită o clipă, și apoi, cu o mică plecăciune țeapănă părăsi încăperea.

Coborî scările, ieși în stradă, și o luă pe Paseo.

În colț era un cerșetor care ridică o mână flască.

- *Por déos** - scânci.

Cu o înjurătură, Essley îl izbi peste mână cu bastonul, numai că dădu greș, pentru că cerșetorul era deosebit de iute și, cu tot discomfortul pe care era pregătit să-l înfrunte, Gonsalez n-avea de gând să se aleagă cu o mână ruptă – acele mâini sensibile ale lui Gonsalez erau neprețuite.

Doctorul își croi drum nervos către hotel.

Ajungând în cameră, încuie ușa și se prăbuși într-un scaun ca să mediteze. Își blestemă prostia – era o nebunie să-și fi pierdut firea chiar și în fața unei persoane atât de ne semnificative ca un spaniol diletant în ale științei.

Terminase prima jumătate a misiunii sale – și fusese un eșec. Scoase din buzunarul hainei, atârnată pe ușă, un ghid “Baedeker” în spaniolă. Răsfoi filele până ajunse la o hartă a Cordobei. Atașat de aceasta se afla un mic plan, evident făcut de cineva care cunoștea topografia locului mai bine decât înțelegea el legile cartografiei.

* pe zei – în lb. spaniolă în original (N. TRAD)

Prima oară auzise de doctorul Cajalos de la un anarhist spaniol pe care-l întâlnise într-una dintre curioasele lui patrulări nocturne prin Londra. Sub influența unui vin bun, acest tip curajos îl investise pe vrăjitorul din Cordoba cu ceva apropiat de niște puteri miraculoase – spusese și niște lucruri care-i treziseră doctorului interesul în cel mai înalt grad. Urmase o corespondență: rezultatul a fost vizita.

Essley își privi ceasul. Era aproape șapte. Ar fi vrut să cineze, așa că merse în camera lui și se schimbă.

Se spală în grabă în întunericul care cuprindea încăperea – destul de ciudat că nu aprinse lumina; apoi coborî la cină.

Avea o masă numai a lui și se cufundă în lectura unei reviste englezești pe care o adusese cu el. Din când în când își lua notițe într-un mic carnetel care zăcea pe masă lângă farfurie.

Notițele n-aveau legătură cu articolul pe care-l citea; aveau o mică legătură cu medicina. În mare, se legau de unele aspecte financiare ale unei anumite probleme care-i venise în minte.

Își isprăvi cina, bându-și și cafeaua la masă. Apoi se ridică, își puse carnetelul în buzunar, revista sub braț, și reveni în cameră. Aprinse lumina, trase storurile și trase o măsuță ușoară de toaletă lângă lampă. Scoase din nou carnetelul și, cu ajutorul câtorva foi de hârtie scrise mărunț, luată din valiză, alcătui un mic tabel. Fu în întregime absorbit timp de două ore. Ca și cum un ceas deșteptător invizibil și inaudibil l-ar fi avertizat, închise cartea, încuie agenda în valiză, și se îmbracă. Cu o pălărie din fetru moale trasă pe ochi, părăsi hotelul și porni fără ezitare pe drumul care ducea spre Podul Calahorra. Străzile pe care trecu erau pustii, dar nu ezită nicio clipă, cunoscând bine caracterul acestor mici suburbii spaniole neprietenoase.

Plonjă într-un labirint de străzi înguste – studiase planul cu un anume scop – și ezită doar când ajunse într-o fundătură care era mai spațioasă decât strada din care se deschidea. O lampă cu ulei din celălalt capăt se adăuga mai degrabă semiîntunericului. Case înalte, fără ferestre, se înălțau pe fiecare parte, și fiecare avea câte o ușă. La ușa din stânga, doctorul, după o clipă de ezitare, bătu de două ori.

Ușa se deschise brusc, fără zgomot. Ezită.

- Intră, rosti o voce în spaniolă; *señor* n-are de ce să se teamă.

Păși în vidul negru și ușa se închise în urma lui.

- Pe aici, rosti vocea. În beznă adâncă reuși să întrezărească silueta neclară a unui pitic.

Doctorul păși înăuntru și-și șterse pe furiș transpirația de pe frunte. Bătrânul aprinse o lampă și Essley îl văzu. Era foarte scund, cu puțin peste un metru douăzeci. Avea o barbă albă și aspră și capul chel ca un ou. Fața și mâinile erau pline de funingine, și întreaga înfățișare era dovada aversiunii față de apă.

O pereche de ochi negri scânteietori erau afundați în orbite, și ridurile din jurul lor dezvăluiau un individ care găsea umor în viață. Acesta era doctorul Cajalos, un tip faimos în Spania, deși nu avea un rang special în societate.

- Ia loc, spuse Cajalos; o să vorbim încet, pentru că am o *señora* de mare calitate ca să mă vadă abordând chestiunea unei însușiri pierdute.

Essley luă scaunul care-i fusese oferit și doctorul se așează și el pe un scăunel înalt lângă masă. Era o figură curioasă, cu piciorușele atârânănd, cu fața bătrână, bătrână, și cu chelia strălucitoare.

- V-am scris despre subiectul unor anumite demonstrații oculte, încep doctorul, dar bătrânul îl opri cu o mișcare iute a mâinii.

- Ați venit să mă vedeți, *señor*, pentru un medicament pe care l-am preparat, spuse, o rețetă pentru...

Essley sări în picioare.

- Eu... eu nu v-am spus asta, se bâlbâi.

- Drăcușorul verde mi-a spus, rosti serios celălalt. Vorbesc adesea cu cei-care-și-târâie-picioarele, și ei spun mari adevăruri.

- Credeam că...

- Privește! spuse bătrânul.

Sări cu agilitate de pe scăunelul înalt. În colțul întunecos al uneia dintre încăperi se aflau câteva cutii, către care se îndreptă. Essley auzi un zgomot, și încet-încet bătrânul reveni, ținând de urechi un iepure zvârcolindu-se.

Cu mâna liberă destupă o sticlă verde de pe masă. Luă o pană de pe masă, înmuie ușor vârful în sticlă. Apoi, foarte grijuliu, atinse ușor nasul iepurelui cu capătul penei – atât de ușor, încât pana de-abia atinse boticul animalului.

Brusc, fără luptă, iepurele se înmuie, ca și cum esența vieții i-ar fi fost extrasă din trup. Cajalos puse la loc dopul și aruncă pana într-un mic foc cu cărbuni care ardea mocnit în mijlocul încăperii.

- P...e^{*}, rosti scurt; dar rețeta e a mea.

Puse animalul mort pe podea, la picioarele celuilalt.

- *Señor*, rosti mândru, veți lua acest animal și-l veți examina; îl veți supune unor teste nenumărate; și totuși, nu veți descoperi alcaloidul care l-a ucis.

- Nu e chiar așa, spuse Essley, pentru că va exista o contracție a pupilei, care e un semn invariabil.

* Autorul nu și-a dorit ca numele medicamentului să apară într-o operă de ficțiune. E binecunoscut de oftalmologi și acțiunea lui e descrisă corect.

- Cercetați și asta, spuse triumfător bătrânul.

Essley făcu testele superficiale. Nu exista nici măcar acest simptom invariabil.

O siluetă întunecată, lipită de zidul exterior, asculta. Stătea lângă fereastra spartă. Ținea pe ureche un mic tub din ebonită cu un microfon, și cauciucul care acoperea capătul de forma unui clopot era lipit de fereastră.

Rămase astfel timp de jumătate de oră, aproape nemișcat, apoi se retrase tăcut și dispăru în umbrele portocalilor care creșteau în mijlocul unei grădini întinse.

În răstimp, ușa casei se deschise și, cu felinarul în mână, Cajalos își conduse vizitatorul în stradă.

- Drăcușorii sunt mai verzi ca oricând, chicoti bătrânul. Hei! Se vor întâmpla multe, frățioare!

Essley nu spuse nimic. Își dorea să fie din nou în stradă. Rămase tremurând de nerăbdare nervoasă în timp ce bătrânul descuie ușa grea, și, când o deschise, Essley aproape că sări în stradă.

- La revedere, spuse.

- Mergi cu Dumnezeu, rosti bătrânul, și ușa se închise fără zgomot.

CAPITOLUL 2

COLONELUL BLACK, MAGNAT

Firma lui Black și Gram avea o oarecare reputație în cercurile Orașului. Gram chiar era un bărbat ireproșabil – un veritabil Bayard al finanțelor, bisericos și un generos contribuabil al actelor de caritate. Într-adevăr, Black se plângea cu iritare veselă – dacă această alăturare poate fi vizualizată – că Gram îl va ruina cât de curând prin generozitatea lui donchișotească.

Gram lăsa inima să-i dicteze minții; era prea delicat pentru afaceri, prea timid. Orașul era foarte sceptic față de Gram. Îl compara cu o oarecare doamnă Harris, dar Black nu se enerva; zâmbea misterios tuturor suspiciunilor pe care le întreținea sau le exprima Orașul, și continua să deplângă rugina criminală a unui individ care aparent căuta, conform spuselor lui Black, să aducă reputație firmei, în ciuda zvonurilor care-l aveau ca subiect pe colonelul J. Black.

În acest mod se descria Black, cu toate că numele lui nu figura în listele armatei, și chiar și o cercetare prin catastifele voluminoase ale onorariilor ofițerilor americani n-ar fi dat la iveală vreo asociere.

“Black and Gram” mențineau firme în stare de plutire și se implicau în mare măsură în schimburi și cotă-parte. Recomandau clienților lor anumite acțiuni, și clienții cumpărau sau vindeau în funcție de sfatul care li se dădea și, la sfârșitul unei anumite perioade de timp, “Black and Gram” le scriau politicos, regretând că acoperirea fusese golită, și cereau urgent, cu o întârziere cât mai mic posibilă, descărcarea acelor garanții pe care clientul și

le asumase într-un mod extraordinar. Oricum, acestea au fost umilele începuturi ale unei firme care era destinată să crească la dimensiuni importante. Gram ieși din afacere – nefiind niciodată implicat, dacă e să spunem adevărul. Ne-am putea chiar îndoi dacă și-a trăit vreodată viața – și Black crescuseră în prosperitate. Numele lui era evocat în anumite cercuri. În altele nu era menționat niciodată. Lorzii finanțelor din Oraș – Farings, Wertheiners, Scott-Teasons – habar n-aveau de existența lui oficială. Își vedeau liniștiți de afacerile lor, împrumutându-și milioanele cu un procent ridicol de mic, asigurând împrumuturi Guvernului, achitând plăți, cumpărând lingouri de aur, și alte operațiuni asemănătoare care umpleau orele între unsprezece, când cupeurile lor electrice îi aduceau în Threadneedle Street, și patru, când cupeurile lor electrice îi transportau din nou spre casă.

Citeau despre colonelul Black cumva îngrijorați, deoarece erau zile când el domina articolele financiare. Citeau despre puternicul comerț cu vite, despre afacerea cu electricitate din Argentina, despre întreprinderile de cauciuc și minele sale de cupru din Canada. Citeau despre el, și nici nu aprobau, nici nu dezaprobau. Îl priveau cu acel interes imparțial pe care-l manifestă o locomotivă față de un automobil.

Atunci când, într-o ocazie ce-nu-poate-fi-uitată-niciodată, îi abordă pe lorzii finanțelor cu o propunere promițătoare, aceștia “regretară că se aflau în imposibilitatea de a da curs interesantei sugestii a colonelului Black”. Un pic nedumerit, un pic iritat, abordă marele grup american, deoarece, pentru succesul planului său, catalogul trebuia să conțină nume mari. Șmecheri băieți, americanii ăștia, își spuse colonelul Black, și își expuse propunerile în termeni care fură considerați pe loc indecenți și atrăgători. În replică – “Dragă prietene (era una dintre acele afaceri americane care respinge un

milion de dolari cu o prietenie de cinci cenți), am examinat cu atenție propunerea dumată și, în timp ce suntem bucuroși că veți face bani în urma împlinirii planurilor, noi nu suntem atât de siguri că vom reuși”.

Black sosi în Orașul Londra într-o după-amiază pentru a participa la o ședință a consiliului director. Lipsise din oraș câteva zile, recrutând în avans, așa cum informă consiliul, cu o nuanță de glumă, pentru lupta care-l aștepta.

Era un ins de înălțime medie, lat în umeri. Fața era subțire și slabă, tenul pământiu, cu paloare surprinzător de uniformă. Dacă-l vedeai o singură dată pe colonelul Black, nu-l uitai niciodată – nu numai din cauza chipului galben, a dungii negre a sprâncenelor și a gurii cu buze subțiri, ci și datorită personalității puternice a individului care impresiona permanent mintea observatorului.

Comportamentul lui era iute, aproape abrupt; răspunsurile bruște. Deciziile sale aveau caracter definitiv. Dacă lorzii finanțelor nu-l știau, existau mii care-l cunoșteau. Numele lui era familiar în Anglia. Cu greu găseai o familie din clasa de mijloc care să nu aibă de-a face cu el. Micii “investitori de stradă” îi sorbeau cuvintele, fondurile sale erau subscrise de două ori mai mult. Și se pusese bine pe picioare în cinci ani; aproape necunoscut înainte, se ridicase la înălțimi amețitoare într-un interval scurt de timp.

Punctual la secundă, intră în camera de consiliu din birourile pe care le ocupa în Moorgate Street.

Ședința amenința să fie una furtunoasă. Din nou plutea în aer o fuzionare și din nou șeful unui grup de fabricanți din industria fierului – încerca să formeze o combinație – se ridicase împotriva amenințărilor și lingușirilor lui Black și emisarilor săi.

- Celorlalti le slăbesc puterile, spuse Fanks, tipul solid, chel; ne-ai promis că le veți spune adevărul în față.

- Îmi voi ține promisiunea, rosti scurt Black.

- Widdison s-a retras, dar a murit, continuă Fanks. Nu putem cere providenței să ne ajute mereu.

Black se încruntă.

- Nu-mi place genul ăsta de glume, spuse. Sandford e un tip încăpățânat, mândru; trebuie manevrat cu delicatețe. Lăsați-l în seama mea.

Ședința se prelungi destul de mult, și Black părăsea încăperea când Fanks îi făcu semn.

- Ieri am întâlnit un tip care-l știa pe prietenul tău, doctorul Essley, din Australia, spuse.

- Într-adevăr.

Chipul colonelului Black era lipsit de expresie.

- Da – l-a cunoscut din tinerețe – m-a întrebat unde l-ar putea găsi.

Celălalt ridică din umeri.

- Essley e în străinătate, cred – nu-l placi?

Augustus Fanks clătină din cap.

- Nu-mi plac doctorii care vin să mă vadă în miez de noapte, care nu pot fi găsiți niciodată când ai nevoie de ei, și sunt întotdeauna la plimbare pe continent.

- E un om ocupat, îl scuză Black. Apropo, unde stă prietenul tău?

- Nu mi-e prieten, e un fel de prospector, pe nume Weld, sosit la Londra cu o propunere de minerit. Stă la hotelul “Varlet’s Temperance” în Bloomsbury.

- O să-i spun lui Essley când se întoarce, spuse Black, încuviințând din cap.

Se întoarse în biroul său privat, meditănd. Nu toate erau în ordine cu colonelul Black. După cum se spunea era milionar, dar se afla în postura multor magnați care-și măsoară averea pe hârtie. Ajunsese atât de departe vânând cai verzi pe pereți. Esența nu-i era încă la îndemână. Pusese la cale combinații pline de succes, dar prețul fusese mult prea mare. Îi trecuseră milioane prin mâini, dar nu se lipiseră. Black era acea curioasă contradicție – un individ necinstit cu metode cinstite. Planurile lui erau fără cusur din punct de vedere financiar, deși fusese nevoie de eforturi aproape supraomenești pentru a le duce la capăt.

Se afla în mijlocul unei reverii neplăcute, când o bătaie în ușă îl trezi. O deschise pentru a-l lăsa pe Fanks să intre.

Se încruntă la vederea intrusului, dar celălalt își trase un scaun și se așeză.

- Uite ce e, Black, vreau să-ți spun ceva.

- Zi-i repede.

Fanks scoase un trabuc din buzunar și-l aprinse.

- Ai avut o carieră minunată, spuse. Mi-amintesc cum ai început cu bursa neagră – ei bine, n-o să-i spunem bursa neagră, rosti iute când văzu furia pe chipul celuilalt, ci un broker venit dinafară. Ai avut o gorilă – vreau să zic un partener neexperimentat care a făcut rost de bani.

- Da.

- Nu cumva misteriosul Gram, cred?

- Succesorul lui – nu e nimic misterios legat de Gram.

- Un succesor pe nume Flint?

- Da.

- A murit pe neașteptate, nu-i așa?

- Cred că da, rosti tăios Black.

- Din nou providența, spuse lent Fanks; după care ai preluat întreaga afacere. Ai preluat mineritul și o companie de cauciuc, și ți-a mers strună. Ei bine, după ce ai salvat o mină de cositor sau ceva de genul ăsta – acolo a avut loc o moarte, nu-i așa?

- Cred că da – unul dintre directori; i-am uitat numele.

Fanks încuviință.

- Ar fi putut opri mineritul – te amenința că se retrage și dă în vileag unele metode de-ale tale.

- Era un tip foarte încăpățânat.

- Și a murit.

- Da – o pauză – a murit.

Fanks îl privi.

- Doctorul Essley l-a tratat.

- Cred că da.

- Și a murit.

Black se aplecă peste birou.

- Ce vrei să spui? întrebă. Ce sugerezi despre prietenul meu, dr. Essley?

- Nimic, atâta doar că providența te-a ajutat un pic, spuse Fanks. Povestea succesului tău e povestea unei morți – l-ai trimis pe Essley să mă vadă cândva.

- Erai bolnav.

- Am fost, rosti înverșunat Fanks, și te și deranjam nițel. Scutură scrumul trabucului pe covor. Black, o să-mi retrag toți directorii de la companiile tale.

Celălalt izbucni brutal în râs.

- Poți să râzi, dar nu e sănătos, Black. N-am nevoie de bani cumpărați cu un preț prea mare.

- Dragul meu, poți să renunți, spuse colonelul Black, dar îmi dai voie să te întreb dacă extraordinarele tale suspiciuni mai sunt împărtășite și de alții?

Fanks clătină din cap.

- Nu în prezent, spuse.

Se priviră jumătate de minut, ceea ce înseamnă foarte mult timp.

- Vreau să clarificăm chiar acum, continuă Fanks. Evaluez acțiunile mele la 150.000 de lire – poți să le cumperi.

- Mă uimești, spuse aspru Black.

Deschise un sertar al biroului și scoase o sticlă verde și o pană.

- Sărmanul Essley, zâmbi, rătăcind prin Spania în căutarea secretelor parfumurilor Moorish – s-ar scrânti dacă ar ști ce gândești despre el.

- Mai degrabă s-ar scrânti el decât să dispar eu de pe pământ, spuse Fanks apatic. Ce-ai acolo?

Black scoase dopul sticlei și introduse pana.

O scoase și o ținu în dreptul nasului.

- Ce-i aia? întrebă curios Fanks.

Drept răspuns Black îi dădu să miroase pana.

- Nu simt nimic, spuse Fanks.

Îndreptând brusc capătul penei în jos, Black o trecu peste buzele celuiilalt.

- Hei... urlă Fanks și se prăbuși inert pe podea.

- Sergent Fellowe!

Frank Fellowe părăsea camera de interogatoriu când auzi vocea arțăgoasă a sergentului de serviciu strigându-l.

- Da, sergent? spuse, cu o nuanță de îngrijorare în glas. Știa că urmează ceva neplăcut.

Sergentul Gurden avea rareori ocazia de a i se adresa, cu excepția admonestărilor. Sergentul era un individ cu fața zbârcită, cu un fel respingător de a-și arăta dinții atunci când se enerva, și nu se putea imagina un contrast mai mare decât cel dintre tânărul înalt, cu spatele drept, în uniforma de sergent, stând în fața biroului, și silueta chircită care stătea pe scăunelul din spate.

Sergentul Gurden avea o față cadaverică, cu o mustață neagră perie care îi accentua paloarea. În ciuda faptului că era într-o formă fizică bună, hainele atârnau pe el stângaci, și într-adevăr sergentul era stângaci în mai multe feluri.

Acum îl privea pe Fellowe, arătându-și dinții.

- Am încă o plângere despre tine, spuse, și, dacă se mai repetă, va trebui să-l anunț pe comisar.

Sergentul dădu din cap respectuos.

- Îmi pare foarte rău, sergent, spuse, dar care e plângerea?

- Știi la fel de bine ca mine, mârâi celălalt; l-ai deranjat din nou pe colonelul Black.

Un ușor zâmbet trecu pe buzele lui Fellowe. Știa ceva despre grija pe care o avea sergentul față de colonel.

- De ce dracu' zâmbești? clănțâni sergentul. Te previn, continuă, că devii foarte obraznic, și asta ar putea fi o chestiune pentru comisar.

- Nu intenționez să fiu nerrespectuos, sergent, rosti tânărul. Sunt la fel de sătul ca și dvs. de aceste plângeri, dar v-am spus, așa cum îi voi spune și comisarului, că acest colonel Black locuiește într-o casă în Serrington Gardens și reprezintă o sursă de oarecare interes pentru mine – asta e scuza mea.

- Se plânge că îi supraveghezi casa în permanență, răspunse sergentul, și Fellowe zâmbi.

- E glasul conștiinței lui, spuse. Pe bune, sergent, se întâmplă să știu că acest colonel nu e prea prietenos să...

Se opri.

- Ei bine? întrebă sergentul.

- Ei bine, repetă Fellowe, poate că ar fi mai bine dacă mi-aș ține gândurile pentru mine.

Sergentul încuviință crunt.

- Dacă o să intri în belea, va fi numai din vina ta, avertiză el. Colonelul Black e un om cu influență. E un contribuabil. Nu uita asta, polițistule. Contribuabilii îți plătesc ție salariul, te îmbracă, te hrănesc – datorezi totul contribuabililor.

- Pe de altă parte, spuse tânărul, colonelul Black e un contribuabil care-mi datorează ceva.

Punându-și pelerina pe braț, plecă din încăpere pe scările de piatră până afară în stradă.

Ofițerul de serviciu din ușă îl salută călduros.

Fellowe era un tânăr deranjant, mai deranjant datorită faptului demn de semnalat că antecedentele lui nu prea erau cunoscute de către prietenii cei mai apropiați. Era un tip cu o educație peste cea obișnuită, liniștit, cumpătat, cu glasul plin de modulații plăcute; avea toate manierele și însușirile unui gentleman.

Avea o casuță în Somers Town, unde locuia singur, dar niciun prieten, căutându-l ocazional, n-avusese vreodată norocul să-l găsească acasă când era liber. Se crede că avea alte pasiuni.

Putem afla ce erau aceste pasiuni atunci când, total pe neașteptate, își făcu apariția la campionatul de box amator și obținu premiul poliției, deoarece Fellowe era un boxeur magnific – cu lovituri dure, rapid, solid, științific.

Răutăcioșii din Somers Town fură primii care descoperiră asta, și unul dintre ei, Grueler, care într-o ocazie ce-nu-poate-fi-uitată-niciodată le arătase lupta în drumul spre gară, demonștră în fața unei asistențe cu sufletul la gură talentul și priceperea tânărului.

Independența lui plină de vervă îi adusesese mulți prieteni, dar și mulți dușmani și, în timp ce mergea gânditor de-a lungul străzii care venea de la gară, își dădu seama că avea în sergent un inamic cu mult peste răutatea obișnuită.

Oare de ce? Era uluit. La urma urmelor, nu-și făcea decât datoria. Faptul că depășea limitele datoriei nu i se părea o justificare suficientă pentru resentimentele superiorului său, deoarece ajunsese la vârsta entuziastă când doar inactivitatea era de neiertat. În ceea ce-l privește pe Black, Frank ridică din umeri. Pur și simplu, nu pricepea. Nu-i trecea prin minte că sergentul avea alt motiv decât dorința perfect naturală pe care o au toți superiorii blazați, să se ia de subordonații lor prea impulsivi.

Frank recunoștea că, într-adevăr, era o persoană deosebit de deranjantă și, în multe privințe, înțelegea dușmănia sergentului față de el. Alungând din minte chestiunea, își croi drum spre căsuța din Croome Street și intră în micuța sufragerie.

Pereții erau vopsiți în tempera, și puținele articole de mobilier aflate în interior erau dintre cele pe care nu le întâlnești de obicei în case de acest gen. Pictura veche de deasupra șemineului valora probabil cât venitul anual al unui muncitor. Mescioara cu picioare curbe din centrul podelei acoperite

cu fetru era, fără îndoială, din perioada lui Iacob I al Angliei, iar scaunele erau Sheraton, ca și bufetul.

Cu toate că epocile poate nu erau armonizate, exista destulă armonie în mare măsură. Un foc luminos ardea în cămin, pentru că noaptea era deosebit de rece. Fellowe se opri în fața șemineului ca să examineze două scrisori care-l așteptau, le puse la loc, și trecu prin ușa cu două canaturi într-un mic dormitor.

Avea un proprietar grijuliu. Proprietarii din Somers Town, și mai ales proprietarii micilor vile plasate pe terenuri destul de valoroase, nu fac o regulă din a accepta renovări ca acelea solicitate de Fellowe. Proprietarul obișnuit, de pildă, n-ar fi construit baia spațioasă cu care se mândrea vila, numai că proprietarul lui Fellowe nu era un tip obișnuit.

Tânărul făcu o baie, se schimbă în haine civile, își făcu o ceașcă de ceai și, îmbrăcând un trenci lung care-i ajungea până la călcâie, părăsi casa la o jumătate de oră după ce intrase. Frank Fellowe o luă spre vest. Găsi un taxi la King's Cross și dădu o adresă din Piccadilly. Înainte de a ajunge pe artera istorică, bătu în geamul despărțitor și-i ceru taximetristului să oprească.

În noaptea aceea, la ora unsprezece, sergentul Gurden, terminându-și slujba, părăsi secția de poliție. Deși în exterior taciturn și calm, în adânc fierbea de furie.

Antipatia lui față de Fellowe era firească, dar se intensificase pe parcursul ultimelor săptămâni datorită atitudinii tânărului față de protejatul sergentului.

Pentru cei din divizia lui, Gurden era la fel de misterios ca Fellowe, ba chiar mai mult, deoarece taina care învăluia viața lui Gurden avea o semnificație mai sinistră decât rezerva tânărului.

Gurden purta blestemul ambiției. La începutul carierei sperase să aducă o notă de distincție în poliție, dar lipsa educației, împreună cu faptul că se adresa pe un ton troglodit și răstit, acționaseră împotriva entuziasmului său.

Recunoscuse limitarea puterilor sale de către autorități. Își dăduse de multă vreme seama că speranța promovării, mai întâi ca inspector și, în cele din urmă, spre steaua aceea strălucitoare de care era fermecat orice polițist, și care e echivalentă cu bastonul de mareșal prezent în ranița fiecărui soldat, steaua supercomisarului, nu era pentru el.

Ambiția zădărnicită trebuia să-și găsească o nouă supapă, și își concentră atenția asupra obținerii banilor. Deveni o pasiune pentru el, o obsesie. Zgârcenia, josnicia, și lăcomia lui nesătulă erau de pomină în toată poliția metropolitană.

Devenise o manie, această colectare de bani, și cea mai cumplită ostilitate era rezervată celor care plasau cel mai mic obstacol între ofițer și satisfacerea ambițiilor.

Despre colonelul Black trebuie spus că fusese cel mai de treabă. Cupiditatea are o atitudine inteligentă față de morala binefăcătorului ei și, cu toate că sergentul Gurden nu era genul de om doritor să-i ajute pe nelegiuiți, nimeni nu putea spune că un broker din afară, nedescoperit cu fraude, n-ar fi fost un membru dorit de societate.

Black aranjase o întâlnire cu el. Acum se îndrepta într-acolo. Colonelul locuia într-una dintre acele piețe cânva la modă în Camden Town. Avea evident o situație excelentă, o mașină proprie și mobilase Serrington Gardens, nr. 60 cu exagerat confort.

Sergentul n-avusese timp să se schimbe. Nu era necesar, își spuse, pentru că relația lui cu Black era de asemenea manieră încât nu presupunea formalisme.

Piața era pustie la ora aceea din noapte, și sergentul își croi drum spre intrarea în bucătăria de la subsol și trase clopoțelul.

Ușa fu deschisă aproape instantaneu de către un servitor.

- Tu ești, sergent? rosti o voce din întuneric, în timp ce Gurden urcă treptele spre încăperea neluminată de deasupra.

Colonelul Black aprinse lumina. Întinse o mână lungă și musculoasă pentru a-l întâmpina pe ofițerul de poliție.

- Mă bucur că ai venit, spuse. Sergentul luă mâna și o strânse cu căldură.

- Am venit să-mi cer scuze, colonele Black, spuse. L-am dojenit sever pe polițistul Fellowe.

Black dădu dezaprobat din mână.

- Nu vreau să-i fac necazuri niciunui membru al admirabilei tale poliții, spuse, dar într-adevăr amestecul acestui individ în afacerile mele e de neiertat și umilitor.

Sergentul încuviință.

- Înțeleg foarte bine îngrijorarea dumneavoastră, sir, spuse, dar înțelegeți că acești tineri polițiști sunt întotdeauna prea zeloși și, când cineva e așa, tinde să exagereze un pic.

Vorbea aproape rugător în dorința de a îndepărta orice impresie proastă care ar fi existat în mintea lui Black despre rolul lui în investigațiile polițistului Fellowe.

Black îl învrednici cu o plecăciune grațioasă.

- Te rog, nu te mai gândi la asta, te implor, spuse. Sunt absolut convins că tânărul polițist nu intenționează să mă lovească în amorul meu propriu.

Îl conduse într-o spațioasă sufragerie situată în spatele casei. Pe masă se aflau whisky și trabucuri.

- Servește-te, sergent, spuse colonelul Black. Împinse un imens fotoliu confortabil.

Murmurând un cuvânt de mulțumire, sergentul se afundă în adâncimile somptuoase ale fotoliului.

- Trebuie să mă întorc la secție în jumătate de oră, spuse, dacă îmi veți îngădui.

Black încuviință.

- Vom izbuti să ne rezolvăm treburile în acest timp, spuse, dar, înainte de a merge mai departe, dă-mi voie să-ți mulțumesc pentru ce-ai făcut deja.

Din buzunarul interior al hainei, scoase un portmoneu plat, îl deschise și extrase două bancnote. Le puse pe masă lângă cotul sergentului.

Sergentul protestă slab, dar ochii îi luciră la vederea hârtiei mototolite.

- Nu cred c-am făcut ceva să merit asta, mormăi.

Colonelul Black zâmbi, și trabucul său imens se legănă fericit.

- Eu plătesc bine pentru micile servicii, sergent, spuse. Am mulți dușmani – oameni care-mi vor prezenta motivele într-o lumină falsă– și e esențial să fiu avertizat dinainte.

Se plimbă în sus și-n jos gânditor, cu mâinile vârate în buzunarele pantalonilor.

- E o țară dură, Anglia, spuse, pentru cei care au avut neșansa să se ocupe de finanțe.

Sergentul Gurden murmură aprobator.

- În munca noastră, sergent, continuă mâhnit colonelul, se întâmplă adesea ca oamenii dezamăgiți – oameni care nu s-au ales cu profitul pe care-l anticipau – să aducă acuzații extraordinare împotriva celor răspunzători pentru conducerea acelor conține în care sunt investiți banii lor. Astăzi, am

primit o scrisoare – ridică din umeri – acuzându-mă – PE MINE! – că m-am folosit de bursa neagră.

Sergentul dădu din cap; înțelegea prea bine acest aspect al speculației.

- Și ai prieteni, continuă Black, plimbându-se prin apartament, ai prieteni pe care vrei să-i aperi împotriva unor acțiuni similare – de pildă, prietenul meu, doctorul Essley – Essley, E, dublu S, L, E, Y – rostind grijuliu numele pe litere; ai auzit de el?

Sergentul nu auzise de cineva cu numele ăsta, dar își dorea să admită că auzise.

- E un om, spuse colonelul, un om care reprezintă, fără doar și poate, vârful profesiei sale – nu m-ar surprinde să aflu că până și el nu poate scăpa de glasul bârfei.

Sergentul căzu de acord, și murmură în consecință.

- Întotdeauna există o posibilitate ca răutatea să se lipească de cei faimoși, continuă colonelul, și, pentru că știu că tu ești unul dintre primii care aud asemenea bârfe, și că, mai mult, îmi vei oferi o ocazie – o ocazie privată – de a combate o asemenea bârfă, că simt o asemenea siguranță. Dumnezeu să te binecuvinteze, sergent! Îl bătu pe umăr, și Gurden fu evident încântat.

- Vă înțeleg destul de bine poziția, sir, spuse, și vă asigur că, atunci când e posibil să vă fiu de vreun folos, voi fi cel mai fericit și mândru să vă fac acest serviciu.

Din nou colonelul Black își învrednici musafirul cu o mică bătaie pe umăr.

- Și doctorului Essley, spuse. O să țin minte numele.

- Acum, sergent, continuă, o să trimit după tine la noapte - ridică din umeri - când spun că trimit după tine, firește e o exagerare. Cum ar putea un umil cetățean ca mine să comande serviciile unui ofițer de poliție?

Sergentul Gurden își răsuci timid mustața.

- Mai degrabă, continuă colonelul, profit de inestimabila ta prietenie ca să-ți cer sfatul.

Se opri din mers, trase un scaun opus celui pe care stătea sergentul, și se așeză.

- Polițistul Fellowe, cel de care m-am plâns, a avut marea șansă de a-i face un serviciu fiicei domnului Theodore Sandford – cred că-l cunoști.

Sergentul încuviință; auzise de domnul Theodore Sandford, dar cine n-auzise? Pentru că Theodore Sandford era un milionar al industriei fierului, care-și construisese un veritabil palat la Hampstead, cumpăraseră “Velasquez”-ul lui Dennington și-l prezentase națiunii.

- Polițistul tău, continuă colonelul Black, s-a repezit asupra mașinii pe care domnișoara Sandford o conducea pe un deal accidentat, cu frânele defecte și, cu oarecare risc, a ghidat mașina înapoi în trafic când, fără să insist, domnișoara Sandford își pierduse capul.

- Oh, el a fost , nu-i așa? rosti sergentul disprețuitor.

- El a fost, aprobă colonelul fără vreo urmă de politețe. Acești tineri s-au întâlnit fără știința tatălui domnișoarei Standford și, mă rog, înțelegi.

Sergentul nu pricepu, dar nu rosti nimic.

- Nu insinuez, spuse colonelul, că e ceva greșit – dar un polițist, sergente, nici măcar un ofițer ca dumneata – un polițist!

Deplorabil! rostiră capul, ochii și mâinile sergentului.

- Din nu știu ce motiv extraordinar pe care nu mi-l pot imagina – continuă colonelul – domnul Sandford tolerează vizitele acestui tânăr; asta,

mă tem, e o chestiune în care nu ne putem amesteca, dar mi-ar plăcea ca dumneata – ei bine, mi-ar plăcea ca dumneata să te folosești de influența pe care o ai asupra lui Fellowe.

Sergentul Gurden se ridică să plece. N-avea nicio influență, ci o anume putere. Pricepuse puțin din ceea ce insinua celălalt, ceva mai mult când: Dacă acest tânăr dă de necaz, mi-ar plăcea să aflu, spuse colonelul Black, întinzând o mână fermă; mi-ar plăcea să aflu foarte multe cu adevărat.

- E un tip de o energie rară, acest Fellowe, rosti cu severitate sergentul. A ajuns să cunoască clasele de sus într-un fel pe care eu nu-l înțeleg, și aș îndrăzni să spun că a reușit să le câștige încrederea. Întotdeauna am spus că bucătăria e locul polițistului, și când văd un polițist în salon, încep să devin suspicios. E multă corupție...

Se opri, dându-și brusc seama că el însuși se afla într-un salon, și că vorba “corupție” era un cuvânt urât și nepotrivit.

Colonelul Black îl însoți până la ușă.

- Înțelegi, sergent, că acest individ – Fellowe, parcă așa-l cheamă? – poate face un raport peste capul tău sau pe la spate. Vreau să ai mare grijă ca un asemenea raport, dacă va fi făcut, să ajungă la mine. Nu vreau să fiu luat prin surprindere. Dacă există vreo acuzație la care să răspund, vreau să știu absolut totul în avans. Va face ca răspunsul să fie mult mai simplu, întrucât sunt un om ocupat.

Strânse mâna sergentului și-l petrecu până ieși din casă.

Sergentul Gurden se întoarse la secție cu un pas sprinten și cu ideea reconfortantă că seara fusese petrecută cu folos.

CAPITOLUL 3

O AVENTURĂ ÎN PIMLICO

Între timp, polițistul nostru ajunsese într-o mică tavernă în apropiere de Regent Street.

Intră în bar și, comandând ceva de băut, se așează în colțul saloon-ului spațios. Mai erau doi-trei oameni; mai erau doi-trei bând la bar și sporovăind – indivizi în costume stridente, care aruncau priviri furișe fiecărui nou-venit. Îi cunoștea drept criminali obișnuiți ai locului. Nu-i atraseră atenția: el ținea mai sus.

Stătea în colț, aparent absorbit într-un ziar de seară, cu un whisky and soda dinaintea lui, de care abia se atinsese, așteptând.

Nu venea pentru prima oară acolo, nici prima oară când aștepta fără vreun rezultat. Dar era răbdător și perseverent în urmărirea obiectivului său.

Ceasul arăta zece și-un sfert, când ușile batante se deschiseră și intrară doi bărbați.

Cam vreo jumătate de oră cei doi vorbiră cu voce joasă. Peste ziar, Frank putea să vadă fața lui Sparks. Era șacalul bandei lui Black, omul-bun-la-toate. El era împuternicit cu sarcinile cele mai abjecte ale lui Black, și își servea stăpânul cu demnitate. Celălalt era cunoscut drept Jakobs, un hoț obișnuit și un pensionar al binevoitorului colonel.

Conversația era punctată fie de priviri asupra ceasului de deasupra barului sau ceasului lui Sparks și, la unsprezece fără un sfert, cei doi se ridicară și ieșiră.

Frank îi urmă, lăsându-și băutura aproape neatinsă.

Cei doi intrară pe Regent Street, merseră un pic și apoi opriră un taxi.

Un alt taxi trecea. Frank îi făcu semn.

- Urmărește taxiul galben, îi spuse șoferului, și păstrează o distanță rezonabilă și, când se oprește, treci pe lângă el și lasă-mă mai departe pe stradă.

Șoferul duse mâna la șapcă. Cele două taxiuri porniră.

Se îndreptară înspre Victoria, lăsară gara cea mare în stânga, o luară pe Grosvenor Road la dreapta, și ajunseră curând în labirintul de străzi care alcătuiesc Pimlico.

Primul taxi opri în dreptul unei case mari, pustii, pe o stradă care, cândva, fusese arătoasă, dar care acum oscila indescritibil între mahala și rafinement sărăcăcios.

Frank îi văzu pe cei doi ieșind, și coborî și el la câteva sute de iarzi mai încolo, pe partea cealaltă a străzii. Reținuse casa. Nici nu era greu; o plăcuță de alamă era pusă pe ușă, înștiințând că acolo se află o agenție a brațelor de muncă – și, într-adevăr, asta era.

Cei urmăriți intraseră înainte ca el să traverseze spre casă. Se așeză într-un loc de unde putea să supravegheze ușa.

Clopotul unei biserici din apropiere bătu douăsprezece și jumătate, înainte de a se întâmpla ceva.

Un polițist în patrulare îl depăși pe Frank, privindu-l chiorâș, și puținii pietoni la acea oră târzie îl priviră cu aceeași suspiciune.

De-abia se opriseră bătăile de clopot ale bisericii din apropiere, când o mașină particulară veni iute pe drum și se opri cu o smucitură în fața casei.

Un bărbat coborî. Din locul în care se afla, Frank îl recunoscu fără dificultate pe Black. Faptul că era așteptat fu evident prin deschiderea imediată a ușii.

Trei minute mai târziu, o altă mașină sosi pe stradă și se opri la câteva uși distanță de casă, ca și cum șoferul n-ar fi fost prea sigur care îi e destinația.

Aș minți dacă aș spune că nou-venitul îi era necunoscut lui Frank. În lumina incertă dată de un felinar părea îmbrăcat foarte elegant.

Când se răsuci să-i dea instrucțiuni șoferului, Fellowe zări un impecabil plastron alb sub paltonul negru lung.

Ezită la picioarele scării care ducea spre ușă, și urcă lent și bâjbâi un pic după sonerie. Înainte de a atinge butonul, ușa se deschise. Avu loc o scurtă discuție, în timp ce nou-venitul intră.

Frank, așteptând răbdător pe cealaltă parte a drumului, văzu o lumină apărând brusc la primul etaj.

După cum bine știa, această întrunire era de natura unei ședințe de conducere a unei companii mult mai puternic finanțată decât unele dintre cele mai respectate case din Oraș, cu sucursale în diverse părți ale lumii, cu agenții ei, cu propriul sistem de afaceri – cu propriile cărți, dacă le găseai și dacă le puteai descâlci cifrurile.

Black ședea la capătul unei mese lungi, și ultimul sosit la celălalt. Era un tânăr înfloritor, de douăzeci și șase de ani, tras la față și cu o mustață galbenă rară. Chipul său era familiar tuturor amatorilor de curse, deoarece era baronetul sportului, Sir Isaac Tramber.

Exista ceva la Sir Isaac care-l ținea departe de înalta societate, în ciuda faptului că provenea dintr-o spiță care era indubitabil asociată cu istoria Angliei: rangul de baronet fusese creat tocmai în secolul al șaptesprezecelea.

Era un nume mândru, și mulți dintre strămoșii săi îl purtaseră cu mândrie. Nu-i mai puțin adevărat că numele său era tabu, invitațiile sale refuzate politicos și niciodată reciproce.

Existase un scandal inexplicabil asociat cu numele său. Societatea e foarte tolerantă cu odraslele sale. Există crime și păcate care, cu promptitudine, sau, dacă nu cu promptitudine, în orice caz în cele din urmă iertate și uitate, dar există și altele care sunt de neiertat, de neuitat. Odată comise aceste crime sau păcate, gata, ușile Mayfair îi sunt închise individului pentru vecie.

În jurul lui plutea norul unui mic scandal, dar ceea ce a ridicat bariera înaltei societăți a fost faptul că își călărise propriul cal la una dintre întrunirile din Midland. Plecase mare favorit – cinci la doi.

Circumstanțele acelei curse sunt înscrise în analele Jockey Club-ului. Ziariștii sportivi care fuseseră martori ai extraordinarei întâmplări au descris cu competență cum o mulțime înfuriată a doborât barierele și a încercat să ajungă la acest jocheu amator.

Sir Isaac fusese adus în fața organizatorilor locali și cazul fusese încredințat celor de la Jockey Club. Numărul următor al “*Racing Calendar*” conținea amenințătorul anunț că Sir Isaac Tramber fusese “avertizat” să stea deoparte de Newmarket Heath.

Sub această interdicție rămase vreme de patru ani, până la retragerea notificării.

Încercă din nou să participe la curse și să cumpere cai, le făcu pe amândouă, dar interdicția societății, acel “avertisment” nescris, nu-i fu retrasă.

Ușile fiecărei case cuviincioase rămâneau închise pentru el.

Avea doar un singur prieten în lumea bună, și existau oameni care spuneau că acel Conte de Verland, acel bătrân și ursuz și înveninat, pur și simplu luptă să-l scoată pe protejatul său lipsit de viitor din încăpățânarea totală, și a existat o amplă justificare pentru punctul de vedere al unui individ cunoscut ca având cea mai ascuțită limbă din Europa.

Coborârea în iad e proverbial ușoară, și prăbușirea lui Sir Isaac Tramber a fost ușurată de acea perioadă de decadență care devenise evidentă chiar din fragedă tinerețe.

Stând în capătul mesei, cu ambele mâini vârâte în buzunarele pantalonilor, cu capul într-o parte, ca o pasăre arogantă, parcă nici nu era om de afaceri, așa cum Black descoperise mai devreme, după ce făcuseră cunoștință.

- Cred că suntem cu toții, spuse Black, privindu-și amuzat tovarășul. Îl lăsase pe Sparks și pe prietenul acestuia într-o încăpere de dedesubt.

- Ți-am cerut să vii în seara asta, spuse, ca să aud un raport despre această afacere. Sunt bucuros să-ți spun că am avut un profit mai mare anul ăsta decât am avut vreodată pe parcursul existenței noastre.

Continuă să dea detalii despre munca pentru care fusese responsabil, și o făcu de parcă s-ar fi adresat unei săli înțesate.

- Oamenii ar putea spune, rosti colonelul ca un oracol, că afacerea unui broker din afară vine în contradicție cu postura mea cunoscută în lumea finanțelor; de aceea, socot potrivit să mă disociez de mica noastră firmă. Dar broker-ul din afară e o persoană folositoare – mai ales cel care are o sută de mii de clienți. Există acțiuni de-ale mele pe care el le poate recomanda total dezinteresat, și chiar acum îmi doresc cu ardoare ca aceste acțiuni să fie recomandate.

- Pierdem ceva prin moartea lui Fanks? întrebă baronetul nepăsător.
Mare ghinion pe el, nu-i așa? Dar era îngrozitor de gras.

Colonelul îl privi calm.

- Să nu ne gândim la Fanks, spuse liniștit. Moartea lui Fanks m-a deranjat foarte mult – nu vreau să vorbesc despre ea.

Baronetul încuvînță.

- N-am avut niciodată încredere în el, sărmanul băiat, spuse, mai mult decât în celălalt care a făcut o scenă cumplită aici, în urmă cu un an – în februarie, nu-i așa?

- Da, răspunse scurt colonelul.

- Mare noroc pentru noi că a murit și el, rosti lipsit de tact baronetul, pentru că...

- Să revenim la afacere.

Colonelul Black aproape mârâi cuvintele.

Numai că baronetul avea ceva de spus. Se temea de propria siguranță. Exact când Black dădu semne că termină discuția, sir Isaac se aplecă în față nerăbdător.

- Mai e ceva ce n-am discutat, Black.

Black știa despre ce e vorba, și evitase cu grijă menționarea subiectului.

- Ce anume? întrebă nevinovat.

- Tipii ăștia care ne amenință, sau mai degrabă te amenință pe tine; habar n-au cine conduce treaba, nu-i așa? întrebă cu o oarecare neliniște.

Black clătină din cap, zâmbind.

- Cred că nu, spuse. Vorbești, desigur, despre “Cei Patru Justițieri”?

Sir Isaac încuviință scurt.

- Da, continuă Black cu o nuanță de indiferență, am primit o scrisoare anonimă de la acești domni. Că veni vorba, dragul meu sir Isaac, n-am nici cea mai mică îndoială că toată chestiunea e un bluf.

- Ce înțelegi prin “bluf”? întrebă celălalt.

Black ridică din umeri.

- Înțeleg că nu există o asemenea organizație, “Cei Patru Justițieri”. Ei sunt un mit. Nu există. E prea melodramatic de exprimat în cuvinte. Imaginează-ți patru oameni adunați la un loc, care să îndrepte legile Angliei. Miroase mai mult a roman senzational decât a viață reală.

Izbucni în râs, cu ușurare evidentă.

- Aceste lucruri, spuse, arătând amuzat cu degetul spre baronetul descumpănit, nu se petrec în Pimlico. Nu, eu bănuiesc că în spatele acestei chestiuni se află polițistul nostru, cel despre care ți-am vorbit. Probabil că el îi reprezintă pe toți cei patru conspiratori disperați.

Izbucni din nou în râs.

Sir Isaac își răsuci nervos mustața.

- E o absurditate să spui că nu există; știm ce-au făcut acum șase ani, și nu-mi place absolut deloc acest individ, mormăi el.

- Care individ?

- Polițistul băgăcios, răspunse iritat. Nu poate fi pus la punct?

- Polițistul?

- Da; poți pune la punct polițiști, presupun, dacă poți face același lucru cu sergenții. Sir Isaac Tramber avea darul unui sarcasm dur.

Black își mângâie gânditor obrazul.

- Destul de curios, spuse, nu m-am gândit niciodată la asta. Cred că putem încerca. Aruncă o privire spre ceas. Acum o să te rog să pleci, spuse. Am o întâlnire la unu și jumătate.

Sir Isaac zâmbi ușor.

- O oră mai degrabă curioasă pentru o întâlnire, spuse.
- Afacerea noastră e curioasă, răspunse colonelul Black.

Se ridicară, și Sir Isaac se răsuci spre Black.

- Cu cine e întâlnirea? întrebă.

Black zâmbi misterios.

- E mai degrabă un caz neobișnuit, începu.

Se opri brusc.

Se auziră pași grăbiți pe scările de afară. O secundă mai târziu, ușa se deschise și Sparks năvăli în încăpere.

- Guvernatorul, gâfâi, casa e supravegheată.
- Cine o supraveghează?
- E un detectiv pe partea cealaltă a drumului, rosti bărbatul, vorbind cu vioiciune. L-am remarcat și, în clipa în care a văzut că l-am observat, a luat-o din loc. Acum a revenit. Eu și Willie l-am ținut sub observație.

Cei doi îl urmară pe agitatul Sparks pe scări, de unde printr-o fereastră joasă îl puteau urmări, nevăzuți, pe individul care îndrăznea să le spioneze acțiunile.

- Dacă e poliția, izbucni Black, câinele ăla de Gurden m-a mințit. Mi-a spus că Scotland Yard-ul nu va interveni, orice s-ar întâmpla.

Frank, din locul său de observație, era conștient că provocase ceva deranj. Îl văzuse pe Sparks întorcându-se în grabă cu Jakobs și reintrând în casă. Observă cum lumina se stinge brusc la primul etaj, și acum era convins că-l observau prin panoul de sticlă al ușii de la intrare.

Nu mai avea nimic de aflat. Până acum, acțiunea lui fusese un eșec. Nu era un secret că sir Isaac Tramber e un asociat al lui Black, sau că Jakobs și stimabilul Sparks sunt, la rândul lor, parteneri în acest concern.

Nu știa ce spera să găsească, sau ce sperase să ducă la bun sfârșit.

Se răsuci înspre direcția Victoria când atenția i se îndreptă spre silueta unui tânăr care venea lent pe trotuarul de vizavi, privind din când în când spre numerele care erau înscrise pe ferestruicile în evantai ale ușilor.

Îl urmări curios, apoi, într-o secundă, își dădu seama ce vrea, când se opri în fața numărului 63.

Din șase pași traversă drumul spre el. Băiatul – era chiar mai tânăr – se răsuci, un pic înfricoșat la apariția bruscă.

Frank Fellowe se apropie și-l recunoscuse.

- Nu trebuie să te temi, spuse, sunt ofițer de poliție. Vrei să intri în casa asta?

Tânărul îl privi o clipă și nu răspunse. Apoi, cu o voce care tremura, rosti:

- Da.

- Mergi acolo ca să-i dai colonelului Black anumite informații despre afacerea patronului tău?

Tânărul părea hipnotizat de frică.

Încuviință.

- Patronul tău știe despre asta?

Clătină lent din cap.

- EL v-a trimis? întrebă brusc, și Frank remarcă o notă de teroare în glas.

- Nu, zâmbi, întrebându-se în sine cine era EL. Sunt aici pe cont propriu, și obiectivul meu e să te avertizez să n-ai încredere în colonelul Black.

Ridică brusc capul și Frank văzu cum roșește.

- Sunteți polițistul Fellowe, rosti deodată.

A spune că Frank fu un pic surprins, ar însemna să folosim un eufemism.

- Da, repetă, eu sunt polițistul Fellowe.

În timp ce vorbea, ușa casei se deschisese. Din poziția în care se afla, Frank nu putea să vadă asta. Black se furișă tiptil și coborî treptele spre el.

Agentul n-avea altă dorință decât să descopere identitatea individului care-l spiona. Era destul de aproape ca să audă ce rostea tânărul.

- Fellowe, izbucni el și coborî restul treptelor în fugă. Deci tu ești, nu-i așa? mârâi. Din nou te bagi în afacerea mea.

- Cam așa ceva, rosti rece Frank.

Se răsuci din nou spre tânăr.

- Îți spun, rosti cu autoritate, că dacă intri în casa asta sau ai de-a face cu acest individ, vei regreta până la sfârșitul vieții.

- O să plătești pentru asta, răbufni Black. O să te las pe drumuri, polițistule. O să te dau în judecată. O să... O să...

- Ai o ocazie excelentă, spuse Frank. Ochiul său iute detectase silueta unui polițist pe partea cealaltă a drumului, îndreptându-se lent către ei. E un polițist acolo; cheamă-l să mă aresteze. N-ai niciun motiv să n-o faci – niciun motiv să nu-ți dorești să eviți publicitatea acțiunii tale.

- Oh, nu, nu!

Tânărul era cel care vorbise.

- Colonel Black, o să trebuiască să vin altă dată.

Se răsuci furios spre Frank.

- În ceea ce vă privește, încep, căpătând curaj datorită prezenței lui Black.

- În ceea ce te privește, i-o întoarse Frank, evită anturajul nepotrivit!

Ezită, apoi se răsuci și plecă iute, lăsându-i pe cei doi singuri pe trotuar.

Cei trei privitori din hol observară curioși scena, și doi dintre ei anticipară instrucțiunile lui Black care nu vor avea rezultate prea plăcute pentru Frank.

Cu un efort, totuși, Black își controlă enervarea. Zărise și el umbra de vizavi.

- Uite ce e, polițist Fellowe, spuse cu o amabilitate forțată, eu știu că ai greșit, și tu crezi că nu. Hai înăuntru să lămurim problema.

Așteptă, mintea lui vioaie imaginând un plan pentru a trata cu acest inamic periculos. Nu-și închipuia că Frank va accepta invitația, și fu uluit total când, fără niciun alt cuvânt, polițistul se întoarse și urcă încet treptele către ușă.

CAPITOLUL 4

BĂRBAȚII CARE AU DAT SENTINȚA

Frank auzi o mică agitație în hol și își dădu seama că cei care-l supravegheaseră fugeau să se ascundă. Nu se temea prea tare, deși nu purta armă. Avea încredere deplină în propria-i forță și știință.

Black, în urma lui, închise ușa. Frank auzi clinchetul unui zăvor în întuneric. Black aprinse lumina.

- Jucăm corect, polițist Fellowe, spuse cu un zâmbet prietenos. Vezi tu, nu încercăm niciun truc cu tine. Totul e pe față și deschis.

Îl conduse pe treptele cu carpetă groasă și Frank îl urmă.

Tânărul observă că locuința era luxos mobilată. Gravuri prețioase atârnau pe pereți, perdelele care îmbrăcau imensa fereastră de lângă scări erau din mătase, vitrine din porțelan chinezesc umplând spațiile goale.

Black îl conduse spre o încăpere de la primul etaj. Nu era cea în care avusese loc întrunirea, ci una mică, lipită de sala de ședințe.

Aici luxul era mai puțin evident. Două birouri alcătuiau unicul mobilier al încăperii; covorul de sub picioare era genul obișnuit pe care-l găsești în birourile normale. Un mare panou cu tapiserie – singura nuanță de lux – acoperea un perete, și un mănunchi de becuri în tavan asigurau iluminatul încăperii.

Un mic foc ardea în șemineu. Pe o măsuță de lângă unul din birouri fusese aranjată o cină pentru doi. Frank remarcă asta, și Black, blestemându-și în minte propria stupiditate, zâmbi.

- Arată ca și cum te-aș fi așteptat, spuse, deși, că veni vorba, am câțiva prieteni aici, în seara asta, și unul dintre ei rămâne la cină.

Frank încuviință. Cunoștea semnificația acelei mese pentru cină și a suporturilor din hârtie albă gata de folosință.

- Ia loc, spuse Black, și se așeză el însuși la unul dintre birouri. Frank se așeză încet la o oarecare distanță, întorcându-se pe jumătate pentru a-l înfrunța pe cel pe care-și propusese să-l ruineze.

- Acum să trecem la afaceri, rosti scurt Black. Nu există niciun motiv pe lume care să ne împiedice să ajungem la o înțelegere. Sunt un om de afaceri, ești un om de afaceri și, pe deasupra, un tânăr inteligent, rosti aprobator.

Frank nu răspunse. Știa ce urmează.

- Acum să presupunem, continuă meditativ Black, să presupunem că facem un aranjament ca ăsta. Îți imaginezi că sunt implicat în cel mai respingător gen de afacere. Oh, știi! continuă dezaprobator, știi! Ai impresia că fac profituri gigantice, că fur oamenii prin metodele bursei negre. Nu e nevoie să-ți spun, polițistule, că sunt mai degrabă necăjit și indignat că ai o părere atât de rea despre caracterul meu.

Vocea lui nu era nici necăjită, nici indignată. Într-adevăr, tonul pe care-l folosea era o recunoaștere a greșelii.

- Ei bine, sunt destul de mulțumit că vei investiga afacerile mele la prima mână. Știi că noi primim un mare număr de conturi de pe tot continentul și că plătim sume enorme clienților care – ei bine, să zicem – riscă până la limită?

- Poți spune ce vrei, spuse Frank.

- Acum, spuse Black, să presupunem că mergi la Paris, polițistule, poți ajunge ușor, sau poți merge în provincie, în oricare dintre marile orașe din

Marea Britanie unde locuiesc clienții noștri, și îi chestionezi tu însuși despre onestitatea noastră. Întreabă-i – o să-ți dau o listă cu ei.

- Nu vreau să fac asta pe cheltuiala ta – mâinile lui mari erau întinse în semn de protest. Bănuiesc că n-ai chiar atâția bani ca să-i irosești pe genul ăsta de excursii.

- Acum, o să-ți dau în noaptea asta, dacă vrei, două sute de lire, și le vei folosi după bunul tău plac pentru a-ți continua investigațiile. Cum ți se pare?

Frank zâmbi.

- Mi se pare al naibii de ingenios, spuse. Iau cele două sute și le pot folosi fie pentru scopul pe care l-ai menționat, fie pentru a le pune în contul meu, și nimeni nu mă va întreba nimic. Am înțeles corect?

Colonelul Black zâmbi și încuviință. Chipul său puternic, galben, se strâmbă într-un amuzament interior.

- Ești un tânăr unic ca inteligență, spuse.

Frank se ridică.

- Nu e nimic de făcut, spuse.

Colonelul Black se încruntă.

- Vrei să spui că refuzi? zise.

Frank încuviință.

- Refuz întru totul. Nu mă poți mitui cu două sute de lire, sau cu două mii, Black. Nu pot fi cumpărat. Cred că ești unul dintre cei mai periculoși oameni pe care-i cunoaște societatea. Cred că și aici, și în Oraș, mergi pe căi greșite; n-o să am odihnă până când nu te bag în pușcărie.

Black se ridică lent.

- Deci asta e, nu-i așa? spuse.

În glasul lui erau amenințare și răutate. Privirea lui Fellowe întâlni o expresie de ură implacabilă.

- O să regreti asta, continuă aspru. Ți-am dat o șansă pe care majoritatea tinerilor ar fi înșfăcat-o. Aș putea să-ți dau trei sute...

- Chiar dacă mi-ai dai treizeci și trei de sute, sau treizeci și trei de mii, rosti nerăbdător Frank, tot n-am încheia afacerea. Te cunosc prea bine, Black. Știu mult mai multe despre tine, mai multe decât ai crede.

Își luă pălăria și îi examinează gânditor interiorul.

- Există un individ urmărit în Franța – un individ ingenios care a inițiat băncile “îmbogățește-te rapid” pe tot cuprinsul țării, în special în Lyon și în sud – numele lui e Olloroff, rosti grijuliu. E o recompensă destul de mare pe capul lui. A avut un partener care a murit pe neașteptate...

Black se albi. Mâna pe care o duse la buze tremura un pic.

- Știi prea multe, cred, zise.

Se răsuci brusc și părăsi încăperea. Frank se năpusti spre ușă. Bănuia o trădare dar, înainte de a ajunge la ușă, aceasta se închise cu un declic.

Răsuci mânerul și trase, dar era țeapăn.

Făcu ochii roată prin încăpere și văzu o altă ușă în celălalt capăt. Se afla la jumătatea drumului către aceasta, când toate luminile din încăpere se stinseră. Era în beznă totală.

Ceea ce crezu că e o fereastră într-un capăt, se dovedi a fi un perete gol, atât de iscusit decorat cu perdele și obloane ingenios alcătuite, tocmai pentru a-l deruta.

Adevărata fereastră, care dădea pe strada de jos, era zdravăn ferecată cu obloane.

Absența luminii nu era un inconvenient pentru el. Avea o lanternă mică în buzunar, cu care luminează încăperea. Fusesse o greșeală tactică din partea lui să-l avertizeze pe Black, dar ispita de a-l înfricoșa pe marele om fusesse prea mare.

Își dădea seama că se află într-un mare pericol. În afara tânărului pe care-l văzuse pe stradă, și care îl recunoscuse într-o manieră ciudată, nimeni nu mai știa de prezența lui în această casă.

Cercetă rapid încăperea și ascultă concentrat la ambele uși, dar nu auzi nimic.

Pe palierul de dincolo de ușa prin care intrase se aflau câteva arme orientale antice atârinate pe perete. Avu o ușoară speranță că această decorațiune se continuă și în cameră dar, înainte de a începe căutarea, știa că e inutilă.

Nu era nicio armă aici. Examină cu atenție podeaua; voia să se asigure că nu există capcane și curse.

Niciun pericol de aici. Se așează pe marginea unui birou și așteaptă.

Așteaptă jumătate de oră până când dușmanul dădu un semn.

Apoi, chiar lângă urechea lui, parcă, o voce întrebă: O să fii cuminte, polițistule? Frank îndreptă raza lanternei în direcția din care venise vocea.

Văzu ceea ce i se păru a fi un felinar oriental suspendat. Deja observase că suportul de care atârna era neobișnuit de gros; acum își dădu seama că felinarul în formă de clopot era capătul unui tub acustic.

Bănuî, probabil corect, că dispozitivul fusese atârnat mai degrabă să-i permită lui Black să asculte, decât în scopul comunicării cu ocupanții încăperii.

Nu răspunse. Întrebarea fu repetată, și înălță capul și răspunse.

- Vino să vezi, îl provocă.

Pe tot parcursul așteptării în beznă, atenția lui fusese împărțită între cele două uși. Era atent la raza subțire de lumină care i-ar fi putut arăta deschizătura secretă.

În chip ciudat, uită să ia în calcul posibilitatea ca și luminile de afară să fie stinse.

Mergea în sus și-n jos pe covorul din centrul încăperii, lucru ce nu presupunea vreun risc, când un zgomot ușor în spatele lui îi atrase atenția.

Se răsucise pe jumătate când un laț îi fu petrecut peste corp, o pereche de brațe puternice îi cuprinse picioarele și fu trântit cu violență pe podea.

Se zbătu, dar absolut inutil. Lasoul care-l ținuse nu-i permitea să miște brațele. Se trezi zăcând cu fața în jos pe covor.

O batistă îi fusese îndesată în gură, ceva rece și dur îi încercui încheieturile și le strânse la un loc. Auzi un declic și își dădu seama că fusese încătușat cu mâinile la spate.

- Ridicați-l, rosti vocea lui Black.

În clipa aceea, luminile din încăpere se aprinseră. Frank se clătină pe picioare, sprijinit imediat de Jakobs.

Black era acolo, Sparks era acolo, și un străin pe care Frank îl văzuse intrând în casă era și el acolo, dar o batistă din mătase îi acoperea partea de jos a feței, și Frank nu putea zări decât partea de sus a unui chip îmbujorat și o pereche de ochi albaștri care clipeau ipocrit.

- Puneți-l pe sofăua de acolo, rosti Black. Acum, spuse când prizonierul fusese așezat conform instrucțiunilor sale, cred că îți vei asculta glasul rațiunii.

Lui Frank Fellowe îi fu imposibil să răspundă. Batista din gură era o barieră eficientă oricărei replici care i-ar fi venit în minte, dar ochii, limpezi, hotărâți, vorbiră în limbaj clar bărbatului zâmbitor din fața lui.

- Propunerea mea e foarte simplă, spuse Black. O să-ți ții gura, o să-ți vezi de treaba ta, o să accepți un aconto de două sute de lire, și n-o să mai pățești nimic. Refuză, și o să te pun într-un loc în care o să am grijă de tine.

Zâmbi strâmb.

- Există vreo cinci beciuri în casa asta, spuse Black; dacă ai studiat istoria, așa cum am făcut eu, domnule Fellowe, trebuie să fi citit Povestea Baronilor Rhine. Vei recunoaște deci că am un excelent înlocuitor al donjoanelor din vechime. Vei fi legat cu lanțuri la picioare, vei fi hrănit în funcție de toanele unui paznic de nădejde, care, trebuie să-ți spun, e un tip uituc, și acolo vei rămâne până când fie îți pierzi mințile, fie vei fi bucuros – bucuros să accepți condițiile noastre – sau suficient de nebun ca să fii încarcerat în vreun azil confortabil, unde nimeni nu-ți va lua acuzațiile în serios.

Black întoarse capul.

- Scoateți-i călușul, spuse; o să-l ducem în cealaltă cameră. Cred că acolo nu-i va auzi nimeni vocea, oricât de tare ar urla.

Jakobs trase cu brutalitate batista din gura lui Frank. Fu pe jumătate împins, pe jumătate condus spre ușa camerei de întruniri, care se afla în beznă.

Black înaintă și bâjbâi după întrerupător, ceilalți rămânând în cadrul ușii.

Într-un târziu găsi întrerupătorul, după care se retrase cu un strigăt de groază.

Absolut normal, deoarece patru străini se aflau acolo – patru bărbați mascați.

Ușa care dădea în sala de întruniri era o ușă largă. Cei trei împreună cu prizonierul lor stăteau grupați în centru, înmărmuriți de spaimă.

Cei patru care stăteau la masă nu scoaseră niciun sunet.

Black fu primul care își recăpătă controlul. Păși în față, apoi se opri. Fața îi tremura, deschise gura, dar nu reuși să articuleze vreun cuvânt.

- Ce – ce? gâfâi.

Bărbatul mascat care stătea în capul mesei își întoarse ochii strălucitori spre proprietarul locuinței.

- Nu te așteptai să mă vezi aici, domnule Olloroff? rosti tăios.

- Numele meu e Black, rosti violent celălalt. Ce cauți aici?

- O să afli, spuse bărbatul mascat. Sunt niște locuri aici.

În clipa aceea, Black observă că scaunele fuseseră aranjate în celălalt capăt al mesei.

- Mai întâi, continuă bărbatul mascat, o să vă scap de prizonier. Desfă-i cătușele, Sparks.

Acesta scormoni în buzunar după cheie, dar nu în buzunarul vestei – mâna merse mai departe.

- Ridică mâna, rosti tăios bărbatul de la masă.

Făcu un mic gest cu mâna, și servitorul lui Black zări lucirea unui pistol.

- Nu trebuie să-ți fie frică, continuă, mica noastră afacere nu se va încheia tragic în noaptea asta – în noaptea asta! repetă semnificativ. Ai primit trei avertismente din partea noastră, și am ajuns să ți-l dăm pe ultimul, pe viu.

Black își recăpătă iute prezența de spirit.

- De ce nu raportați la poliție? rosti zeflemitor.

- O vom face la timpul potrivit, veni răspunsul politicoș, dar te avertizez personal, Black, că aproape ai ajuns la capătul funiei.

Într-un fel, Black nu era un laș. Cu o înjurătură, scoase un revolver și se năpusti în încăpere.

În clipa aceea, lumina se stinse, și Frank se trezi înșfăcat de două mâini puternice și se smulse din strânsoarea celui ce-l ținea.

Fu împins înainte, o ușă se trânti în spatele lui. Se trezi rostogolindu-se pe scările acoperite cu covor, în holul de jos. Mâini iuți îi scoaseră cătușele de la încheieturi, ușa dinspre stradă fu deschisă de cineva care evident știa rosturile casei, și se trezi, un pic zăpăcit, în stradă, cu doi bărbați în haine de seară lângă el.

Încă mai purtau măștile. Altminteri nu-i puteai distinge de omul obișnuit de pe stradă.

- Pe aici, d-le Fellowe, rosti unul dintre ei și îi arătă strada în direcția Victoria.

Frank ezită. Era dornic să ajungă la finalul acestei aventuri. Unde erau ceilalți doi dintre cei patru? De ce fuseseră lăsați în urmă? Ce făceau?

Eliberatorii săi trebuie că-i ghiciseră gândurile, pentru că unul dintre ei spuse:

- Prietenii noștri sunt în siguranță, nu-ți fă probleme. Ți-am fi îndatorați, polițistule, dacă ai merge foarte repede.

Cu un cuvânt de mulțumire, Frank Fellowe se răsuci și o luă iute în susul străzii. Privi înapoi o singură dată, dar cei doi dispăruseră în beznă.

CAPITOLUL 5

CONTELE DE VERLOND

Colonelul Black era amuzat. Era și îngrijorat, iar cele două expresii se combinau într-o iritare reînnoită.

Îngrijorarea actuală avea o altă cauză. Un tribunal misterios, care îi examinase actele, apăruse și dispăruse din senin, îl îngrijorase – îl înfricoșase, dacă e să rostim adevărul; dar curajul este în mare măsură o chestiune de lumină, pentru anumite temperamente și, fortificat de siguranța strălucirii soarelui de dimineață, și cu satisfacția că nu exista nimic palpabil care să poată fi descoperit de către cei patru, era destul de curajos.

Stătea în halat la micul dejun, și tovarășul său era Sir Isaac Tramber. Colonelului Black îi plăceau lucrurile bune din viață, mâncarea bună și avantajele civilizației. Micul dejun era unul foarte bogat. Dieta lui Sir Isaac era mai simplă: un brandy cu apă și un măr alcătuiau meniul.

- Care-i treaba? mârâi. Se culcase târziu și nu era în cea mai bună dispoziție.

Black îi întinse o scrisoare.

- Ce zici de asta? întrebă. E o cerere din partea celor de la Tangye, brokerii, pentru zece mii de lire, și o precizare că, dacă nu sosesc, voi fi considerat insolubil.

- Plătește, sugeră apatic Sir Isaac, și celălalt izbucni în râs.

- Nu vorbi prostii, rosti cu umor ofensator. De unde să fac rost de zece mii de lire? Sunt aproape falit, știi asta, Tramber; suntem amândoi în aceeași barcă. Am două milioane pe hârtie, dar nu cred că am putea aduna amândoi nici două sute, chiar dacă am încerca.

Baronetul împinse farfuria.

- Ascultă, rosti brusc, sper că nu vorbești serios?

- Despre bani?

- Despre bani – da. Aproape că mi-ai provocat un atac de cord. Dragul meu flăcău, cu greu ne-am pune la punct dacă banii ar seca în clipa asta.

Colonelul Black zâmbi.

- Exact asta s-a-ntâmpat, spuse. Pus la punct sau nu, asta e situația. N-am acoperire în bancă; am vreo sută de lire în casă, și bănuiesc că tu ai încă o sută.

- N-am nici o sută de sferturi pe penny, spuse celălalt.

- Cheltuielile sunt foarte mari, continuă Black; știi cum merg lucrurile astea. Am în vedere un proiect sau două, dar dincolo de asta n-avem nimic. Dacă am putea determina fuzionarea Topitoriilor Nordice, am putea semna amândoi cecuri de o sută de mii.

- Cum rămâne cu Orașul?

Colonelul reteză vârful oului fiert fără să răspundă. Tramber cunoștea atitudinea în Oraș la fel de bine ca el.

- Hm, spuse Sir Isaac, tre' să facem rost de bani de undeva, Black.

- Ce zici de prietenul tău? întrebă colonelul Black.

Vorbi într-o doară, dar întrebarea era bine gândită.

- Care prieten? întrebă Sir Isaac, cu un râs răgușit. Nu că aș avea atât de mulți ca să trebuiască să precizezi vreunul. Te gândești la Verlond?

Black încuviință.

- Verlond, dragul meu, spuse baronetul, este unicul om căruia nu trebuie să-i cer bani pe lumea asta.

- E foarte bogat, cugetă Black.

- E foarte bogat, rosti crunt celălalt, și s-ar putea să-mi lase mie banii.

- Nu există un moștenitor? întrebă colonelul cu interes.

- A fost, rosti cu un rânjel baronetul, un nepot îndrăzneț, care a fugit de acasă, și se crede că a fost ucis într-un ranch din Texas. Oricum, Lordul Verlond intenționează să ceară tribunalului să admită moartea sa.

- Asta a fost o lovitură pentru bătrân, spuse Black.

Această frază păru să-l amuze pe Sir Isaac. Se lăsă în fotoliu și râse cu poftă.

- O lovitură! spuse. Dragul meu prieten, îl ura pe băiat mai ceva decât otrava. Vezi tu, bursa Verlond – e membrul ramurii mezinului familiei. Băiatul era un adevărat Verlond. Din cauza asta îl ura bătrânul. Cred că i-a făcut viața un mic iad. Obișnuia să-l cheme în week-end-uri ca să-l certe, până când, în cele din urmă, puștiul a fost cuprins de disperare, și-a luat toți banii de buzunar și a fugit.

- Unii prieteni de familie i-au dat de urmă; bătrânul n-a mișcat un deget ca să-l caute. L-au găsit muncind, pentru câteva luni, într-o tipografie din Londra. După care a plecat în străinătate – cu vaporul până în America, având bilet de emigrant.

- Niște tipi interesați s-au străduit să-i urmărească mișcările. S-a dus în Texas și a ajuns într-un ranch destul de nasol. Mai târziu, un tip care corespundea descrierii lui a fost împușcat într-o luptă de stradă; era unul dintre acele mici orașele pe care le vezi atât de plastic descrise la cinema.

- Cine e moștenitorul? întrebă Black.

- Al titlului, nimeni. Al banilor, sora băiatului. E o fată destul de drăguță.

Black îl privi printre gene.

Baronetul își răsuci mustața gânditor și repetă, ca pentru sine:

- Destul de drăguță.

- Deci, ai, îmi, planuri? întrebă lent Black.

- Ce naiba insinuezi, Black? întrebă Sir Isaac, încordându-se.

- Exact ce-am spus, rosti celălalt. Bărbatul care se însoară cu doamna primește o parte destul de mare din mlaia. Asta-i situația, nu-i așa?

- Ceva de genul asta, rosti ursuz Sir Isaac.

Colonelul se ridică și împături grijuliu șervetul.

Colonelul Black avea o nevoie atât de acută de bani, încât conta foarte puțin părerea Orașului. Dacă Sandford ar fi obiectat, asta era o altă chestiune, dar Sandford era un bun sportiv, deși cumva dificil de dirijat.

Rămase o clipă privind gânditor spre baronet.

- Ikey, spuse, în ultima vreme am remarcat la tine o înclinație de a considera interesele noastre mutuale drept ceva de care ar trebui să-ți fie rușine – am fost șocat să descopăr în tine o neașteptată nuanță de virtute, și mărturisesc că sunt un pic supărat.

Îl privi fix.

- Oh, nu e nimic, rosti stânjenit baronetul, dar fapt e că trebuie să-mi mențin poziția în societate.

- Îmi datorezi câte ceva, începu Black.

- Patru mii, rosti prompt celălalt, asigurați de polița de viață de 50.000 de lire.

- Primele de asigurare pe care le plătesc eu, mârâi colonelul dur; dar nu mă gândeam la bani.

Îl examinează pe baronet din cap până-n picioare.

- Cincizeci de mii de lire! rosti glumeț. Dragul meu Ikey, valorezi mai mult mort decât viu.

Baronetul se înfioră.

- Nu face glume proaste, spuse și își isprăvi brandy-ul dintr-o înghițitură.

Celălalt încuviință.

- Te las cu scrisorile tale, spuse.

Colonelul Black era un personaj remarcabil de metodic și ordonat. Înfășurat în halatul său elegant, își croi drum prin apartament și, ajungând în biroul său, închise ușa în urma lui și o încuie cu un declic.

Era deranjat de această bruscă asumare a virtuții din partea asociatului său; era mai mult decât deranjant, era alarmant. Black nu-și făcea iluzii. N-avea încredere în Sir Isaac Tramber mai mult decât în alții.

Banii lui Black, într-un fel, reabilitaseră poziția baronetului în societate; banii lui Black cumpăraseră cai de curse și plățiseră antrenamentele.

În afară de asta, nu era animat de vreo dorință altruistă de a-i fi de folos unui individ căruia ușile societății îi rămâneau închise și oamenii decenti îi întorceau spatele.

Un paria, Sir Isaac Tramber nu valora nimic pentru colonel: cândva, rezumase relația lui cu baronetul într-o frază memorabilă și aforistică: “A fost cea mai rablagită proprietate pe care am manevrat-o vreodată; dar am remobilat-o, am redecorat-o și azi, chiar dacă nu e frumoasă, e foarte bună de închiriat”.

Și Sir Isaac se dovedise foarte util – meritând banii cheltuiți cu el, meritând partea pe care o primea din profiturile afacerii pe care o profesa cu dispreț.

Sir Isaac Tramber se temea de Black. Aceasta era jumătatea secretului puterii pe care bărbatul mai puternic o exercita asupra lui. Când uneori se gândea să scape de sub tirania pe care o instaurase partenerul său, nu dormea noaptea. În ultimele săptămâni se petrecuse ceva care făcuse imperios necesar să se despartă de confederație; acel “ceva” avea de-a face cu planurile lui.

Lady Mary Cassilirs devenise acum mult mai reală decât fusese vreodată. Cu Lady Mary se potrivea ceea ce Black descria, în stilul său vulgar, drept “fudulie,,.

Bătrânul conte îi dăduse de înțeles că, dacă îi făcea curte, avansurile nu-i vor rămâne fără rezultat. Lady Mary era protejată lui, și asta poate din cauză că refuza să fie terorizată de bătrânul capricios și de crizele lui de îmbufnare sălbatică, și pentru că ea trata cumplitele lui explozii de furie ca și cum nu există și n-ar fi existat niciodată, ca și cum în sufletul fioros și în aparență crud al bătrânului ar fi ars o flacără de respect față de ea.

Sir Isaac reveni în apartamentele sale profund gânditor. Va trebui să se despartă de Black, și acțiunile sale erau atât de puțin examinate de propria conștiință, încât se simțea motivat să facă o excepție în acest caz.

Se simțea aproape neprihănit când apărură iar, îmbrăcat pentru parc, și era în cea mai luminoasă stare când îl întâlni pe Lordul Verlong și pe frumoasa lui protejată.

Existau oameni prost-crescuți care niciodată nu-i numeau pe Contele de Verlong și nepoata sa altfel decât “Frumoasa și bestia”.

Era o fată înaltă și tipic englezoaică – cu spatele drept, piele curată și ochi strălucitori. O claie de păr castaniu, sprâncene arcuite, și un chip hotărât îi dădeau un farmec cu totul special.

Era cu peste un cap mai înaltă decât bătrânul de lângă ea. Verlong nu fusese niciodată vreun frumos. Vârsta îi asprise și mai mult trăsăturile; nu exista nicio linie pe chip care să nu pară sculptată în granit, atât de fixă, atât de nemișcată și rece era.

Falca de jos era proeminentă, ochii adânciți în orbite. Îți dădea impresia stranie, atunci când îl întâlneai prima dată, că ești demult familiar mai mult cu falca decât cu ochii.

Mârâi un salut spre Sir Isaac.

- Ia loc, Ikey, zâmbi.

Fata îl învrednicise pe baronet cu o plecăciune de-abia schițată și, imediat, își îndreptă atenția spre mulțimea în trecere.

- Azi nu călărești? întrebă Sir Isaac.

- Ba da, spuse nobilul, în clipa asta sunt călare pe un cal de luptă gri, în fruntea unei brigăzi de cavalerie.

Astfel își dovedi umorul, și înlocui răspunsurile la întrebări inutile.

Apoi, brusc, chipul îi deveni posomorât și, după o privire aruncată jur-împrejur pentru a vedea dacă atenția fetei fusese atrasă în altă parte, se aplecă spre Sir Isaac și, coborând glasul, spuse:

- Ikey, o să ai greutatea cu ea.

- Sunt obișnuit cu greutatea, rosti indiferent Sir Isaac.

- Nu ca acestea, rosti contele. Nu fi prost, Ikey, nu te preface inteligent.

Eu cunosc – greutatea – pe care le-am întâmpinat sub același acoperiș cu ea. E un diavol încăpățânat – nu găsesc alt cuvânt.

Sir Isaac privi precaut în jur.

- Mai e cineva? întrebă.

Văzu cum sprâncenele contelui se ridică, privirea trecu peste el și, urmărind direcția, Sir Isaac văzu silueta unui tânăr venind spre ei, cu un zâmbet care-i lumina toată fața.

Acest zâmbet nu era destinat nici contelui, nici tovarășului său; era adresat fără doar și poate, fetei, care, cu buzele întredeschise și cu o lumină nouă în ochi, îi făcu semn noului venit să înainteze.

Sir Isaac se încruntă fioros.

- Blestemat chip, mormăi nervos.

- Bună dimineața, i se adresă Horace Gresham contelui; la aer curat?

- Nu, mârâi bătrânul, fac baie, pescuiesc în ocean, merg cu aeroplanul. Nu vezi ce fac? Stau aici – la discreția oricărui netot care vine să-mi pună întrebări cretine.

Horace izbucni în râs. Era amuzat pe bune. Exact această nuanță de umor pervers al bătrânului îl salva să fie total respingător.

Fără altă ceremonie, se întoarse spre fată.

- Mă așteptam să te găsesc aici, spuse.

- Ce mai face calul acela mare al tău? întrebă ea.

Îl privi zâmbind pe Tramber.

- Oh, va fi destul de în formă în ziua cursei, spuse. Îl vom face pe Timbolino să galopeze.

- Al meu îl va învinge pe-al tău indiferent de finis, pe o mie, rosti nervos Sir Isaac.

- Nu mi-ar plăcea să vă iau banii, rosti tânărul. Ar fi incorect față de dvs., și incorect față de – prietenul dvs.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite neglijent, dar Sir Isaac Tramber recunoscuse nuanța de ostilitate și, în mica pauză care le precedă, identifică sugestia că acest tânăr voios știa mult mai multe despre afacerile lui decât era pregătit deocamdată să divulge.

- Nu mă preocupă prietenul meu, rosti furios baronetul. Pur și simplu am făcut o ofertă sportivă cinstită. Firește, dacă nu vrei s-o accepți... Ridică din umeri.

- Oh, accept, e-n regulă, rosti celălalt.

Se întoarse intenționat spre fată.

- Unde vrea s-ajungă Gresham? întrebă Verlond, cu un rânjel, văzând jena prietenului său.

- Nu știam că ți-e prieten, spuse Sir Isaac; de unde l-ai cules?

Lordul Verlong își dezveli dinții galbeni într-un rânj.

- Acolo unde culegi majoritatea cunoștințelor nedorite, spuse, în ograda membrilor. Dar cursele devin atât de al naibii de respectabile, Ikey, încât e greu de întâlnit un adevărat indezirabil.

- La ultima întâlnire de la curse la care am participat, ce crezi că am găsit? Salonul de ceai arhiplin, nici nu puteai ajunge până la ușă; barul, pustiu. Cursele au ajuns de belea, Ikey.

Acum era pe terenul lui preferat, și Sir Isaac se fîfî stânjenit, deoarece bătrânului era greu să-i distragi atenția când îi plăcea să pâlăvrăgească.

- În zilele noastre, nu mai poți paria ca pe vremuri, continuă contele. O dată am mers pe un cal cu cinci mii de lire, la 20-1, fără a modifica prețul. Unde-ai putea face așa ceva în zilele noastre?

- Hai să ne plimbăm un pic, spuse fata. Lordul Verlong era atât de captivat de mâhnirea lui față de lumea curselor, încât nu observă cum cei doi tineri se ridică și pleacă.

Sir Isaac îi văzu, și dori să întrerupă limbuția celui alt, pentru teama pe care o avea față de temperamentul sălbatic al bătrânului.

- Nu înțeleg, spuse Horace, cum unchiul tău poate fi atât de bădăran.

Fata zâmbi.

- Oh, e-n regulă, spuse sec. Răbdarea unchiului față de oamenii dezagreabili e proverbială.

- Cu mine nu e prea răbdător, spuse Horace Gresham.

Ea izbucni în râs.

- Asta pentru că nu ești îndeajuns de dezagreabil, spuse. Pentru ca unchiul să te placă, trebuie ca tot mapamondul să te urască.

- Și eu nu sunt așa, nu? întrebă nerăbdător.

Ea roși un pic.

- Nu, n-aș spune asta, rosti, privindu-l pe sub gene. Sunt sigură că ești un tânăr foarte drăguț și amabil. Trebuie că ai o mulțime de prieteni. Ikey, pe de altă parte, are niște prieteni atât de ciudați. Ieri, l-am văzut la “Blitz”, luând prânzul cu un individ perfect imposibil – îl cunoști? întrebă.

Clătină din cap.

- Nu cunosc niciun individ perfect imposibil, răspunse prompt.

- Un oarecare colonel Black? sugeră ea. El încuviință.

- Îl știu, răspunse.

- Cine e acest Black? întrebă ea.

- Un colonel.

- În armată?

- Nu în armata noastră, spuse Horace cu un zâmbet. E ceea ce în America e numit “colonel de carton”, și e – mă rog, e prieten cu Sir Isaac, începu și ezită.

- Asta nu mă lămurește prea mult, cu excepția faptului că nu poate fi foarte drăguț, spuse ea.

O privi cu înflăcărare.

- Sunt atât de bucuros că ai spus asta. Mă temeam... Se opri din nou, și ea îi aruncă o privire rapidă.

- Te temeai? repetă ea.

Era uluitor să-l vezi pe acest tânăr sigur pe sine stânjenit, așa cum era acum.

- Ei bine, continuă un pic incoerent, se mai aud lucruri – zvonuri. Eu știu ce om de nimic e, și știu cât de dulce ești tu – adevărul e, Mary, că te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Ea se albi și mâna îi tremură. Nu se gândise niciodată la o asemenea declarație în mulțime. Surpriza o lăsă fără cuvinte. Îl privi; și el era palid.

- N-ar fi trebuit, murmură ea, atât de dimineață.

CAPITOLUL 6

POLIȚISTUL ȘI O DOAMNĂ

Frank Fellowe izbea o pară de box, într-una din încăperile de sus ale micuței sale vile, dintr-un motiv bine determinat.

“Scotea” din pară toate pornirile pe care le avea împotriva micilor enervări ale vieții.

Sergentul Gurden îl sâcâise cu peste o duzină de forme ale micilor supărări. I se dăduse cea mai puțin potrivită dintre sarcini; o muncă dincolo de limita dezolării; și parcă i se dădea mai mult decât partea lui de îndatoriri de serviciu. Și, pe deasupra, mai avea în plus și grija de a verifica, în același timp, activitatea organizației lui Black. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să îndepărteze toate restricțiile care îi împiedicau mișcările, dar nu era genul. Dejucarea planurilor lui Black era una dintre pasiunile captivante ale lui Frank. Dacă ar fi avut alte pasiuni care amenințau să fie la fel de captivante, trebuia să renunțe la ele – un timp.

Fiica unui milionar, violent prezentată, mai târziu întâlnită cu bătaii rapide de inimă de o parte și nici cea mai mică tulburare de cealaltă; recunoștința și admirația ei începură într-un automobil năbădăios cu două locuri și cu frâne defecte, și progresară la Grădina Zoologică, pentru care ea îi trimise un bilet de duminică – deoarece era nerăbdătoare să vadă cum se comportă.

Se duse cu o oarecare teamă de a nu fi deziluzionată, pentru că un sergent arătos în uniformă, al cărui chip e superb completat de vârful căștii și curelușa de sub bărbie, poate fi mai puțin arătos în hainele proprii, nemaivorbind de cravată și pantofi.

Dar se străduia să-și revină din umilința eventualei descoperiri că acela care i-a salvat viața poartă o cravată de-a gata.

Era teribil de sfioasă, mergând pe aleile pustii ale Grădinii Zoologice, și fu întâmpinată de un gentleman foarte arătos, ireproșabil îmbrăcat în ceva care nu sugera nici un măcelar la vreun zaiafet, nici un instalator la o înmormântare.

Îi arată doar locatarii a două cuști, după care el preluă inițiativa și îi povesti despre animalele sălbatice lucruri pe care ea nu le auzise niciodată.

Îi arată deosebirea subtilă dintre cinci varietăți de linx, și-i povesti anecdote despre viața din junglă, care îi tăiară respirația de admirație. Mai mult, o duse într-unul dintre cele mai neobișnuite locuri – încăperi unde erau îngrijite animale bolnave și schiloade. Se pare că nu era nevoie să-i fi trimis biletul, pentru că el era un Fellow al Societății*.

Prea multe de văzut într-o singură zi. Merse o dată și încă o dată; călări alături de el pe Hampstead Heath dimineața devreme. Observă că-și strunea bine calul, deși nu călărea întotdeauna același animal.

- Câți cai ai în grajdul tău? întrebă zeflemitor într-o dimineață.

- Șase, spuse el prompt. Vezi tu, adăugă iute, vânez mult în sezon.

Se opri, constatând că intraseră în noroi.

- Dar ești un sergent – un polițist! se bâlbâi. Vreau să zic – iartă-mă dacă sunt grosolană.

El se răsuci în șa, cu o sclipire în ochi.

- Am ceva bani puși deoparte, spuse. Vezi tu, sunt sergent doar de un an; înainte de asta – n-am fost sergent!

* Joc de cuvinte aproape intraductibil: Fellow = tovarăș, prieten. Society = aici, în sensul de societate, lume a animalelor. N. trad.

Nu era foarte limpede: de fapt, în clipa asta era evident stânjenit, și ea schimbă subiectul, nedumerită și absurd de mulțumită.

I se păru nepotrivit să constate, după ședința de călărie, că aceste întâlniri nu erau în ordine. Oare și înainte fuseseră la fel? Oare era mai rău să călărești alături de un individ care se dovedise a fi un membru al clasei ei, mai degrabă decât alături de un polițist? Nu-i mai puțin adevărat, știa că nu e în ordine și-l întâlnise – și astfel sergentul Fellowe și d-ra Sandford deveniră “May” și “Frank”. Nu fusese nimic clandestin în întâlnirile lor.

Theodore Sandford, un individ pragmatic, era colosal de democratic.

Glumea pe seama polițistului lui May, făcea referiri plicticoase la vizitele pe furiș în bucătăria lui somptuoasă, în căutarea plăcinte cu iepure, și, dintr-o glumă, apăru întrebarea dacă Frank mai rămâne în poliție. Recunoscuse că dispune de mijloace independente. De ce să rămână un polițist ridicol?

Din glumă se transformase într-o discuție foarte serioasă și în prezentarea unui ultimatum, scris violent, expediat violent și la fel de violent regretat.

Theodore Sandford își ridică privirea de pe masa de scris cu un zâmbet amuzat.

- Deci, chiar ești supărată pe polițistul tău, nu-i așa? întrebă.

Dar pentru ea nu era o glumă. Chipul ei drăgălaș era hotărât.

- Bineînțeles, ridică din umerii ei frumoși, dl. Fellowe poate să facă ce vrea – n-am nicio autoritate asupra lui – asta nu era adevărat – dar nu e rău să întrebi un prieten...

În ochi avea lacrimi de umilință și Sandford renunță s-o mai tachineze. O privi cercetător, îngrijorat. Maică-sa murise când May era doar un copil;

întotdeauna cerceta vreun semn al bolii care o răpise pe femeia care reprezentase totul pentru el.

- Draga mea! rosti tandru, nu trebuie să-ți faci griji sau să fii deranjată de polițistul tău; sunt sigur că, pentru tine, ar face tot ce-i posibil pe lume, dacă e doar pe jumătate uman. Nu arăți bine, rosti îngrijorat.

Ea zâmbi.

- Sunt obosită în seara asta, tăticule, spuse, punându-i brațul pe după gât.

- În ultima vreme ai fost mereu obosită, spuse. Așa mi-a spus și Black ieri, când te-a văzut. Mi-a recomandat un doctor foarte priceput – am adresa lui pe-aici pe undeva.

Ea clătină din cap cu putere.

- Nu vreau să merg la doctor, rosti hotărâtă.

- Dar...

- Te rog, te rog! stăruie ea, acum râzând. Nu trebuie!

Se auzi o ciocănitură în ușă și un lacheu intră.

- Dl. Fellowe, doamnă, anunță acesta.

Fata privi rapid în jur.

- Unde e? întreabă.

Tatăl ei remarcă rozul din obraji și clătină nehotărât din cap.

- E în salon, spuse lacheul.

- O să cobor, tati. Se răsuci spre tatăl ei.

Acesta încuviință.

- Cred că-ți vei da seama că e ușor de mânuie – apropo, e un gentleman.

- Un gentleman, tati! răspunse cu aroganță, firește că e un gentleman!

- Iartă-mă că ți-am amintit, rosti umil dl. Theodore Sandford.

Când May intră , Frank îi citea scrisoarea – scrisoarea care-l adusese aici.

Îi luă mâna și o țină o fracțiune de secundă, apoi trecu direct la subiect.

Era destul de dificil, pentru că niciodată nu apelase la el așa cum o făcuse în noaptea asta.

Există unele femei ale căror farmece sunt atât de înșelătoare, a căror frumusețe e atât de neobișnuită, încât nu poate fi descrisă în cuvinte. May Sandford era una dintre ele.

Nicio trăsătură nu contribuie la alcătuirea unei femei decât, într-adevăr, gura. Există ceva în poziția capului, în maniera de a-și aranja părul, în limpezimea și strălucirea ca de piersică a tenului, în ținuta umerilor, în suplețea trupului, în pasul sprinten – fiecare caracteristică adaugă ceva la frumosul întreg.

May Sandford era o fată frumoasă. Fusese un copil frumos și nu trecuse prin tranziția de la drăgălășenie la urățenie, de la frumusețe la grație. Era ca și cum anii contribuiseră pe rând la crearea femeii perfecte.

- Firește, spuse el, nu vorbești serios? Nu ăsta e punctul tău de vedere? Îi întinse scrisoarea.

Înclină capul.

- Îî – cred că ar fi cel mai bine, rosti cu voce joasă. Nu cred că vom fi de acord cu... mă rog, cu diverse lucruri. În ultima vreme, ai fost mai degrabă șocant, d-le Fellowe.

Chipul lui era foarte palid.

- Nu-mi amintesc să fi fost deosebit de șocant, rosti încet.

- Pentru tine, e imposibil să rămâi un polițist, continuă ea tremurând. Se duse spre el și-i puse mâinile pe umeri. Nu vezi – chiar și tati face glume

despre asta, și e oribil. Sunt sigură că și servitorii discută – și eu chiar nu sunt o snoabă...

Frank dădu capul pe spate și izbucni în râs.

- Nu-ți dai seama, draga mea, că n-aș fi polițist dacă n-aș avea un motiv extraordinar? Fac această muncă pentru că i-am promis superiorului meu c-o fac.

- Dar, dar. spuse ea tulburată, dacă pleci din poliție, n-o să mai ai superior.

- Nu pot renunța la munca mea, rosti simplu.

Se gândi o clipă, apoi clătină încet din cap.

- Îmi ceri să nu-mi respect cuvântul, spuse. Îmi ceri să fac o nebunie mai mare decât cea pe care intenționez să-o fac. Nu vrei, nu poți să-mi impui această cerință.

Ea se retrase un pic, cu capul ridicat, bosumflându-se ușor.

- Înțeleg, spuse, n-o s-o faci. Întinse mâna. N-o să-ți mai cer niciodată să faci vreun sacrificiu.

El îi luă mâna, o ținu strâns o clipă, apoi o lăsă să cadă. Fără vreun alt cuvânt, fata părăsi încăperea. Frank așteptă un moment, sperând în zadar că va reveni. Ușa rămase închisă.

Părăsi casa cu o copleșitoare senzație de tristețe.

CAPITOLUL 7

DOCTORUL ESSLEY ÎNTÂLNEȘTE UN BĂRBAT

Dr. Essley se afla în biroul său, studiind foarte atent la microscop. Încăperea era în întuneric, cu excepția luminii provenind de la o puternică lampă electrică îndreptată spre oglinda instrumentului. Ceea ce găsi pe lamelă era evident mulțumitor, pentru că scoase banda de sticlă, o aruncă în foc și aprinse lumina.

Luă o tăietură din ziarul de pe masă și o citi.

Îl interesa, pentru că era o relatare despre moartea subită a domnului Augustus Fanks.

“Gentlemanul decedat, relata articolul, colaborează cu colonelul Black, celebrul finanțist, discutând detaliile unei noi fuziuni în industria fierului, când s-a prăbușit brusc și, înainte să-i poată fi acordată asistența medicală, a murit, pare-se, de un atac de cord.”

Nu fusese nicio anchetă, deoarece Fanks avea într-adevăr o inimă slabă și se afla sub tratamentul unui specialist care, având drept specializare bolile de inimă, descoperea simptome ale bolii la cel mai mic pretext.

Deci, acesta a fost sfârșitul lui Fanks. Doctorul încuviință tăcut. Da, acesta îi fusese sfârșitul. Și acum?

Scoase o scrisoare din buzunar. Îi era adresată în caligrafia rotunjită și lăbărtată a lui Theodore Sandford.

Essley îl întâlnise mai demult, atunci când Sandford era în relații de prietenie cu Black. Fusese recomandat mogulului fierului de către finanțist, și îl tratase de diverse boli. “Doctorul meu din suburbii” îi spunea Sandford.

“Deși nu am aceleași vederi cu prietenul nostru Black, scria el, și, pentru moment, suntem cu pistoalele pe masă, cred că aceasta nu va afecta relațiile noastre, cu atât mai mult cu cât doresc să-mi vezi fiica”.

Essley își aminti că o văzuse o dată: o fată înaltă, cu ochi surâzători și un ten din lapte și trandafiri.

Puse scrisoarea în buzunar, merse în micuțul său cabinet și încuie ușa. Când ieși, purta paltonul său lung și ducea un săculeț. Avea exact răgazul de a prinde un tren spre Oraș și, la ora unsprezece, se trezi în vila lui Sandford.

- Ești un individ ciudat, doctore, rosti cu un zâmbet, în timp ce-și salută vizitatorul. Noaptea îți vizitezi majoritatea pacienților?

- Pacienții mei aristocrați, rosti rece celălalt.

- Urâtă treaba cu sârmanul Fanks, rosti celălalt. Am cinat împreună acum câteva săptămâni. Ți-a spus că a întâlnit un tip care te-a cunoscut în Australia?

O umbră de îngrijorare apăru pe chipul celuiilalt.

- Hai să vorbim despre fiica ta, rosti brusc. Care-i problema ei?

Patronul industriei fierului zâmbi timid.

- Nimic, mă tem; totuși, vezi tu, Essley, e unicul meu copil și uneori mi se pare că e bolnavă. Doctorul meu din Newcastle îmi spune că nu e nimic rău cu ea.

- Înțeleg, spuse Essley. Unde e?

- La teatru, mărturisi tatăl. Probabil crezi că sunt nebun că te aduc în oraș ca să discutăm despre sănătatea unei fete care e la teatru, dar ceva a supărat-o destul de rău noaptea trecută, și azi am fost fericit s-o văd destul de interesată de o comedie muzicală.

- Majoritatea taților sunt nebuni, spuse celălalt. O să aștept până vine. Se îndreptă spre fereastră și privi afară.

- De ce te-ai certat cu Black? întrebă brusc.

Bătrânul se încruntă.

- Afaceri, rosti scurt. Mă dă la o parte. L-am ajutat acum patru ani –

- Dar și el te-a ajutat, îl întrerupse doctorul.

- Dar nu la fel de mult pe cât l-am ajutat eu, rosti cu încăpățănare celălalt. I-am oferit această șansă. Mi-a salvat compania și am profitat, dar el a profitat mai mult. Afacerea a luat acum proporții atât de vaste încât nu mai pot reveni. Nimic nu-mi va schimba hotărârea.

- Înțeleg. Essley fluieră un cântecel în timp ce merse din nou la fereastră.

Asemenea oameni trebuie distruși, gândi. DISTRUȘI! Și există o singură cale: fiica ăstuia. În noaptea asta nu putea face nimic, evident – nimic.

- Nu cred c-o s-o mai aștept pe fiica ta, spuse. Poate o să sun mâine seară.

- Îmi pare atât de rău...

Dar doctorul îl întrerupse.

- Nu trebuie să-ți pară rău, spuse tăios; vei găsi vizita mea trecută în nota de plată.

Industriașul izbucni în râs când îl văzu la ușă.

- Ești un finanțist aproape la fel de bun ca prietenul tău, spuse.

- Aproape, spuse sec doctorul.

Taxiul care-l aștepta îl depuse la Charing Cross, de unde se îndreptă direct spre cel mai apropiat oficiu telefonic și sună la Hotel Temperance în Bloomsbury.

Avea motive să-l întâlnească pe un oarecare domn Weld, care-l știa din Australia.

N-avu nicio dificultate în a transmite mesajul. Dl. Weld se afla în hotel. Așteptă până când îl găsi recepționarul. Curând, o voce rosti:

- Sunt Weld – cu mine doreați?

- Da; mă numesc Cole. Ne-am cunoscut în Australia. Am un mesaj de la un prieten comun. Ne putem vedea diseară?

- Da; unde?

Dr. Essley hotărâse locul de întâlnire.

- Lângă intrarea principală de la British Museum, spuse. Sunt puțini oameni acolo la ora asta din noapte, și o să vă găsesc mai ușor.

O pauză la celălalt capăt al firului.

- Foarte bine, rosti vocea; într-un sfert de oră?

- Îmi convine de minune – la revedere. Puse receptorul în furcă. Lăsându-și săculețul la bagaje în Charing Cross Station, o luă spre Great Russell Street. Nu voia să ia taxiul. Nu va fi nicio dovadă a acestei descrieri. Lui Black n-o să-i placă. Zâmbi la gândul ăsta. Great Russell Street era pustie, cu excepția unui șir constant de taxiuri mergând în sus și-n jos și a unui pieton ocazional. Își găsi omul așteptându-l; mai degrabă înalt și slab, cu un chip inteligent, rafinat.

- Dr. Essley? întrebă înaintând când celălalt se opri.

- Acesta e...

Essley îl opri.

- Numele meu este Cole, rosti aspru. Ce vă face să credeți să sunt Essley?

- Vocea, rosti calm celălalt. La urma urmei, nu contează numele; voiam să vă văd.

- Și eu pe dvs., spuse Essley.

Merseră unul lângă altul până ajunseră pe o stradă laterală.

- Ce doriți de la mine? întrebă doctorul.

Celălalt izbucni în râs.

- Voiam să vă văd. Nu semănați nici un pic cu Essley pe care-l știam. Era mai slab și n-avea culoarea dvs., și am trăit mereu cu senzația că acel Essley care a ajuns departe, murise.

- E posibil, spuse absent Essley. Voia să câștige timp. Strada era pustie. Puțin mai jos se afla un intrând în care cineva ar fi putut să zacă neobservat până ar fi venit un polițist.

În buzunar avea o pană impregnată, grijuliu înfășurată în puf și mătase. O scoase pe furiș din buzunar și, cu mâinile la spate, dădu deoparte acoperitoarea.

- ...de fapt, doctore Essley, spunea individul, trăiesc cu senzația că ești un impostor.

Essley îl privi.

- Gândești prea mult, rosti cu glas scăzut, și, una peste alta, nu recunosc – întoarce-ți fața spre lumină.

Tânărul se supuse. O clipă doar. Iute ca gândul, doctorul ridică pana...

O mână de oțel îi înșfăcă încheietura. Ca din pământ, doi alți bărbați își făcură apariția. Ceva moale îi fu aruncat în față; o aromă grețosă îl cuprinse. Se luptă nebunește, dar cu prea puține șanse, după care se auzi fluierul ascuțit al unui polițist și se prăbuși la pământ...

Se trezi cu un polițist aplecat deasupra lui. Instinctiv, își duse mâna la cap.

- Rănit, domnule? întrebă polițistul.

- Nu.

Se strădui să se ridice în picioare și se clătină.

- I-ați capturat pe indivizi?

- Nu, sir, au scăpat. I-am văzut când v-au doborât dar, cerule, parcă au intrat în pământ.

Se uită în jur, căutând pana: dispăruse. Cu oarecare reținere, îi dădu polițistului numele și adresa, care îi chemă un taxi.

- Sunteți sigur că n-ați pierdut nimic, sir? întrebă.

- Nimic, spuse țăfnos Essley. Nimic – ascultă, nu raporta asta. Strecură o liră în mâna omului. Nu vreau ca incidentul ăsta să ajungă în presă.

Polițistul îi înapoie banii.

- Îmi pare rău, spuse, n-aș putea să-i iau chiar dacă aș vrea. Privi rapid în jur și coborî glasul: e un gentleman de la Scotland Yard cu mine, spuse, unul dintre comisari.

Essley urmări direcția în care privea polițistul. Un bărbat stătea în umbra zidului.

- El e flăcăul care v-a văzut primul, rosti polițistul, tânăr și foarte volubil.

Ascultând un impuls pe care nu-l putea defini, Essley păși spre individul din umbră.

- Vă datorez mare recunoștință, spuse. Pot spera că veți adăuga la amabilitatea dvs. și uitarea celor întâmplare – nu mi-ar plăcea să văd vreo referire în ziare.

- Bănuiesc, rosti necunoscutul. Era în costum de seară, și capătul incandescent al trabucului său mai degrabă îi ascundea chipul. Dar aceasta e o chestiune, dr. Essley, pentru care trebuie să ne îngăduiți discreție totală.

- Cum de-mi știți numele? întrebă doctorul bănuitor.

Celălalt zâmbi în întuneric și se întoarse.

- O clipă!

Essley țășni și privi cu atenție chipul celuiilalt.

- Mi se pare că-ți recunosc vocea, spuse.

- E posibil, spuse celălalt și-l împinse ușor, dar ferm.

Essley oftă. Nici el nu era un slăbănog, dar omul ăsta avea un braț de oțel.

- Cred că ar fi mai bine să plecați, sir, spuse îngrijorat polițistul. Nu voia să deranjeze un cetățean evident influent, dar nici pe superiorul său – acel misterios comisar care apărea și dispărea în diverse secții și care lăsa în urma lui nenumărate pagube printre diverși membri ai poliției.

- O să plec, spuse doctorul, dar aș dori să aflu numele acestui domn.

- Asta nu e treaba dvs., rosti străinul, și Essley ridică din umeri.

Cu asta trebuia să se resemneze. Se duse acasă în Forest Hill, gândind, gândind.

Cine erau cei trei? Ce urmăreau?

Cine era individul care se ascunsese în umbră? E posibil ca atacatorii săi să acționeze mână-n mână cu poliția?

Nu era mai aproape de soluție când ajunse acasă. Descuie ușa și intră. În afara lui și a bătrânei de la etaj, nu era nimeni acasă.

Venirile și plecările lui erau atât de neregulate încât își organizase un sistem care-i asigura o perfectă libertate de mișcare.

Trebuie să existe un sfârșit pentru dr. Essley, hotărî. Essley trebuie să dispară din Londra. Nu era nevoie să-l avertizeze pe Black – Black va afla.

Va rezolva chestiunea patronului fierului și a fiicei sale, după care – se va isprăvi totul.

Descuie biroul, intră și aprinse lumina.

Pe masa de scris se afla o scrisoare, o scrisoare într-un plic gri, subțire. Îl ridică și-l examinează. Fusese adus personal, și purta numele lui scris de o mână fermă.

Privi masa de scris și tresări, dându-se un pas înapoi.

Scrisoarea fusese scrisă aici, în încăpere, și pătase suportul!

Nu exista nicio îndoială. Hârtia de sugativă fusese schimbată chiar azi, și imaginea în oglindă a scrisului apăsător de pe plic se vedea foarte clar.

Privi din nou plicul.

Nu putea fi vorba de un pacient: nu primea niciodată pacienții acasă – nu pomenise vreodată de asta. Practica era un pretext. În afară de asta, ușa fusese încuiată, și numai el avea cheia. Deschise plicul și scoase conținutul. Era o jumătate de foaie de hârtie. Cele trei rânduri glăsuiau:

“Ai scăpat în seara asta, și mai ai doar șapte zile ca să te pregătești pentru soarta ce te-așteaptă.”

CEI PATRU JUSTIȚIARI

Se prăbuși în scaun, zdrobit de ceea ce aflase.

Erau Justițiarii - și le scăpase din mâini.

Justițiarii! Își îngropă fața în mâini și încercă să raționeze. Îi dăduseră șapte zile. Multe pot fi făcute în șapte zile. Era cuprins de groaza morții, el, care fără remușcări trimise atâția în lunga călătorie. Dar de data asta era el – el în persoană! Duse mâna la gât și privi roată prin încăpere. Essley, cel cu otrava – expertul; un specialist al morții – cel care readusesse la viață arta familiei Medicis și care trăsesse legea pe sfoară. Șapte zile! Ei bine, va rezolva chestiunea industriașului. Asta îi va fi de folos lui Black.

Începu să facă pregătiri febrile pentru viitor. Nu existau hârtii de distrus. Intră în cabinet și goli trei sticle în chiuvetă. De a patra avea nevoie. Cea de-a patra îi fusese de folos lui Black: o sticlă verde cu un dop de sticlă. O strecură în buzunar.

Lăsă robinetul să curgă pentru a șterge orice urmă a drogului pe care-l aruncase. Sparse sticlele și le aruncă la coș.

Urcă în camera lui, dar nu izbuti să adoarmă. Încuie ușa și o blocă cu un scaun. Cu un revolver în mână, caută în șifonier și sub pat. Puse revolverul sub pernă și încercă să adoarmă.

Dimineața următoare îl găsi tras la față și bolnav, dar oricum își făcu toaleta cu grija zilnică.

Fix la amiază se prezentă la Hampstead și fu condus în salon.

Fata era singură când intră. Constată admirativ că e foarte frumoasă.

Știu instinctiv că May Sandford nu-l place. Văzu norul care-i înnegură frumosul chip, chiar când intră, și se amuză în stilul său rece.

- Tata e afară, spuse ea.

- Asta e bine, rosti Essley, pentru că putem sta de vorbă.

Se așeză fără invitație.

- Mi se pare corect să vă spun, dr. Essley, că temerile tatălui meu în ceea ce mă privește sunt total nefondate.

În clipa aceea, industriașul intră și îi strânse călduros mâna doctorului.

- Ei bine, cum ți se pare că arată? întrebă.

- Felul cum arată nu spune nimic. Nu era momentul potrivit pentru pană. Avea alte lucruri de făcut, și nu pana era calea. Sporovăi un timp și se ridică. O să-ți trimit niște medicamente, spuse.

Fata se strâmbă.

- Nu trebuie să vă străduiți să le luați, rosti cu nuanța de maliție care era una dintre caracteristicile lui.

- Poți veni la cină marți? întrebă Standford.

Essley se gândi. Era sâmbătă – trei zile din șapte și, între timp, se putea întâmpla orice.

- Da, voi veni.

Luă un taxi spre apartamentele de lângă Thames Embankment. Acolo, avea o încăpere foarte utilă.

CAPITOLUL 8

COLONELUL BLACK ARE UN ȘOC

Domnul Sandford avea o întâlnire cu colonelul Black. Era discuția finală înainte de ruptură.

Orașul mustea de zvonuri. Circulase o șoaptă; nu era totul în regulă cu finanțistul – fuziunea de care depindeau atâtea nu se realizase.

În după-amiaza aceea, Black stătea la biroul său, jucându-se neglijent cu un coupe-papier. Era mai pământiu ca de obicei; mâna care ținea cuțitașul tresărea nervos. Își privi ceasul. Era timpul să sosească Sandford. Sună din nou clopoțelul aflat lângă birou și apărău un funcționar.

- A sosit dl. Sandford? întrebă.

- Tocmai a venit, sir.

- Poftește-l înăuntru.

Cei doi schimbă salutarile formale și Black arătă spre un scaun.

- Ia loc, Sandford, spuse tăios. Acum, cum stăm exact?

- Acolo unde am rămas, rosti celălalt tranșant.

- Nu vei intra în planul meu?

- Nu.

Colonelul Black bătu în birou cu cuțitașul și Sandford îl privi. Părea mai bătrân decât atunci când îl văzuse ultima oară. Chipul său galben era încrețit și ridat.

- Asta înseamnă ruina pentru mine, rosti brusc. Am mai mulți creditori decât pot număra. Dacă fuziunea ar reuși, m-aș stabili. Sunt o mulțime de oameni alături de mine – Ikey Tramber – îl știi pe Sir Isaac? E prieten cu...
îî... contele de Verland.

Dar cel mai vârstă nu era impresionat.

- E greșeala ta că te afli în găleată, spuse. Ți-ai luat pe cap o sarcină prea mare – mai mult decât atât, ai luat de bun tot ce ți s-a zis.

Bărbatul de la birou îl privi pe sub sprâncenele drepte.

- E ușor pentru tine să stai acolo și să-mi spui ce-ar trebui să fac, rosti, și tremurul vocii îi destăinuie celuiilalt ceva despre pasiunea cu care i se adresa. Nu vreau sfaturi sau predici – vreau bani. Vino în proiectul meu și fuzionăm, sau...

- Sau... repetă liniștit industriașul.

- Nu te ameninț, spuse posac Black; te avertizez. Riști mai mult decât crezi.

- Îmi asum riscul, spuse Sandford. Se ridică. Mai ai ceva de spus?

- Nimic.

- Atunci îți urez rămas bun.

Ușa se închise cu zgomot în urma lui, și Black nu se clinti. Rămase acolo până se întunecă, nefăcând altceva decât să mâzgălească la întâmplare pe mapa de pe birou.

Era aproape întuneric când ajunse la apartamentul pe care-l ocupa în Victoria Street, și intră.

- E un domn care vă așteaptă, sir, rosti cel care se grăbi să-l ajute să-și scoată haina.

- Ce fel de domn?

- Nu știu exact, sir, dar am senzația că e detectiv.

- Detectiv? Constată că-i tremură mâinile, și își blestemă prostia. Rămase nehotărât în mijlocul holului. Într-un minut, își domolise frica, și răsuci mânerul ușii.

Un bărbat se ridică să-l întâmpine.

Avu senzația că-l mai văzuse înainte. Era una dintre acele impresii greu de explicat.

- Doreați să mă vedeți? întrebă.

- Da, sir, rosti bărbatul, cu o notă de respect în glas. Am venit să vă pun câteva întrebări.

Black avu în vârful limbii întrebarea dacă e ofițer de poliție dar, într-un fel, nu avu curajul să formuleze cuvintele.

Efortul fu inutil, cum se dovedi, pentru că următoarele cuvinte ale individului explicară misiunea.

- Am fost angajat de o firmă de avocați să descopăr unde se află Dr. Essley.

Black îl privi dur.

- Asta n-ar trebui să fie o dificultate, spuse. Numele doctorului e în cartea de telefon.

- Așa e, și totuși am avut cele mai mari dificultăți în a-l localiza. Că veni vorba, m-am exprimat greșit când am spus că vreau să descopăr unde se află. Identitatea e cea pe care o caut.

- Nu pricep, rosti finanțistul.

- Ei bine, nu știu cum să vă explic exact. Dacă-l cunoașteți pe dr. Essley, vă amintiți faptul că a fost câțiva ani în Australia.

- E adevărat, spuse Black. El și cu mine ne-am întors împreună.

- Și ați fost acolo câțiva ani, sir?

- Da, am fost acolo ceva ani, deși n-am fost tot timpul împreună.

- Înțeleg, spuse bărbatul. Ați plecat împreună, bănuiesc?

- Nu, răspunse tăios celălalt, am plecat în perioade diferite.

- L-ați văzut de curând?

- Nu, nu l-am văzut, deși i-am scris frecvent cu diverse ocazii. Black încerca din greu să nu-și piardă răbdarea. Nu e bine ca acest om să vadă cât de mult îl enervează întrebările.

Individul notă ceva în agendă, o închise și o puse în buzunar.

- Ați fi surprins să aflați, întrebă lent, că adevăratul dr. Essley care a plecat în Australia, a murit acolo?

Degetele lui Black înșfăcă rădăcina mesei, dar se stăpâni.

- Nu știam asta, spuse. Asta-i tot ce voiati să mă întrebați? rosti după ce bărbatul isprăvi.

- Cred că da, sir, rosti detectivul.

- Aș putea să vă întreb în numele cui faceți această anchetă? întrebă colonelul.

- Asta n-am permisiunea să vă spun.

După ce plecă, Black începu să se plimbe ca un leu în cușcă, adâncit în gânduri.

Luă dintr-un sertar un “Baedeker” continental, și elaboră cu creionul și hârtia un plan de retragere. Refuzul lui Sandford de a negocia cu el încoronase dezastrul.

Traversă încăperea spre seiful din colț și-l deschise. În sertarul interior se aflau trei pachete groase cu bancnote. Le scoase și le puse pe masă. Erau emise de Banca Franței, fiecare valorând o mie de franci.

Era mai bine să nu riște. Le puse în buzunarul interior al hainei. Dacă totul eșua, acestea vor fi calea spre libertate.

În privința lui Essley – zâmbi. Oricum trebuie să dispară.

Părăsi apartamentul și o luă spre estul Orașului.

Doi bărbați erau pe urmele lui, deși el nu știa.

Black era mândru că a sa corporație nu ținea acte, nu avea dosare și faptul acesta fu de bun augur în noaptea în care primise vizita neașteptată a Celor Patru. Căutarea sistematică a dovezilor, pe care intenționau să le folosească împotriva lui într-un tribunal recunoscut, eșuase în descoperirea celei mai mici urme de evidență doumentară pe care ar fi folosit-o.

Totuși, dacă e să spunem adevărul, Black ținea o evidență completă a actelor, numai că acestea se aflau într-un cod elaborat de el, a cărui cheie nu fusese niciodată pusă pe hârtie, și pe care numai el îl înțelegea.

În seara vizitei detectivului, era angrenat în acțiunea de a plasa chiar și aceste registre departe de Cei Patru. Avea motive trainice pentru neliniștea lui.

Cei Patru fuseseră foarte activi în ultima vreme, și gândiseră că ar fi potrivit să-i facă o nouă provocare colonelului Black.

Fu ocupat de la nouă până la unsprezece, rupând scrisori aparent nevinovate și arzându-le. Când bătu ora unsprezece, își privi ceasul și confirmă ora. În noaptea aceea, avea o treabă foarte importantă.

Îi scrisese un bilet lui Sir Isaac Tramber, cerându-i să se întâlnească la noapte. Avea nevoie de fiecare prieten, de fiecare pârghie, de fiecare mână de ajutor care îi putea fi dată.

CAPITOLUL 9

LORDUL VERLOND OFERĂ O CINĂ

Lordul Verlong era un vizitator de după-amiază al locuinței lui Sandford. Venise din mai multe motive, pe care toată lumea le cunoștea. Era un acționar important al Topitoriilor Sandford și, datorită zvonurilor de fuzionare, care pluteau în aer, existau destule motive ale vizitei. Duble chiar, se pare, când prima persoană pe care o întâlnești fu un bărbat solid, palid, îngrozitor de drăguț (în cel mai rău sens al cuvântului) și prea doritor să fraternizeze pentru plăcerea bătrânului.

- Am auzit de dvs., my lord, spuse colonelul Black.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi spune "my lord"! șuieră contele. Măi, măi, îmi ceri să fiu grosolan cu tine!

Dar niciun bărbat de rangul lui Verlong nu putea fi grosolan cu colonelul, cu zâmbetul său mecanic și ochii strălucitori.

- Cred că-l cunosc pe unul dintre prietenii dvs., spuse cu acel ton liniștitor, care pentru unii trece drept respect.

- Îl cunoști pe Ikey Tramber, ceea ce nu e același lucru, spuse contele.

Colonelul Black scoase un zgomot care arată că se amuză.

- El întotdeauna... începu.

- El întotdeauna mă vorbește de bine și spune ce băiat bun sunt, și cum pământul își pierde savoarea dacă trece o zi fără să mă vadă, îi veni în ajutor lordul Verlong, cu ochii luminați de maliție plăcută, și îți spune ție ce bun sportiv sunt eu, și ce inimă adevărată și bună bate dincolo de exteriorul meu cumva respingător, și cum dacă oamenii m-ar cunoaște, m-ar iubi – spune toate astea, nu-i așa?

Colonelul Black încuviință.

- Nu cred! rosti mitocănește Lordul Verlong.

Îl privi un timp.

- O să vii cu mine la cină diseară – vei cunoaște o mulțime de oameni care-ți vor fi profund antipatici.

- Aș fi încântat, murmură colonelul.

Spera ca în discuția pe care bănuia c-o s-o aibă Sandford și înălțimea sa, să fie invitat și el să participe.

Și totuși, era dezamăgit. Ar fi trebuit să plece atunci și acolo, dar preferă să discute artă (pe care o înțelegea imperfect), cu o tânără doamnă zăpăcită, care se gândea tot timpul la altceva.

Dorea cu îndârjire să aducă discuția la subiectul poliției orășenești, în speranța că va fi pomenit numele tânărului polițist. S-ar fi interesat de el, dar mândria o reținu. Colonelul Black însuși nu atinse subiectul.

Discuta încă despre tablourile dispărute, când Lordul Verlong ieși din birou împreună cu Sandford.

- Să vină și fiica ta, spunea contele.

Sandford era nehotărât.

- Mă simt obligat – n-aș vrea s-o las să plece singură.

Ceva tresări în pieptul colonelului Black. O șansă...!

- Dacă vorbiți de cina de diseară, spuse cu o nuanță de indiferență, voi fi bucuros să chem mașina pentru dvs.

Totuși, Sandford nu se liniștise încă. May era cea care trebuia să decidă.

- Cred că mi-ar plăcea, tati, spuse.

Nu se buura prea mult la gândul de a merge undeva cu colonelul, dar urma să fie o călătorie scurtă.

- Dacă aş putea fi *in loco parentis** ai tinerei fete, spuse Black aproape în glumă, aş considera-o o onoare.

Privi în jur şi văzu o expresie curioasă în ochii Lordului Verlund. Conte le îl privea atent, pasionat aproape, şi o bruscă şi inexplicabilă spaimă cuprinse inima finanţistului.

- Excelent, excelent! murmură bătrânul, încă privindu-l printre gene. Nu e mult de mers, şi cred că vei suporta bine călătoria.

Fata zâmbi, dar expresia fioroasă de pe chipul contelui nu dispăru.

- Întrucât sunteţi invalidă, tânără doamnă, continuă el, în ciuda protestului zâmbitor al lui May – întrucât sunteţi invalidă, tânără doamnă, vă voi face cunoştinţă cu Sir James Bower şi Sir Thomas Bigland – îi cunoaşteţi pe aceşti doctori eminenţi, colonele? Doctorul Essley al dumatăle, oricum, îi va consulta pe amândoi asupra acţiunii alcaloizilor vegetali.

Pe chipul lui Black apărură mari picături de sudoare, dar trăsăturile erau sub control perfect. În ochi îi străluceau frica şi furia, dar sfida privirea celuilalt. Chiar zâmbea – un zâmbet slab, chinuit.

- Asta pune capăt oricărei obiecţii, rosti aproape vesel.

Bătrânul se trase şi rânji în sine pe tot drumul de întoarcere.

Contele de Verlund era un maniac al punctualităţii: un bătrân fioros, cocoşat, cu o faţă care, aşa cum spunea Societatea, reflecta elocvent povestea vieţii lui, limba ascuţită era suficientă ca să fie respectat – sau dacă nu respectat, temut, teama care înlocuieşte atât de abil respectul – de prietenii săi.

“Prietenii” e un cuvânt pe care, în mod obişnuit, nu l-ai putea aplica vreodată vreunei cunoştinţe de-a contelui. În aparenţă n-avea nici un prieten, cu excepţia lui Sir Tramber.

* în locul părinţilor – în lb. latină, în orig. (N. Trad.)

- Am oameni care vin să cineze cu mine, spusese cinic când se discuta odată despre chestiunea prieteniei cu unul care îl cunoștea suficient de bine ca să trateze un subiect atât de intim.

În noaptea aceea, aștepta în marea bibliotecă din Carnarvon Place. Contele era unul dintre aceia pentru care fiecare zi a vieții e un rigid mers al trenurilor.

Își privi ceasul; în două minute se va îndrepta spre salon pentru a-și întâmpina oaspeții.

Sosea Horace Gresham. O invitație curioasă, ar fi gândit Sir Isaac Tramber, și la atât s-ar fi redus remarca, având în vedere prietenia lor.

- Când o să am nevoie de sfatul tău privind lista invitaților mei, Ikey, spuse contele, o să-ți trimit o telegramă francată.

- Credeam că-l urăști, mormăi Sir Isaac.

- Să-l urăsc! Firește că-l urăsc. Îi urăsc pe toți. Ar trebui să te urăsc și pe tine, dar ești un diavol atât de nesemnificativ, spuse contele. Te-ai împăcat cu Mary?

- Nu știu ce vrei să spui prin “te-ai împăcat”, rosti plângăcios Sir Isaac. Am încercat să mă port amiabil cu ea, și se pare că am izbutit doar să-mi bat joc de mine.

- Ah! spuse nobilul, chicotind ușor; te-ar fi plăcut mai mult natural.

Sir Isaac privi îmbufnat spre patron.

- Presupun că știi că vreau să mă însor cu Mary.

- Știu că vrei niște bani fără să muncești pentru ei, spuse contele. Mi-ai povestit de două ori despre asta. N-aveam cum să uit. E genul de lucru la care mă gândesc nopțile.

- Mi-aș dori să nu mă iei peste picior, mormăi baronetul. Mai aștepți și alți oaspeți?

- Nu, fornăi contele, stau în vârful Mont Blanc-ului și mănânc budincă de orez.

La asta nu mai exista răspuns.

- Am invitat un vechi prieten de-al tău, rosti brusc contele, dar se pare că nu vine.

Ikey se încruntă.

- Un vechi prieten?

Celălalt încuviință.

- Un gentleman militar, spuse laconic. Un colonel din armată, deși nimeni nu știe ce armată.

Lui Sir Isaac îi căzu falca.

- Nu cumva Black?

Lordul Verlond încuviință. Încuviință de mai multe ori, ca un copil zglobiu care mărturisește o boacănă de care e nemaipomenit de mândru.

- Black e, spuse dar nu pomeni nimic despre fată.

Își privi din nou ceasul și se strâmbă ușor.

- Rămâi aici, ordonă. Mă duc să telefonez.

- Aș putea să...

- N-ai putea! pufni contele.

Lipsi ceva timp și, când reveni în bibliotecă, zâmbea.

- Amicul tău nu vine, spuse și nu dădu nicio explicație; nici pentru comportamentul inexplicabil al colonelului, nici pentru amuzamentul său.

La cină, Horace Gresham se trezi așezat lângă cea mai frumoasă femeie din lume. Era și cea mai amabilă și cea mai ușor de distrat. Era fericit să uite de lume, și mai ales de lumea adunată în jurul contelui, numai că Lordul Verlond avea altă părere.

- Azi m-am întâlnit cu un prieten de-al tău, spuse brusc, adresându-i-se lui Horace.

- Într-avedăr, sir? Tânărul se prefăcu interesat din politețe.

- Sandford – acel teribil de prosper gentleman din Newcastle.

Horace aprobă precaut.

- Și prieten de-al tău, nu-i așa? Bătrânul se răsuci brusc spre Sir Isaac. I-am cerut fiicei sale să vină la cină – tatăl nu poate veni. N-a ajuns.

Făcu ochii roată în jurul mesei după fata absentă.

- Într-un fel, Sandford e un prieten de-al meu, rosti Sir Isaac la fel de precaut, deoarece trebuia să facă o declarație în public fără a ști exact cum reacționează bătrânul la subiectul invitațiilor absenți; cel puțin, e prietenul unui prieten.

- Black, mârâi Lordul Verlond, șarlatanul de la bursa neagră – ești băgat acolo?

- Practic, am tăiat legătura cu el, se grăbi să rostească Sir Isaac.

Verlond rânji.

- Asta înseamnă că e falit, spuse și se întoarse spre Horace. Sandford are numai cuvinte de laudă pentru un polițist care e îndrăgostit nebunește de fiică-sa – e prieten de-al tău?

Horace încuviință.

- Un mare prieten de-al meu, rosti liniștit.

- Cine e?

- Oh, un polițist, spuse Horace.

- Și presupun că are două picioare și un cap și două brațe, spuse contele. Ești o bancă de informații – știu că e polițist. Se pare că toată lumea vorbește despre el. Acum, ce face, de unde vine – ce naiba înseamnă toate astea?

- Mă tem că nu vă pot da nicio informație, spuse Horace. Singurul lucru de care sunt absolut sigur e că e un adevărat gentleman.

- Un gentleman și un polițist? întrebă neîncrezător contele.

Horace încuviință.

- O nouă profesie pentru fiul mai tânăr, nu? remarcă sardonice Lordul Verlong. Gata cu fugitul de-acasă și înrolatul în armată; gata cu simplul marinar; gata cu mânatul vacilor în pampas –

În ochii lui Lady Mary apărură o expresie de durere. Bătrânul lord se întoarse spre ea.

- Iartă-mă, mormăi. Nu mă gândeam la tânărul ăla nebun. Gata cu planurile de plecare la capătul pământului pentru mezin; gata cu morțile pitorești în Regimentul de Pușcași, sau cu apariția la ora potrivită cu o pungă cu lingouri sub fiecare braț ca să-ți salvezi familia de la ruină. Bagă-te în poliție, asta-i jocul. Ar trebui scris un roman pe tema asta: un tip care poate scrie la un ziar de sport poate scrie orice.

- Apropo, adăugă, marți vin la Lincoln să văd cum pierde calul tău.

- O să vii degeaba, spuse Horace. Am aranjat să câștige.

Așteptă mai târziu o ocazie să-i spună bătrânului un cuvânt între patru ochi. Asta se petrecu de-abia la sfârșitul cinei, când se trezi singur cu contele.

- Apropo, spuse cu o nuanță de lejeritate, vreau să te consult într-o afacere urgentă.

- Vrei bani? întrebă contele, privindu-l bănuitor pe sub sprâncenele stufoase.

Horace zâmbi.

- Nu, nu cred că sunt genul care împrumută bani, spuse.

- Vrei să te însori cu nepoata mea? întrebă brutal bătrânul.

- Asta e, rosti Horace cu răceală. Se putea adapta stărilor bătrânului.

- Ei bine, nu poți, spuse contele. Tu ai aranjat să câștigi calul tău, iar eu am aranjat s-o mărit cu Ikey. Cel puțin, se corectă, Ikey a aranjat cu mine.

- Și dacă ea nu e de acord cu acest plan? întrebă Horace.

- Nu cred, rosti bătrânul cu un rânjel. Nu-mi imaginez pe cineva care să-l placă pe Ikey, da? Cred că e un diavol demn de ură. Nu-și plătește datoriile, n-are simțul onoarei, un foarte mic simț al decenței; asociații lui, incluzându-mă și pe mine, sunt cei mai răi oameni din Londra.

Clătină din cap suspicios.

- Acum e virtuos, mârâi, mi-a spus-o confidențial; m-a informat că a dat peste o nouă mină de aur. Ce mărturisire nasoală pentru un individ de calibrul lui! N-am pic de încredere în așa-zisa lui stare de penitență.

Ridică brusc privirea.

- Du-te și ia-i locul, spuse cu acea ușoară scânteie malițioasă, care-i dădea chipului o înfățișare extraordinară, strălucindu-i în priviri. Bună idee, asta! Du-te și ia-i locul! Mi s-a părut că Mary te place un pic. Blestematul de Ikey! Dă-i drumul!

Îl împinse pe tânărul uluit din fața lui.

Horace o găsi pe fată în seră. Fierbea de bucurie. Nu se așteptase să-l cucerească atât de ușor pe bătrân – atât de ușor încât se simțea aproape înfricoșat. Era ca și cum Contele de Verlong, cu umorul său sardonice, găsise o metodă de a-l umili. Pe negândite, îi povesti tot ce se petrecuse.

- Nu pot să cred, strigă, că era atât de pregătit, de dornic. A fost brutal, desigur, dar asta e ceva natural.

Îl privi cu o ușoară sclipire amuzată în ochi.

- Nu cred că-l cunoști pe unchiul meu, spuse liniștită.

- Dar... dar... se bâlbâi el.

- Da, știu, continuă ea, toată lumea crede că-l cunoaște. Toți cred că e cel mai oribil om din lume. Uneori, mărturisi ea, am fost de acord cu această opinie. N-am înțeles niciodată de ce l-a îndepărtat pe sărmanul Con.

- Fratele tău? întrebă el.

Ea încuviință. Ochii i se umeziră.

- Sărmanul băiat, spuse moale, nu l-a înțeles pe unchi. Nici eu. Uneori cred că nici unchiul nu se înțelege pe sine foarte bine, rosti cu un mic zâmbet trist. Gândește-te la lucrurile oribile pe care le spune despre oameni – gândește-te la felul în care-și face dușmani...

- Și totuși, sunt gata să cred că e un veritabil Gabriel, rosti avântat Horace. E un binefăcător al omenirii, un rege printre oameni, distribuitorul unor mari daruri –

- Nu fi prost, spuse ea și, lăsându-și mâna pe brațul lui, îl conduse spre capătul îndepărtat al curții cu palmieri imenși.

Oricâtă plăcere i-ar fi provocat bătrânul lord lui Horace, nu-și găsi egal în discuțiile cu Sir Isaac.

Alternativ îl bătu pe umăr și-l lovi, până când baronetul se crispă de furie. Bătrânul parcă avea o plăcere malițioasă luându-l în răspăr pe celălalt. Faptul că părerile exprimate la ora zece noaptea erau în totală contradicție cu cele rostite la ora opt în aceeași noapte, nu-l deranja; le-ar fi schimbat de o duzină de ori pe parcursul a douăzeci și patru de ore dacă acest lucru i-ar fi provocat plăcere.

Sir Isaac se afla într-o stare de spirit rea când un servitor îi aduse un bilet. Se uită în jur după un loc liniștit unde să-l citească. Cam bănuia proveniența lui. Dar de ce Black ratase o ocazie atât de splendidă de a-l întâlni pe Lordul Verlong? Poate biletul va lămuri asta.

Traversă încăperea și se îndreaptă spre seră, citind cu atenție scrisoarea. O citi de două ori, apoi o împături și o puse în buzunar; avu ocazia de a băga mâna în același buzunar aproape imediat, pentru că scoase ceasul să vadă ora.

Când părăsi micul refugiu, în drum spre hol, lăsă în urma lui pe podea o bucată de hârtie împăturită.

Aceasta fu descoperită de către un Horace exaltat, fericit până la delir, la întoarcerea în cameră. I-o înmână Lordului Verlond, care, neavând scrupule, o citi – și, citind-o în singurătatea biroului său, rânji.

CAPITOLUL 10

AFACEREA UNUI POLITIST

În vremea aceea, trăia în Somers Town un omuleț pe nume Jakobs.

Era un om cu anume caracter, chiar dacă o persoană ghinionistă cu “trecut ciudat”. Acest “trecut ciudat”, totuși, îl făcuse să rămână în urmă. „Preșuri,, (trei luni de muncă grea) aproape nenumărate îi trecuseră în cont, dar niciodată nu trecuse prin așa ceva ca acum.

Un chip zbârcit, cu ochi negri pătrunzători, foarte sprinten în comportament, foarte elegant îmbrăcat, dădea impresia că se bucură de o zi liberă, dar în ceea ce privește munca cinstită, ziua lui Jakobs era una interminabilă.

Dl. Jakobs fusese un pensionar al colonelului Black timp de câțiva ani. În perioada aceea, Willie Jakobs dusesse o viață de gentleman. Cu alte cuvinte, trăise în felul pe care el îl credea mai aproape de ideal, decât cel care era în general acceptat de clasele mai bogate.

Au fost clipe când trăia ca un lord – și aici avea propriul său standard - dar aceste perioade apăreau la intervale rare, deoarece Willie era cumpătat din naștere. Dar cu siguranță a trăit ca un gentleman, așa cum erau de acord toți cei din Somers Town, deoarece mergea la culcare când i se năzărea, se scula odată cu ciocârliile din preajmă, sau zăcea în pat, citind ziarul său preferat.

Era un om norocos, având întotdeauna ceva mărunțiș pentru o jumătate de halbă cu bere, nu se gândea să cheltuiască un șiling la o cursă de cai, era chiar bănuir că-și ia micul dejun la pat, un veritabil semn de lux și bogăție, conform tuturor standardelor.

În fiecare sâmbătă dimineață soseau mandate poștale cu valoarea de două lire sterline, de la un binefăcător care nu cerea mai mult decât ca primitorul să fie fericit și să uite că văzuse vreodată un respectat dealer în capital și acțiuni buzunărind un cadavru.

Pentru că acest William Jakobs văzuse.

Willie era un hoț înăscut, și mândru de strămoșii celor-cu-degete-îndemânatic. Se alăturase firmei “Black and Company” nu atât cu scopul de a-și însuși o pensie douăzeci de ani de-acum încolo, cât mai ales pentru șansa minimă de a obține dividende imediate.

Era ocrotit chiar de principiile care-l animau pe conducătorul firmei.

Exista un personaj respingător al conducerii – respingător pentru agreabilul colonel Black – care murise subit. O anchetă ulterioară a ajuns la concluzia că murise datorită unei sincope: nici Willie nu știa altceva. Într-o zi, se strecurase pe furiș în biroul executivului, pentru o chestiune obișnuită de afaceri, pentru că Master Jakobs se strecura ușor, la propriu și la figurat. Căuta niște ștampile și ceva mărunțiș, așa cum poate fi găsit în biroul unui individ recunoscut drept neglijent în chestiunea micilor monede. Se așteptase să găsească încăperea pustie și, pentru o clipă, rămase paralizat văzându-l pe însuși marele Black aplecat peste silueta culcată a unui bărbat, scotocind cu înfrigurare buzunarele unui cadavru în căutarea unei scrisori – pentru că individul tăcut de pe podea venise cu demisia în buzunar, și concretizase indiscret în scrisoare motivele acestei hotărâri. Cea mai mare indiscreție dintre toate dăduse la iveală existența acestui document foarte compromițător pentru colonelul Black.

Willie Jakobs nu știa nimic despre scrisoare – neavând o explicație subtilă pentru portmoneul scotocit. Pentru o minte primitivă ca a lui,

colonelul Black scotocea după bani: de fapt, era o vânătoare pe scară largă, și în agitația lui era convins de asta.

La ancheta ce a urmat, dl. Jakobs n-a produs nicio dovadă. Oficial, nu știa absolut nimic despre chestiune. În loc de asta, se retrase în casa sa din Somers Town, pentru o viață de pensionar ca un fel de continuare a atitudinii sale rezervate. Doi ani mai târziu, într-o dimineață de Crăciun, dl. Jakobs primi prin poștă o foarte frumoasă cutie cu bomboane de ciocolată, “cu toate urările de bine”, de la cineva care nu se învrednici să-i trimită numele. Dl. Jakobs, nefiind amator de bomboane de ciocolată, se întrebă cât costaseră și își dori ca amabilul donator să-i fi trimis bere.

- Hei, Spot, prinde! spuse dl. Jakobs, și îi aruncă o bomboană câinelui, foarte pofticios după dulciuri.

Câinele o mănca, dând din codiță, după care se opri și se prăbuși cu un tremur – mort.

Trecu un timp înainte ca Willie Jakobs să-și dea seama de legătura dintre cățelușul țepăn și acest cadou ornamental de Crăciun.

Încercă o ciocolată și pe câinele proprietarului, și muri și acesta. Experimentă pe canarul unui chiriaș, și muri și acesta – ar fi putut distruge întreaga menajerie domestică din Somers Town, dacă proprietarul n-ar fi intervenit la timp, care îl acuză de moartea inițială. Apoi, adevărul ieși la iveală. Ciocolata era otrăvită. Willie Jakobs își găsi fotografia în presă, drept erou al misterului otrăvirii: un impediment pentru Willie, care fu recunoscut cu promptitudine de un mic negustor din Canning Town pe care-l înșelase cândva, și fu arestat pentru a doua oară într-o săptămână.

Willie ieși din pușcărie (era un “preș”), așteptându-se să găsească mai multe mandate poștale de o liră, pe numele lui. În loc de asta, găsi o bancnotă de cinci lire și o scrisoare bătută la mașină, pe o hârtie perfect albă,

glăsuind că expeditorul regretă, dar că destinatarul nu mai trebuie să se aștepte pe viitor la noi mandate.

Willie îi scrisese colonelului Black, și primi drept răspuns o scrisoare în care “Colonelul Black nu a putut pricepe conținutul scrisorii dvs. din data de 4. El n-a trimis bani niciodată, și nu reușește să înțeleagă de ce expeditorul s-ar fi așteptat să” etc. etc.

Willie, furios și rănit de nerecunoștința crasă și de duplicitatea patronului său, duse scrisoarea și povestea unui avocat, care rosti un singur cuvânt: Șantaj! Iată, deci, un Willie Jakobs nemulțumit, forțat să muncească: să depindă de șansă și de oportunități precare. Din fericire, mâna dreaptă nu-și pierduse îndemânarea, nici, că veni vorba, mâna stângă. „Ciuguli,, o marfă a-ntâia, o tăinui la un individ nou din Eveswell Road (mulțumit în cele din urmă, pentru că individul era un amator și dădu prea mult pentru marfă), și se încheie cu bine – atât de bine, încât fu înclinat să nu prea ia în seamă afrontul lui Black.

În seara cinei oferite de Lord Verlond – deși, pentru a fi corecți, trebuie să spunem că Jakobs habar n-avea de planurile stăpânului său – porni la drum cu intenția afacerii.

Își croi drum printre curțile mici și străzile înguste care-l despărțeau de Stibbington Street, apoi o luă spre sud, spre Euston Road și, relaxat, ajunse pe Tottenham Court Road, *en route* spre Oxford Street.

Tottenham Court Road, în noaptea aceea specială, era plin de oameni interesați.

Interesați de vitrine, interesați unul de celălalt, interesați în urcatul și coborâtul din autobuze. Din punctul de vedere al lui Jakobs, era o aglomerație ideală.

Îi plăceau oamenii ca se concentrau, care-și fixau mintea pe un anumit lucru și nu se mai gândeau la altul. Într-un fel, era ca un psiholog, și privea în jur în căutarea unei persoane opulente, ale cărei puteri de concentrare să-i fie de folos.

Adunat lângă scările unui omnibuz, așteptând nerăbdător să coboare ceilalți pasageri, se afla un mic grup de oameni, și Jakobs, cu privirea lui iute, pătrunzătoare, ochi un client potrivit.

Era un bărbat voinic, de vârstă mijlocie. Pălăria era plasată pe cap într-un asemenea unghi încât locuitorul din Somers îl diagnostică drept “afumat”. Poate avea dreptate, poate nu. E suficient că părea ușor absent și, nu numai că purta o haină dintr-un material bun, dar existau diverse indicii ale unui personaj ostentativ, demonstrându-i bogăția.

Willie Jakobs nu intenționa să meargă cu autobuzul. Chiar și acum mă îndoiesc foarte tare că-și schimbase planurile, dar sigur e că începu să-și croiască drum cu coatele în mica aglomerație din jurul autobuzului, de data asta încercând să se imbarce.

Datul din coate își făcu efectul, deoarece, brusc, se opri din efort, ca și cum și-ar fi amintit de o întâlnire foarte importantă, și începu să dea înapoi. Ajunse la marginea micului nod, apoi se răsuci și se îndepărtă brusc.

În clipa aceea, o mână fermă îl prinse de umăr într-un mod destul de prietenos. Privi iute în jur. Un tânăr înalt, în costum civil, stătea în spatele lui.

- Hello! rosti tânărul destul de amabil, nu urci?

- Nu, d-le Fellowe, spuse. Voiam să dau o raită, dar mi-am amintit că am lăsat gazul arzând acasă.

- Hai să ne întoarcem să-l stingem, spuse sergentul Fellowe, care, în noaptea aceea, era într-o misiune foarte specială.

- Dacă mă gândesc mai bine, rosti gânditor Jakobs, nu cred că merită deranjul. La urma urmei, e o mașinărie de-aia ieftină și poate doar să se ardă.

- Atunci hai să vedem dacă la mine arde gazul, spuse mucalit Frank.

Ținea ușor brațul celuilalt, dar când Jakobs încercă să se elibereze, constată că apăsarea de pe brațul său crescuse.

- Care-i poanta? întrebă cu nevinovăție.

- Aceeași dintotdeauna, rosti Frank cu un mic zâmbet. Hei, Willie, ți-a căzut ceva.

Se aplecă rapid, fără să-l lase din strânsoare, și ridică un portmoneu. Autobuzul era pe punctul de a pleca din loc, când Frank țâșni și, cu un semnal, opri șoferul.

- Cred că cineva care tocmai s-a urcat în autobuzul dvs., a pierdut un portmoneu. Cred că e acel domn solid care tocmai a intrat.

Gentlemanul solid coborî în grabă ca să-și examineze ținuta. Descoperi lipsa câtorva articole care, conform tuturor legilor asupra dreptului de proprietate, se aflau asupra lui.

Puțin după aceea, chestiunea deveni un incident obișnuit.

- E un polițist, rosti filosofic Willie. Nu te-am văzut prin preajmă, d-le Fellowe.

- Cred că nu, deși sunt destul de solid.

- Și destul de urât, adăugă Willie imparțial.

- Da' nici tu nu ești o autoritate în materie de frumusețe, Willie, nu-i așa? întrebă glumeț, în timp ce-și croiau drum pe străzile care-i separau de cea mai apropiată secție de poliție.

- Oh, nu știu, spuse Willie, omul se judecă după fapte, nu după chip. Ascultă, d-le Fellowe, de ce poliția nu umblă după un tip ca Olloroff? De ce-

și face griji cu un amărât ca mine – care-și câștigă cu greu existența, ca să zic așa. E un tip care câștigă din greu de pe urma altora. Nu-l puteți agăța?

- În timp, cred c-o vom face, spuse Frank.

- Țsta-i omul! spuse Willie. Îi ademenește pe sărmanii mici funcționari – îi face să ia un fluturaș ca să cumpere acțiuni de un milion de lire pentru minele de aur. Funcționarul pune botul – ciugulește banul de la teșcherea, asta neînsemnând că e necinstit, ca să zic așa, ci așteptând într-o bună zi să năvălească peste șeful lui, plin de faimă și diamante, și să spună: Privește-ți fiul rătăcitor! Pricepi ce vreau să zic?

Frank încuviință.

- Uită-te la casierul tău risipitor, continuă Jakobs, purtat de imaginație. Îndreptați-vă lanternele spre briliantele mele, uitați-vă la gulerul meu de astrahan. Stăpâne, sunt eu, servitorul tău!

Nu era ceva ciudat că vorbeau despre Black în ziua aceea. Fusesse un caz la tribunal, în care un client prea credul al lui Black, care avusese de suferit de pe urma credulității, îl dăduse în judecată pe colonel pentru a i se restitui banii, și cazul nu fusese rezolvat.

- Am lucrat pentru el, spuse dl. Jakobs, lăsându-se în voia amintirilor. Curier pentru douăzeci și nouă de șilingi pe săptămână – ca un curier la morgă.

Ridică privirea spre Frank.

- Ai ținut vreodată socoteala prietenilor lui Black care au murit subit? întrebă. Ai calculat numărul? E un copac jojoba, asta e.

- Copac otrăvitor, antiar, ăsta e cuvântul pe care-l cauți, Willie, rosti blând Frank.

- Așteaptă până Cei Patru o să-l înhațe, avertiză voios dl. Jakobs. Nu și-au pus mintea cu el, deocamdată.

Nu rosti nimic un timp, după care se întoarse brusc spre Frank.

- Gândește-te un pic, Fellowe, spuse cu intimitatea grosolană a *habitué** cu cel care-l capturase, e a treia oară când mă salți.

- Dacă mă gândesc bine, recunosc vesel Frank, așa e.

- Juma plus unu.

Dl. Jakobs se opri și-l privi pe celălalt cu un aer uluit.

- În Tottenham Court Road, în Charing Cross Road și în Cheapside.

- Ai o memorie senzațională, zâmbi tânărul.

- Niciodată la vedere, rosti ca pentru sine dl. Jakobs, totdeauna în haine civile, și, în general, cu ochiul pe mine, de ce?

Frank se gândi o clipă.

- Hai să bem o ceașcă de ceai, Willie, spuse, și o să-ți spun o poveste frumoasă.

- Cred că vom trece la fapte foarte curând, spuse Willie, în cea mai judecătorească manieră.

- O să fiu foarte sincer cu tine, prietene, spuse Fellowe, după ce se așezară într-o cafenea din apropiere.

- Dacă nu te deranjează, ceru Willie, mai degrabă ți-aș spune pe numele mic – nu vreau să se înțeleagă că sunt un tovarăș de-al tău.

Frank zâmbi iar. Willie era întotdeauna o sursă de amuzament.

- Te-am săltat de trei ori, spuse, și asta e prima dată când ai amintit de prietenul nostru Black. Cred că pot spune că, dacă l-ai fi menționat înainte, asta ar fi contat enorm pentru tine, Willie.

Dl. Jakobs ridică privirea în tavan.

- Gândește-te la asta, zise, era interesat de asta cândva.

* Obişnuit – în lb. franceză, în original. N. Trad.

- Și eu, cândva, spuse Frank. Vrei să-mi spui de ce Black te plătește cu două lire pe săptămână?

- Pentru că nu mă plătește, rosti prompt Willie. Pentru că e un nemernic, și pentru că e un șarlatan, pentru că e un mincinos –

- Dacă mai e vreun motiv pe care nu l-ai menționat, dă-i drumul, spuse sergentul Fellowe în jargon.

- La ce bun? întrebă. Mai mult ca sigur o să-mi spui că mint.

- Pune-mă la încercare, spuse Frank și, timp de o oră, stătură de vorbă, polițist și hoț.

La sfârșit, plecară pe drumuri diferite – Frank la secția de poliție, unde găsi un proprietar mânios care-l aștepta, iar dl. Jakobs, mulțumit, dar încă neliniștit, spre locuința sa din Somers Town.

Odată sarcina sa terminată la secție, și cu un sergent succesiv enervat și uluit de comportamentul straniu al unui polițist în civil, care dădea ordine cu siguranța unui comisar-asistent, Frank găsi un taxi care-l duse mai întâi la locuința lui Black, și mai apoi (cerându-i șoferului să nu respecte nicio regulă de circulație) la Hampstead.

May Sandford îl aștepta pe colonel. Stătea lângă șemineul din salon, încheindu-și nasturii de la mănuașă și străduindu-se să ascundă bucuria că fusese chemată de prietenul ei ocazional.

- Unde te duci? a fost prima lui întrebare tăioasă, și fata se crispă.

- N-ai dreptul să mă întrebi pe tonul ăsta, rosti lent, dar o să-ți spun. Mă duc la cină.

- Cu cine?

Se înroși, pentru că era într-adevăr neliniștită.

- Cu colonelul Black, rosti cu un efort ca să-și stăpânescă accesul de furie care o cuprindea.

El încuviință.

- Mă tem că nu-ți pot permite să te duci, rosti cu răceală.

Fata îl privi cu ochi mari.

- Odată pentru totdeauna, d-le Fellowe, rosti cu demnitate, trebuie să înțelegi că sunt propria mea stăpână. O să fac ce vreau. N-ai niciun drept să-mi dictezi – oricum n-ai niciun drept – lovi nervoasă din picior – să-mi impui ce să fac și ce nu. Voi merge unde și cu cine aleg eu.

- În seara asta n-o să ieși, orice s-ar întâmpla, spuse fioros Frank.

O umbră de furie îi apărură pe chip.

- Dacă vreau să ies în seara asta, o să ies în seara asta, spuse.

- Într-adevăr, n-o să faci așa ceva. Era destul de calm acum – stăpân pe sine – total sub autocontrol.

- Voi fi în fața acestei case, spuse, pe tot parcursul nopții. Dacă ieși cu acest individ, te arestez.

Ea tresări și făcu un pas înapoi.

- O să te arestez, continuă hotărât, indiferent ce-o să mi se întâmple după aceea. O să inventez tot felul de acuzații împotriva ta. O să te duc la secție și o să te pun după gratii ca și cum ai fi o hoată. O s-o fac pentru că te iubesc, rosti cu pasiune, pentru că ești cel mai frumos lucru din lume pentru mine, pentru că te iubesc mai mult decât viața, mai mult decât te iubești tu însăși, mai mult decât te-ar putea iubi un alt bărbat. Și știi de ce o să te duc la secție? continuă cu aceeași hotărâre. Pentru că acolo vei fi în siguranță, și femeile care vor avea grijă de tine nu vor permite niciunui câine ca acest individ să comunice cu tine – pentru că el n-o să îndrăznească să te urmărească acolo. În ceea ce-l privește pe el –

Se răsuci brusc în timp ce un strălucitor Black pătrundea în încăpere.

Black se opri la vederea celui alt și duse mâna spre buzunar.

- Mă pândești! spuse Frank, și Black se albi la față.

Fata își revenise.

- Cum îndrăznești – cum îndrăznești? șopti. Îmi spui că mă vei aresta. Cum îndrăznești! Și mai spui că mă iubești! rosti disprețuitoare..

El încuviință lent.

- Da, spuse destul de calm. Te iubesc. Te iubesc îndeajuns ca să te fac să mă urăști. Oare te pot iubi mai mult decât atât?

Vocea lui era amară, și mai era și ceva neajutorat în ea, dar hotărârea de dincolo de cuvinte nu putea fi trecută cu vederea.

Nu plecă până când Black nu părăsi încăperea și, în tulburarea lui scuzabilă, uită că intenționase să-l percheziționeze pe colonel în căutarea unei anumite sticle verzi cu dop de sticlă.

În noaptea aceea, colonelul Black reveni în apartamentul său și găsi dovada de netăgăduit că acesta fusese percheziționat cu foarte mare atenție. Totuși, nu exista nicio dovadă a modului în care pătrunseseră vizitatorii. Ușile fuseseră deschise, în ciuda faptului că fuseseră încuiate cu o cheie care n-avea dublură, și aveau încuietori care, aparent, erau de nedesfăcut. Ferestrele erau intacte, și nu fusese făcută nicio tentativă de a lua bani sau lucruri de valoare din biroul care fusese răscolit. Unica dovadă a identității lor, pe care o lăsaseră în urmă, era sigiliul pe care-l găsi atașat de mapă-sugativă de pe birou.

Lucraseră metodic, lăsaseră o pată rotundă de ceară pentru sigilii și, la fel de minuțios, apăsaseră sigiliul organizației pe ea. Nu mai exista nicio altă înștiințare dar, în simplitatea lui, acest “IV” era un pic înfricoșător. Părea ca și cum membrii Celor Patru nu ținuseră cont de toate eforturile lui pentru siguranță, batjocoriseră încuietorile, știau mai multe despre mișcările lui

decât cei mai intimi prieteni ai săi, și își aleseseră ora de vizită după bunul lor plac.

Asta ar fi fost ceva descurajant pentru cineva mai puțin puternic decât Black; numai că Black era unul dintre aceia care parcursese mulți ani – fiecare punctat, la intervale regulate, de amenințări dintre cele mai cumplite. Trăise mereu în umbra represaliilor, deși nu fusese pedepsit niciodată.

Cel mai mare motiv de mândrie era acela că nu-și pierduse niciodată cumpătul, că niciodată nu acționase pripit. Acum, poate pentru prima dată în viață, urma să acționeze determinat de un considerent mai mare decât egoismul – considerentul răzbunării.

Asta îl făcu mai puțin precaut decât și-ar fi dorit. În seara aceea, nu căută agenți, deși aceștia se aflau acolo – nu unul, ci foarte mulți.

CAPITOLUL 11

LA CURSELE DIN LINCOLN

Sir Isaac Tramber pleacă spre Lincoln într-o stare de spirit foarte rea. Își rezervase un compartiment, și-și blestemă soarta când descoperi că se învecina cu cel al lui Horace Gresham.

Se plimba pe peronul lung al King's Cross, așteptându-și oaspeții. Conte de Verlong promisesese că vine împreună cu Lady Mary, și Sir Isaac se încruntă când observă eticheta "Rezervat pentru dl. Horace Gresham și invitații" pe vagonul alăturat.

Horace sosi cam cu cinci minute înainte de plecarea trenului. Era la fel de voios ca soarele după-amiezii, în contrast izbitor cu Sir Isaac, care-și petrecuse noaptea într-un mod nu tocmai înțelept. Înclină din cap neglijent drept răspuns la salutul aproape imperceptibil al lui Sir Isaac.

Baronetul își privi ceasul de mână și îl înjură în gând pe bătrânul conte și capriciile lui. Mai erau trei minute până la plecarea trenului. Era cât p-aci să formuleze o remarcă usturătoare la adresa bătrânului, când zări silueta înaltă, unghiulară, alergând pe peron.

- Te gândeai că nu mai venim, presupun? întrebă contele, în timp ce-și croia drum spre compartiment. Ascultă, credeai că nu mai venim? repetă în timp ce Lady Mary intră în compartiment, asistată cu sollicitudine de către Sir Isaac.

- Ei bine, nu m-așteptam să întârziați.

- N-am întârziat, rosti contele.

Se instalează confortabil într-un loc din colț – locul pe care Sir Isaac îl pregătise special pentru fată. Prieteni de-ai lui și de-ai bătrânului, care erau în trecere, salutau. Unul mai indiscret începu să vorbească.

- Mergeți la Lincoln, Lord Verlong? întrebă un tânăr indolent.

- Nu, răspunse dulce contele, mă duc în pat pentru că am oreion. Mârâi ultimul cuvânt, și tânărul căutător de informații o zbughi.

- Poți să stai lângă mine, Ikey – las-o pe Mary singură, rosti tare bătrânul. Vreau să aflu totul despre calul ăsta. Am pus 150 de lire pe pur-sângele ăsta al tău; e de departe mult mai important decât toate acele anchete fără sens pe care intenționezi să le faci despre nepoata mea.

- Anchete? mormăi disprețuitor Sir Isaac.

- Anchete! repetă celălalt. Vrei să știi dacă a dormit azi-noapte; dacă i se pare că e prea cald în vagonul ăsta; dacă i-ar plăcea un loc în colț sau în mijloc, cu spatele spre locomotivă sau cu fața spre locomotivă. Las-o-n pace, las-o-n pace, Ikey. Ea o să hotărască toate astea. O cunosc mai bine decât tine.

Aruncă o privire spre fată, cu acea expresie amuzată în ochi.

- Tânărul Gresham e în vagonul alăturat. Du-te și bate în geam și adu-l aici. Du-te!

- Are niște prieteni acolo, cred, unchiule, spuse fata.

- Nu contează prietenii lui, rosti iritat Verlong. La ce naiba să conteze prietenii lui? Tu nu ești o prietenă? Du-te și bate la ușă și adu-l aici.

Sir Isaac fierbea.

- Nu vreau să vină aici, rosti apăsător. Se pare că uiți, Verlong, că, dacă vrei să discuți despre cai, exact ăsta-i omul care nu știe nimic despre Timbolino.

- Ah! rosti țăfnos contele, să nu crezi că nu știe tot ce trebuie știut. La ce crezi că servesc ziarurile de sport?

- Ziarele de sport nu-i pot spune cuiva ceea ce știe doar proprietarul, rosti cu importanță Sir Isaac.

- Ele îmi spun mai multe decât știe el, spuse. Ieri dimineață era favorit calul tău – și nu mai e, Ikey.

- Nu pot controla investițiile tuturor idioților, mormăi Sir Isaac.

- Cu excepția unuia, spuse violent contele. Numai că acești idioți la care te referi nu-și aruncă banii la întâmplare – să îți minte asta, Ikey. Când vei fi participat la tot atâtea curse ca și mine, și vei fi câștigat la fel de mulți bani ca și mine, n-o să-ți mai pese ce gândesc proprietarii despre caii lor. Mai degrabă îi ceri unei mame o părere nevinovată despre farmecele fiicei sale, decât să-i ceri unui proprietar o informație imparțială despre calul său.

Trenul alunecase prin suburbiile negre de funingine ale Londrei și acum mergea cu viteză printre câmpiile verzi către Hatfield. Era o zi de vară splendidă, îndulcită de lumina soarelui: o asemenea zi pe care un om împăcat cu lumea trebuie s-o trăiască cu o bucurie totală.

Sir Isaac nu se afla în această postură fericită, nici în starea de a discuta fie probitatea oamenilor de curse, fie chestiunea generală a sportului însuși.

Observă, înjurând în gând, cum fata se ridică și pleacă, aparent nepăsătoare, pe coridor. Putea să jure că a auzit o bătaie în fereastra compartimentului alăturat dar, firește, se înșela. Intră doar în raza vizuală a micului grup care stătea râzând și vorbind și, într-o clipă, Horace ieși.

- Nu e vina mea, pe bune, îl întâmpină ea, roșind ușor. A fost ideea unchiului.

- Unchiul tău de un admirabil gentleman de modă veche, rosti înflăcărat Horace. Retrag tot ce-am rostit ca să-l discreditez.

- O să-i spun, rosti ea, cu o gravitate hazlie.

- Nu, nu, strigă Horace. Să nu faci asta.

- Vreau să-ți vorbesc serios, rosti ea brusc. Vino în compartimentul nostru. Unchiul și Sir Isaac sunt atât de ocupați să discute calitățile lui Timbolino – ăsta-i numele corect? El încuviință, schițând un zâmbet.

- Încât nu vor remarca nimic din ce vom spune noi, trase ea concluzia.

Bătrânul conte schiță un scurt salut din cap. Sir Isaac îl învrednici doar cu o încruntătură. Era greu de păstrat caracterul confidențial al conversației lor, dar manevrând în așa fel încât să vorbească despre lucrurile mai importante numai atunci când Sir Isaac și musafirul său caustic se aflau în punctul cel mai fierbinte al discuției lor, ea izbuti să-și destăinuiască neliniștea din minte.

- Sunt îngrijorată de unchiul meu, spuse pe un ton grav.

- E bolnav? întrebă Horace.

Ea clătină din cap.

- Nu, nu e vorba de boala lui – deși s-ar putea. Dar el e atât de contradictoriu; mi-e atât de teamă că ar putea reacționa în defavoarea noastră. Știi cât de mult își dorea ca tu...

Ezită, și mâna lui o căută pe a ei la adăpostul unui ziar deschis.

- A fost minunat, șopti el, nu-i așa? Nu m-am așteptat nicio clipă ca bătrânul diav... ca dragul tău unchi, se corectă singur, să fie atât de influențabil.

Ea încuviință iar.

- Vezi tu, spuse, profitând de un nou interludiu fierbinte între bătrân și baronetul iritat, ceea ce face el atât de impetuos, poate desface la fel de ușor. Mi-e atât de teamă că o să te facă de ocară.

- Lasă-l să încerce, spuse Horace. Nu sunt ușor de ocărât.

Conversația lor fu întreruptă brusc de intervenția bărbatului despre care discutau.

- Uite ce e, Gresham, pufni scurt contele, ești unul dintre *cognoscenti*^{*}, și bănuiesc că știi totul. Cine sunt Cei Patru Justițieri despre care tot aud vorbindu-se?

Horace fu conștient de faptul că Sir Isaac îl țintui curios cu privirea. Era un individ care nu-și masca suspiciunea.

- Nu știi mai multe decât dvs., spuse Horace. Mie mi se pare a fi un admirabil grup de oameni care are ca scop pedepsirea relelor sociale.

- Cine sunt ei ca să judece cine e și cine nu e rău? mormăi contele, încruntându-și sprâncenele stufoase. Neobrăzare infernală! Pentru ce plătim judecători și jurați și medici legiști și polițiști și oameni de genul ăsta, ei? Pentru ce plătim taxe, și chirii, și facturi pentru poliție, și pentru gaz, și pentru apă, și tot felul de facturi blestемate pe care le poate imagina diavoleasca ingenuitate a omului? Doar pentru ca aceste maimuțe să apară și să se amestece în justiție? E absurd! E ridicol! explodă el.

Horace dădu din mână, protestând.

- Nu dați vina pe mine, spuse.

- Dar dumneata ești de acord cu ei, îl acuză contele. Ikey spune asta, și Ikey le știe pe toate – nu-i așa, Ikey?

Sir Isaac se mișcă stânjenit pe locul său.

- N-am spus că Gresham știe totul despre asta, începu poticnindu-se.

- De ce minți, Ikey; de ce minți? întrebă morocănos bătrânul. Tocmai mi-ai spus că ești absolut convins că Gresham e unul dintre spiritele conducătoare ale bandei.

Sir Isaac, obișnuit cu indiscrețiile brutale ale prietenului său, se înroși.

^{*} cunoscători – în lb. italiană în original. N. Trad.

- Oh, nu chiar asta am vrut să spun, rosti încurcat și un pic furios. La naiba, Lord Verlong, nu pune în încurcătură un prieten, expunându-l la pericole dure sau alte chestii de genul ăsta.

Horace rămase imperturbabil la confuzia celui alt.

- Nu-i cazul să vă faceți probleme, rosti cu răceală. Nu m-am gândit niciodată să vă aduc în fața unei curți de justiție.

Se întoarse din nou spre față, și contele solicită atenția baronetului. Bătrânul avea un truc de a ieși din încurcătură la mustață; sărea de la un subiect la altul ca un foc rătăcitor. Înainte ca Horace să formuleze șase cuvinte, bătrânul își târa deja victima sa nedorită pe un drum pescăresc, și Sir Isaac se zbătea cu greu ieșind din adâncurile unei mlaștini – dacă-mi acceptați metafora – în care se pescuia somon, se făcea păstrăv la tigaie, se pescuia știucă – un sport în care Sir Isaac Tramber era, fără nicio urmă de îndoială, o autoritate în materie.

Puțin după prânz, trenul pătrunse în Lincoln. De obicei, Horace închiria o casă în afara orașului, dar anul acesta aranjase să plece și să revină în Londra în aceeași noapte. În gară se despărți de față.

- Ne vedem la curse, rosti el. Ce-ai hotărât? Te întorci la noapte în oraș? Ea încuviință.

- E atât de important să câștigi cursa asta? întrebă ea, un pic neliniștită. Clătină din cap.

- Adevărul e că nimeni nu-și bate prea tare capul cu Handicapul Lincolnshire, spuse. Vezi tu, e prea devreme ca până și pariorii de profesie să pună banul jos cu oarecare siguranță. Nu se știu prea multe lucruri, și e aproape imposibil de spus care cai sunt în formă. Cred cu tărie că va câștiga Nemesis, deși totul e împotriva ei.

- Vezi tu, la Lincoln, continuă meditativ Horace, e o cursă care, de obicei, nu e câștigată de o mână, deși e o alergătoare. Știu unele care au mai câștigat cursa înainte și, în fiecare an, totuși s-au așteptat în secret să câștige iar; dar calculele sunt toate împotriva unui cal ca Nemesis.

- Dar eu credeam, rosti uluită, că ai mare încredere în ea.

El izbucni în râs.

- Ei bine, vezi tu, poți fi încrezător luni, și plin de îndoieli marți. Asta face parte din joc; forma cailor nu e nici pe jumătate la fel de inconstantă ca forma proprietarilor. Probabil că, în dimineața asta, voi întâlni un tip care-mi va spune că un anumit cal e o certitudine absolută pentru ultima cursă a zilei. O să mă țină de butonieră și o să mă toace că asta e cea mai simplă metodă de a face bani care a fost vreodată inventată de la nașterea curselor de cai. Când îl voi întâlni după ultima cursă, mă va informa calm că n-a sprijinit acel cal, ci a avut un pont în ultima clipă de la un individ obscur care o cunoștea pe sora mătușii proprietarului. Nu trebuie să te aștepti ca cineva să fie consecvent.

- Încă mai cred că Nemesis va câștiga, continuă el, dar nu mai sunt atât de încrezător. Studentul cel mai bine pregătit devine un pic îngrijorat în fața examinatorului.

Contele li se alăturase și asculta conversația cu un anume amuzament.

- Ikey e sigur că va câștiga Timbolino, spuse, chiar în fața judecătorului. Cineva tocmai mi-a spus că judecătorul e destul de moale.

- Te referi la cursă? întrebă Horace, un pic îngrijorat.

Contele încuviință.

- Nu se potrivește cu al tău, prietene, spuse. Un alergător care încearcă Lincolnshire vrea să meargă bine. Mă și văd ducând 1500 de lire azi la Londra.

- Mergi pe Timbolino?

- Nu pune întrebări obraznice, rosti tăios contele. Și inutile, continuă. Știi al naibii de bine că am mizat pe Timbolino. Nu mă crezi? Am mizat pe el și mă tem că n-o să câștig.

- Vă temeți?

Oricâte păcate avea bătrânul, Horace era convins că știe să piardă.

Contele încuviință.

Acum nu mai era amuzat. Lăsase să cadă ca o mantie presupunerea acelei mici căutături chiorâșe. Era, Horace văzu pentru prima dată, un bătrân arătos unicat. Liniile ferme ale gurii erau drepte, și chipul, palid, în repaus, părea un pic trist.

- Da, mă tem, spuse. Vocea îi era egală și fără însușirea tăioasă a cinismului care era atitudinea lui dintotdeauna.

- Această cursă contează foarte mult pentru unii oameni. Pe mine nu mă afectează foarte mult, spuse și colțul gurii îi tremură un pic. Dar există oameni, continuă serios, pentru care această cursă face diferența între viață și moarte. Apăru o bruscă revenire la maniera lui abruptă obișnuită. Ei? Cum ți se pare această reușită melodramă, d-le Gresham?

Horace clătină din cap consternat.

- Mă tem că nu pricep absolut nimic, lord Verlund.

- Poate o să mă pricepi altfel, rosti vioi contele. Uite mașina mea. Bună ziua.

Horace îl privi până ieși din raza vizuală, după care porni spre hipodrom.

Bătrânul îl uluise în mare măsură. După cum știa Horace, avea o reputație care, dacă nu era dubioasă, era măcar neplăcută. Se spunea că are cea mai malițioasă limbă din Londra. Dar când Horace se gândi mai bine,

mergând de-a lungul malurilor fluviului în drum spre curse, își dădu seama că bătrânul rostise puține lucruri care să fi deranjat sau rănit oameni nevinovați. Cinismul lui era, în principal, îndreptat mai ales împotriva propriei clase, sălbăticia sa manifestată cel mai mult împotriva păcătoșilor notorii. Oameni ca Sir Isaac Tramber simțeau biciul limbii lui.

Tratamentul moștenitorului său era, firește, de neiertat. Contele însuși n-o iertase vreodată; evita cu insistență subiectul, și trebuia un tip curajos care să fi îndrăznit să ridice o problemă atât de neplăcută împotriva dorințelor contelui.

Se știa că e nemaipomenit de bogat, și Horace Gresham avea motive să se felicite că fusese binecuvântat cu aceste bunuri lumești. Altminteri, proiectele lui n-ar fi fost atât de strălucite. Faptul că el însuși era enorm de bogat îndepărta orice sugestie (și sugestia era inevitabilă) că ar fi vânat averea lui Lady Mary. Pentru el era o chestiune de indiferență supremă dacă ea ar fi moștenit milioanele lui Verlong sau dacă ar fi venit la el cu mâinile goale.

Mai existau și alții în Lincoln, în ziua aceea, care nu aveau o perspectivă atât de filosofică asupra situației.

Sir Isaac se îndreptase direct spre casa de pe dealul care dădea spre Minster, pe care Black o închiriasse pentru două zile. Era în toane rele când, într-un târziu, ajunse la destinație. Black lua prânzul.

Black ridică privirea când intră celălalt.

- Hello, Ikey, spuse, vino și stai jos.

Sir Isaac examinează meniul cu oarecare dezaprobare.

- Mulțam, rosti scurt, am dejunat în tren. Vreau să-ți vorbesc.

- Vorbește, spuse Black, luând încă un antricot. Era un renumit gurmand – un individ care se bucura enorm de mesele lui.

- Uite ce e, Black, rosti Isaac, lucrurile sunt destul de disperate. Dacă nu câștigă azi blestematul ăsta de cal al meu, nu știu cum o să mai fac rost de bani.

- Știu un singur lucru pe care nu vei fi în stare să-l faci, rosti rece Black, și acesta e, vino la mine. Sunt în aceeași jenă financiară ca și tine.

Împinse farfuria deoparte și scoase din buzunar o cutie cu trabucuri.

- Cam cât am lua dacă va câștiga acel Timbolino al tău?

- Cam 25.000 de lire, spuse iritat Sir Isaac. Nu știu dacă chestia aia infernală va câștiga. Dacă nu câștigă, ăsta-i norocul meu. Mă tem de calul lui Gresham.

Black râse ușor.

- Asta e o nouă temere de-a ta, spuse. Nu-mi amintesc s-o fi auzit înainte.

- Nu e ceva de râs, rosti celălalt. Antrenorul meu, Tubbs, o supraveghează. E extraordinar de rapidă. Singura problemă e dacă poate păstra distanța.

- Nu poate fi silită? întrebă Black.

- Silită! rosti nerăbdător celălalt. Cursa va porni peste trei ore. De unde ți-a venit ideea asta? întrebă nervos. Nu poți otrăvi caii în interval de trei ore. Nu-i poți otrăvi nici măcar în interval de trei zile, decât dacă antrenorul e omul tău. Și antrenori de genul ăsta există numai în romane.

Black reteza grijuliu capătul trabucului.

- Deci, dacă va pierde calul tău, o să ne trezim în High Street, Hellboro? reflectă el. Am girat-o ca să-mi salvez viața. Rosti asta cu mare seriozitate.

Sună un clopoțel. Servitorul intră.

- Spune-le să aducă trăsura, zise. Își privi ceasul. Nu sunt mare amator de curse, dar cred că mă voi bucura de această zi în aer liber. Îți oferă șansa să meditezi.

CAPITOLUL 12

CURSA

Ciudata pistă de pe Carholme era ticsită. Lumea amatoare de sport era neobișnuit de interesată de Cursa din Lincoln, și aceasta, laolaltă cu vremea superbă, făcuse să se întâlnească sportivi din nord și sud la acest mare festival al curselor de cai din Anglia.

Trenuri și vapoare îi adunaseră pe plimbăreți la un loc. Erau oameni cu bronzul Egiptului pe obraji, alții care fuseseră în sud pentru a evita experiența neplăcută a iernii engleze; alții care veneau din Monte Carlo, și inși uscățivi, maronii, care-și petrecuseră zilele întunecate ale anului printre zăpezile Alpilor.

Erau adepți permanenți ai jocului, care nu știau ce-i aia vacanță, și care urmăriseră sezonul de sărituri cu atenție religioasă. Erau bogați și relativ săraci; mici negustori care considerau asta cea mai încântătoare dintre vacanțele lor; membri ai Parlamentului care furaseră o zi din plictiseala dezbaterilor parlamentare; escroci în căutarea eventualelor victime; aceștia din urmă liniștiți, umili, ai căror ochi erau în permanentă mișcare după o pradă potrivită. O explozie de ziarști, veseli și sceptici, tineri și bătrâni, fermieri cu jambiere – toți adunați laolaltă într-o mare frăție – uniți de dragostea pentru sportul regilor.

În padocurile aglomerate, caii angajați în prima cursă mergeau în cerc, conduși de grăjdari mici de statură, numărul fiecărui cal fiind însemnat pe o panglică de pe brațul băieților.

- O adunătură de cerșetori, spuse Gresham, privindu-i. Majoritatea purtau încă îmbrăcămintea de iarnă; majoritatea erau oribil de grași și nepotriviți pentru curse. Bifa caii de pe cardul său; unii pe care îi elimină

imediat pentru că nu valorau prea mult. O găsi pe Lady Mary rătăcind de una singură în jurul padocului. Îl salută asemeni unui naufragiat care salută o navă.

- Sunt atât de bucuroasă că ai venit, spuse. Nu știu absolut nimic despre curse. Privi în jurul padocului. Vrei să-mi spui ceva? Caii ăștia sunt cu adevărat în formă?

- Evident știi câte ceva despre cai, zâmbi el. Nu, nu sunt.

- Dar cu siguranță nu pot câștiga dacă nu sunt în formă, spuse ea uluită.

- Nu pot câștiga toți, răspunse tânărul, râzând. Oricum, nu toți trebuie să câștige. Vezi tu, un dresor nu poate fi mulțumit că animalul său e excepțional. Îl trimite să sondeze, ca să zic așa, opoziția. Cel mai în formă cal va câștiga, probabil, această cursă. Dresorul care va alergeră împotriva lui fără speranță de succes, va descoperi cât de aproape de a fi în formă e propriul lui animal!

- Vreau să-l găsesc pe Timbolino, spuse uitându-se în program. E al lui Sir Isaac, nu-i așa?

El încuviință.

- Și eu îl căutam, spuse. Hai să vedem dacă-l putem găsi.

Într-un colț al padocului desoperiră calul – un animal puternic, cu ținută frumoasă, cu musculatură superbă, din câte bănuia Horace, întrucât calul era încă acoperit.

- Frumos cal pentru Lincoln, rosti gânditor. Anul trecut l-am văzut la Ascot. Cred că ăsta e cel pe care trebuie să-l învingem.

- Sir Isaac are mulți cai? întrebă ea.

- Câțiva. E un om remarcabil

- De ce spui asta?

Ridică din umeri.

- Ei bine, îți dai seama...

Apoi își dădu seama că nu e ușor să vorbești compromițător despre un posibil rival, iar ea îi interpretă corect tăcerea.

- Cum face Sir Isaac bani? întrebă ea brusc.

O privi.

- Nu știu, spuse. Are niște proprietăți pe undeva, nu-i așa?

Ea clătină din cap.

- Nu, spuse. Nu întreb, continuă imediat, pentru că m-ar interesa averea sau proiectele lui. Interesul meu e îndreptat – altundeva.

Îl învrednici cu un mic zâmbet orbitor.

Deși padocul era înțesat și ochii multor oameni erau ațintiți asupra lui, proprietarul favoritului se strădui cu greu să se abțină să-i ia mâna.

Ea schimbă brusc subiectul.

- Acum să mergem să vedem minunatul tău cal, rosti veselă.

O conduse spre una dintre boxele unde Nemesis primea îngrijirile unui grăjdar zelos.

Nu era mare lucru de capul ei. Mică de statură, picioare flexibile, cu un cap superb și un gât subțire rar întâlnit la un pur sânge mic. Făcuse o cursă bună la Cambridgeshire, anul trecut, și evoluase constant de la vârsta de trei ani la patru.

Horace o privi cu un ochi critic. Ochiul său antrenat nu găsea nicio lipsă în înfățișarea ei. Părea foarte calmă, ideal pregătită pentru sarcina după-amiezii. Știa că sarcina ei e una dificilă; mai știa, în adâncul sufletului, că se teme un pic că ar putea eșua în a depăși kilometrul și jumătate din Carholme. Existau mulți cai în cursă care erau de asemeni sprinteri, și urmau să aibă un ritm foarte rapid. Dacă robustețea era punctul ei slab, s-ar putea s-o trădeze.

Cu o zi înainte, în deschiderea sezonului de curse, grăjdarul lui participase într-o competiție, și a fost încurajator că acest animal, deși purtând o povară grea, a câștigat cu ușurință. Acesta a fost motivul care a adus-o pe Nemesis în postura de favorit la preț mic.

Gresham însuși pariasse puțini bani pe ea; nu paria din greu, deși se spunea despre el că pierdea și câștiga sume fabuloase în fiecare an. N-ar fi avut nimic de câștigat contrazicând zvonurile.

Era îndeajuns de indiferent față de părerile amicilor săi ca să mai ia în seamă repetarea acestora.

Dar micșorarea prețului pentru Nemesis era o chestiune serioasă pentru relația cu Timbolino. Nu-și puteau acoperi investiția, “economisind” cu Nemesis, fără o cheltuială considerabilă.

Horace lua prânzul când se desfășura a doua cursă. Îl găsisese pe Lordul Verlong extraordinar de binevoitor; spre surprinderea tânărului, lordul acceptase invitația sa cu un entuziasm atât de prozaic, de parcă s-ar fi așteptat la asta.

- Bănuiesc, spuse clipind șiret din ochi, că nu l-ai invitat pe Ikey?

Gresham clătină din cap, zâmbind.

- Nu, nu cred că lui Sir Isaac îi place comportamentul meu.

- Și eu cred la fel, aprobă celălalt. Oricum, are un invitat, pe Colonelul Black. Te asigur că nu datorită mie. Ikey mi l-a prezentat, cumva inutil, dar Ikey face mereu lucruri inutile.

- O persoană foarte amiabilă, continuă contele, ocupat cu furculița și cuțitul; îmi spune mereu “înălțimea voastră” sau “mylord”, de parcă ar fi cel mai nou gen de avocat, iar eu cel mai bătrân și mai încăpățânat dintre jurați. Mă tratează cu respectul acordat numai acelorora de la care așteaptă o răsplată. Ikey își dorește cu nerăbdare să creeze o bună impresie.

Trebuie să recunoaștem că Black simțea cum se strânge lațul în jurul lui. Nu știa ce influențe misterioase au intrat în joc, dar zi de zi, într-o sută de moduri diverse, se trezea blocat, cu noi obstacole în cale. Acum era pregătit pentru lovitura finală.

Se trezi la realitate datorită vocilor stridente ale pariorilor din jurul său; arena era în fierbere. Auzi o voce strigând: Șapte la unu, pariul unu! Șapte la unu pe Nemesis!, și știa destule despre curse ca să-și dea seama că se petrecuse ceva cu favoritul. Ajunse lângă un parior pe care-l cunoștea vag.

- Pe cine elimini? întrebă.

- Pe Timbolino, veni răspunsul.

Îl găsi pe Sir Isaac lângă țarc. Baronetul era pământiu și își mușca unghiile cu un aer neliniștit.

- Cum a devenit calul tău favorit multora?

- Am pariat din nou pe el, rosti Sir Isaac.

- Din nou?

- Trebuia să fac ceva, rosti sălbatic celălalt. Dacă pierd, ei bine, pierd mai mult decât pot plăti. Un nou adaos la datoriilor mele. Îți spun că sunt la pământ dacă chestia aia nu câștigă, spuse, doar dacă nu faci tu ceva pentru mine. Poți, nu-i așa, Black, bătrâne prieten? întrebă stăruind fierbinte. Nu există niciun motiv ca noi doi să avem secrete unul față de celălalt.

Black îl privi ferm. Dacă pierde calul, ar putea să se folosească din plin de acest individ.

Următoarele cuvinte ale lui Sir Isaac sugerară că, la nevoie, îl va ajuta.

- Dobitocul ăla de Verlond, rosti cu amărăciune. A stârnit-o pe fată împotriva mea – mă tratează ca pe un nimic – și credeam că totul e în regulă acolo. Mă bazasem pe forța banilor care urmau să-mi parvină.

- Ce s-a-ntâmplat recent? întrebă Black.

- Chiar acum am adus-o aici, spuse baronetul, și am încercat să lămuresc lucrurile; dar nu merge, Black, are chipul de gheață – mă înjosește la propriu. E ceva groaznic, aproape se tânguia.

Black dădu din cap. În clipa aceea se iscă o agitație bruscă în arenă. Deasupra capetelor mulțimii, din locul în care stăteau, văzură șepcile viu-colorate ale jocheilor care galopau ușor spre punctul de plecare.

Spre deosebire de Sir Isaac, care evitase grijuliu padocul după o scurtă privire aruncată candidatului său, Horace superviza personal retușurile finale ale lui Nemesis. Văzu chingile strânse și-i dădu jocheului ultimele instrucțiuni. Apoi, în timp ce mîanza era condusă spre cursă, cu o ultimă privire aprobatoare spre ea, se întoarse spre arenă.

- O clipă, Gresham! Lordul Verlond era în spatele lui. Crezi că mîanza ta, rosti bătrînul arătînd spre Nemesis, va câștiga?

Horace încuviință.

- Acum da, spuse. De fapt, sunt mai degrabă încrezător.

- Crezi, întrebă lent celălalt, că dacă nu câștigă ea, va câștiga Timbolino?

Horace îl privi curios.

- Da, Lord Verlond, cred, rosti liniștit.

Din nou o pauză, bătrînul pipăindu-și absent obrazul proaspăt bărbierit.

- Să presupunem, Gresham, rosti fără să ridice vocea, să presupunem că ți-aș cere să strîngi hățurile calului tău?

Chipul tînărului deveni brusc roșu.

- Glumiți, Lord Verlond, răspunse bățos.

- Nu glumesc. Îți vorbesc ca unui om de onoare,, și am încredere că vei păstra secretul. Presupunînd că ți-aș cere să strîngi hățurile lui Nemesis, ai face-o?

- Nu, sincer, n-aș face-o, spuse celălalt, dar nu...

- Nu contează ce nu poți înțelege, spuse Lordul Verlond, revenind brusc la accentul tăios obișnuit. Dacă ți-aș cere și ți-aș oferi drept recompensă ce-ți dorești mai mult, ai face-o?

- N-aș face-o pentru nimic în lume, rosti grav Horace.

Un zâmbet amar apăru pe chipul bătrânului.

- Înțeleg, spuse.

- Nu pricep de ce-mi cereți asta, spuse Horace, care era încă uluit. Cu siguranță știți că...

- Știu doar că ai impresia că vreau să-ți domolești calul pentru că am pariat pe celălalt, spuse bătrânul conte cu o umbră de zâmbet pe buzele subțiri. Te-aș sfătui să nu te grozăvești prea mult în privința corectitudinii tale, spuse brutal deși își păstra încă zâmbetul, deoarece cât de curând s-ar putea să-ți pară rău că n-ai făcut ce ți-am cerut.

- Dacă ați vrea să-mi spuneți, începu Horace și se opri. Această bruscă cerere din partea contelui, care era, în ciuda tuturor lipsurilor lui, un caracter sportiv, îl lăsase aproape mut.

- N-o să-ți spun nimic, rosti contele, pentru că n-am nimic de spus, adăugă suav.

Horace urcă treptele spre tribună. A spune că fusese tulburat de neobișnuita solicitare a bătrânului ar fi fost un eufemism. Îl știa pe conte drept un tip excentric; avea reputația unui individ diabolic, deși n-avea dovezi pentru așa ceva. Dar niciodată, în cele mai sălbatice și nemiloase clipe, nu și-ar fi imaginat că acest bătrân pungaș— așa-i spunea — i-ar putea cere să domolească un cal. Era de neconceput. Își aminti că Lordul Verlond fusese steward la una sau două mari întruniri, și că era membru al unuia dintre cele mai impunătoare cluburi sportive din lume.

Își croi drum cu coatele până în vârful tribunei unde strălucea egreta albă de pe pălăria lui Mary.

- Pari tulburat, spuse când el i se alătură. Te-a deranjat unchiul?

Clătină din cap.

- Nu, răspunse neobișnuit de concis.

- Căluțul tău are o durere de cap? întrebă ea, persiflându-l.

- Eram îngrijorat de ceva ce mi-am amintit, rosti el incoerent.

Călăreții se aflau la start.

- Calul tău e în mijloc, spuse ea.

El își puse ochelarii. Putea zări destul de clar culoarea ciocolatei și verdele.

Al lui Sir Isaac – dungi verticale gri pe alb, șapcă galbenă – era, de asemeni, ușor de distins. Se afla în dreapta, spre interior.

Grupul îi făcea probleme starterului, probleme pe care douăzeci și patru de cai agitați le-ar face oricărui om. Timp de zece minute, țopăiră și se speriară și loviră și meraseră în cerc în fața celor două culoare lungi. Cu o răbdare exemplară, starterul așteptă, îndrumând, aproape implorând, comandând și, să recunoaștem, înjurând, deoarece era din nordul țării și n-avea niciun fel de respect pentru țițnelile din lumea jocheilor.

Așteptarea îi dădu lui Horace ocazia să-și adune gândurile. Fusese un pic supărat de ciudata cerere a bărbatului care acum vorbea atât de calm lângă el.

Pentru Sir Isaac perioada de așteptare mărise tensiunea. Măinile îi tremurau, ochelarii îi țopăiau în sus și-n jos; era în agonia neliniștii când, deodată, panglica albă țâșni, grupul se despărți în trei secțiuni, apoi se răspândi iar și veni tunând de-a lungul pantei ușor înclinate, asemeni unui regiment de cavalerie care se întoarce acasă.

- Au pornit!

Un urlet de glasuri. Toate binoclurile erau ațintite spre grupul care se apropia. Nu se întâmplase nimic în patru sute de metri; startul fusese splendid. Soseau aproape în linie. Apoi, ceva din șir ieși un pic în evidență: era Timbolino, alergând cu o splendidă alură.

- Pare a fi câștigătorul! rosti filosofic Horace. Al meu e blocat în interior.

La mijlocul cursei, jocheul lui Nemesis, căutând o breșă, țâșnise într-un ritm imposibil.

Se trezi înghesuit între doi cai, ai căror călăreți nu păreau dispuși să cedeze. Călăreții se aflau la jumătatea traseului, când băiatul scoase mîna din capcană și “își regăsi ritmul”.

Timbolino avea două lungimi în fața lui Colette, care era la o lungime de un grup de cinci; Nemesis, la jumătatea traseului, era a opta sau a noua.

Horace, în tribună, avea cronometrul în mână. Îl opri când călăreții trecură de postul de la 800 de metri și examinează grăbit cadranul.

- E o cursă lentă, spuse cu un mic tremur în glas.

În depărtare, Nemesis, cu un pas iute, ieși din grup și ajunse a treia, la trei lungimi în spatele lui Timbolino.

Băiatul de pe calul lui Sir Isaac călărea cu mare siguranță. Își ținea echilibrul și nu se deplasase de pe cal. Privi în jur să vadă de unde vine pericolul, și ochiul său experimentat îl văzu în Nemesis, care mergea lin și constant.

La o sută de iarzi de post, băiatul de pe mîna lui Gresham o stârni și, din șase salturi, ajunse lângă lider.

Călărețul de pe Timbolino văzu pericolul – săltă în șa, folosindu-și mâinile și călcăiele asupra animalului plin de voință de sub el.

Acum alergau cu spații mari între ei, păstrând distanța constantă. Avantajul, se pare, era de partea calului de lângă balustradă, dar Horace, privind cu un ochi de expert din vârful tribunei, știa că avantajul real era al calului din mijlocul pistei.

Dimineața colindase traseul și știa că parcursul cel mai bun era la vârful pistei. Timbolino răspundea cu noblețe eforturilor călărețului său; o dată capul său depășea restul, și jocheul lui Nemesis scoase biciul, dar nu-l folosi. Îl observa pe celălalt. Apoi, când mai erau doar douăzeci de iarzi, o trase pe Nemesis înainte cu toată forța mâinilor sale splendide.

Timbolino mai făcu un efort și, când zburară pe lângă boxa judecătorului, nu mai era nimeni care să-i separe.

Horace se răsuci spre fata de lângă el, cu un zâmbet critic.

- Oh, ai câștigat, spuse ea. Ai câștigat, nu-i așa?

Ochii îi străluceau de emoție.

El clătină din cap zâmbitor.

- Mă tem că nu pot să-ți răspund, spuse. A fost la mustață.

Privi spre Sir Isaac. Chipul baronetului era livid, mâna pe care o duse la buze tremura ca o frunză de plop.

- Mai există un om, gândi Horace, care e mai îngrijorat de rezultat decât mine.

Jos în arenă era un adevărat turn Babel al conversațiilor acerbe. Se auzeau până la ei într-un murmur neclar. Pariau iute și furios pe rezultat, deoarece numerele încă nu apăruseră.

Amândoi caii aveau susținătorii lor. Apoi, se auzi o larmă urcând spre zbierete. Judecătorul înălțase doi de zero în cadru. Egalitate!

- Pe Jupiter! spuse Horace.

A fost singurul comentariu pe care-l făcu.

Traversă în partea cealaltă a lojei cât de iute izbuti, cu Sir Isaac urmându-l la mică distanță. În timp ce baronetul își croia drum cu coatele prin mulțime, cineva îl prinse de braț. Era Black.

- Las-o așa, spuse Black, cu o șoaptă răgușită. A fost o întâmplare fericită că a reușit calul ăla. Jocheul tău a fost prins trăgând un pui de somn. Las-o așa.

Sir Isaac ezită.

- O să iau jumătate din pariuri și jumătate din mize, spuse.

- Ia totul, zise Black. Du-te, n-ai de ce să te temi. Cunosoc jocul ăsta; las-o așa. Nimic nu poate împiedica victoria ta.

Sir Isaac ezită, apoi se îndreaptă încet spre locul în care erau deșăuați caii. Cailor plini de aburi li se scoteau șeile.

Gresham era acolo, părând calm și voios. Prinse privirea baronetului.

- Ei bine, Sir Isaac, rosti agreabil, ce-ai de gând să faci?

- Ce vrei tu să faci? întrebă suspicios Sir Isaac.

Convingerea lui era că toți oamenii sunt pungași. Gândi că era mai sigur să facă opusul a ceea ce dorea rivalul său. Ca mulți alți oameni suspicioși, făcea adesea aprecieri greșite.

- Cred că ar fi de preferat să împărțim, spuse Horace. Caii au avut o cursă foarte dificilă, și cred că al meu a avut neșansa să nu câștige.

Asta îl făcu pe Sir Isaac să decidă.

- O lăsăm așa, spuse.

- Cum vrei, rosti rece Horace, dar cred că e corect să te previn că al meu a fost blocat jumătate din traseu, altfel ar fi câștigat cu foarte mare ușurință. A trebuit să facă șase...

- Știu totul despre asta, îl întrerupse violent celălalt, dar orice-ar fi, o lăsăm așa.

Horace încuviință. Se răsuca ca să se consulte cu dresorul său. Dacă baronetul hotăra să lase egalitate, nu se mai putea face nimic, legile curselor fiind că ambii proprietari trebuie fie de acord cu împărțeala.

Sir Isaac anunță intenția sa stewarzilor, și se stabili ca împărțeala să aibă loc după ultima cursă a zilei. Tremura de emoție când i se alătură lui Black.

- Nu sunt chiar atât de convins că ai dreptate, spuse suspicios. Flăcăul ăsta, Gresham, zice că i-a fost blocat calul. N-am văzut animalul alergând, deci nu mă pot pronunța. Întreabă pe cineva.

- Nu-ți fă probleme, spuse Black bătându-l pe spate, n-ai de ce să-ți faci probleme; o să câștigi această cursă la fel de ușor pe cât voi merge eu de aici până la padoc.

Sir Isaac nu era satisfăcut. Așteptă până când văzu un ziarist pe care-l cunoștea din vedere întorcându-se de la telegraf.

- Ascultă, spuse, ai văzut cursa?

Ziaristul încuviință.

- Da, Sir Isaac, spuse zâmbind. Presupun că Gresham a insistat s-o lase așa?

- Nu, spuse Sir Isaac, dar cred c-am avut neșansa să pierd.

Ziaristul făcu o mică grimasă.

- Îmi pare rău că nu sunt de acord cu dvs., spuse. Credeam că mânza d-lui Gresham ar fi trebuit să câștige cu ușurință, dar a fost blocată în linia dreaptă.

Sir Isaac îi raportă lui Black această conversație.

- Nu-i lua în seamă ziaristii ăștia de curse, rosti Black disprețuitor. Ce știi ei? N-am și eu ochi la fel ca ei?

Dar asta nu-l satisfăcu pe Sir Isaac.

- Flăcăii ăștia sunt buni judecători, spuse. Mi-aș dori să fi împărțit.

Black îl lovi pe umăr.

- Îți pierzi curajul, Ikey. Ei bine, la cina de diseară o să-mi mulțumești pentru că ți-am economisit mii de lire. Nu voia și el s-o lăsăm așa?

- Cine? întrebă Sir Isaac. Gresham?

- Da. Așa e? întrebă Black.

- Nu, nu era foarte hotărât. Spunea că n-ar fi corect față de cai.

Black izbucni în râs.

- Prostii! rosti disprețuitor. Îți poți imagina că unui individ ca ăsta îi pasă dacă mânzul lui a avut o cursă grea sau nu? Nu! A văzut cursa la fel ca mine. A văzut că prostul tău de jocheu a câștigat și a fost prins ațipind. Firește că n-a vrut să riște o egalitate. Îți spun eu că Timbolino va câștiga ușor.

Cumva liniștit de optimismul tovarășului său, Sir Isaac așteptă concluzia judecătorului într-o stare de spirit mai bună. Liniștii lui i se adăugă și faptul că din arenă panorama era asemănătoare aceleia din care privise Black. Întrebau despre șansele de izbândă ale lui Timbolino. Cam doi la unu contra Nemesis.

Dar numai pentru puțin timp.

Gresham se afla în salonul de ceai cu fata, și stătea la intrarea îngustă a standului, când strigătul "Doi la unu, Nemesis!" îi ajunse la urechi.

- Doar nu pariază împotriva calului meu! exclamă uluit.

Făcu semn unui tip care trecea.

- Pariază împotriva lui Nemesis? întrebă.

Bărbatul încuviință. Era un agent al comisiei, care făcea orice îi cerea tânărul proprietar.

- Du-te și pariază pentru mine. Pune câți bani poți să faci rost. Pariază pe șanse egale, rosti hotărât Gresham.

Nu era un amator al jocurilor de noroc. Era ager și metodic în toate tranzacțiile sale, și putea citi o cursă. Știa exact ce se întâmplase. Banii lui stârneau o anume senzație pe o piață care nu era ultra-puternică. Timbolino ieși, și Nemesis avu o mică șansă de a-l depăși.

Atunci, banii veniră pentru calul lui Sir Isaac.

Black nu pariasse până la un punct, dar văzu șansa de a câștiga bani cu ușurință. Credea cu tărie în tot ceea ce-i spusese lui Sir Isaac. În mintea sa era convins că jocheul făcuse o “cursă minunată”. Avea suficient credit printre cei mai buni agenți de pariuri ca să poată investi serios.

Din nou, piața cunoscuse o schimbare extraordinară.

Timbolino era din nou favorit. Nemesis interveni – mai întâi, șase la patru, apoi doi la unu, apoi cinci la doi.

Numai că acum începură să sosească bani din țară. Rezultatele cursei și descrierea ei fuseseră publicate în presă, în sute de ziare de seară pe tot întinsul Angliei, Irlandei și Scoției.

Rapizi în luarea deciziilor, profesioniștii pariurilor din Marea Britanie reinvesteau – unii ca să-și salveze mizele, alții pentru a-și mări ceea ce deja credeau că sunt câștigurile.

Și aici banii erau pentru Nemesis. Reporterii, imparțiali, n-aveau alt interes decât să asigure cititorilor știri exacte și să descrie faptele așa cum le vedeau ei. Și cursa, așa cum o vedeau ei, era cursa în care Sir Isaac nu credea și Black o batjocorea pe față.

Ultimul event era programat la patru și jumătate și, după ce concurenții trecură de post, și câștigătorul fu condus la locul de repaus, cei doi finaliști

ai memorabilei curse din Lincoln ajunși în același timp la finis, sosiră cabrându-se din padoc pe traseu.

Chestiunea egalității era imaterială. Nu se putea face o alegere între cei doi jochei, doi călăreți experimentați, și la post era o foarte mică întârziere. Asta nu înseamnă că o cursă cu doi alergători presupune un start echitabil, cu toate că se pare că nimic nu intervenise. Când panglica de la sosire se rupse, totuși, Nemesis se întoarse pe jumătate și pierdu două lungimi.

- Pariez pe Timbolino, urlă cineva din arenă, și o voce staccato strigă, “Eu pariez trei la unu”. Un cor aprobator acceptă oferta.

Sir Isaac urmărea cursa din standul public. Black stătea lângă el.

- Ce ți-am spus eu? întrebă acesta jubilând. Bani sunt în buzunarul tău, Ikey, băiatule. Privește, trei lungimi în față. O să câștigi la pas.

Băiatul de pe Nemesis o echilibra cu mare siguranță. N-o forța. Părea mulțumit să aștepte la trei lungimi în spate. Gresham, privindu-i prin binoclu, își manifestă aprobarea.

- Nu sunt în ritm, îi spuse tipului de alături. Era mult mai în spate în punctul ăsta în timpul cursei.

Ambii cai alergau lin. La 1000 de metri, flăcăul de pe Nemesis lăsă un pic frâul. Fără vreun efort aparent, își îmbunătăți poziția. Jocheul nu știa exact care îi erau resursele și era mulțumit să aștepte în spate. Restul cursei nu necesită o descriere prea lungă. A fost o procesiune până când parcurseră distanța. După care băiatul de pe Timbolino privi în jur.

- A pierdut, spuse Gresham mai mult pentru sine. Știa că unii jochei privesc în jur când simt calul cedând sub ei.

La două sute de iarzi de post, Nemesis, cu un efort insesizabil, ajunse lângă lider. Biciul celuilalt jocheu ieși la iveală.

Un, doi, ajunse la potou, și calul înaintă până când era cu un cap în față. Apoi, sosind în viteză, Nemesis îl ajunse, după care trecu pe lângă Timbolino, și câștigă cu ușurință desăvârșită la o lungime și jumătate.

Sir Isaac nu-și crezu ochilor. Oftă, lăsă binoclul să-i cadă, și privi uluit caii.

Era evident că fusese învins cu mult înainte de a fi ajuns la potou.

- Zmucește calul, strigă cu furie și durere. Priviți-l! O să-l aduc în fața stewarzilor. Nu-l călărește!

Black îl prinse de braț.

- Las-o moartă, prostule, mormăi. Vrei să afle toată lumea că ești ruinat? Ai fost învins destul de corect. Am pierdut și eu la fel ca tine. Pleacă de-aici.

Sir Isaac Tramber coborî scările marii tribune în mijlocul unei aglomerări de oameni, vorbind cu toții în chei diferite. Era amețit. Ca și cum ar fi fost într-un vis. Nu-și dădea seama ce se petrece cu el. Era buimăcit, zăpăcit. Nu știa decât că Timbolino pierduse. Avea o vagă idee că e un om ruinat, și doar o mică rază de speranță că Black, prin cine știe ce căi misterioase, îl va scoate din această încurcătură.

- Calul a fost zmucit, repetă stupid. Nu putea să piardă. Black, n-a fost zmucit?

- Taci din gură, mârâi celălalt. O să intri într-o mare belea dacă nu-ți controlezi limba aia. Îl dădu deoparte pe bărbatul tremurând și-i puse în mână un pahar plin cu brandy. Baronetul își dădu seama de postura lui tragică.

- Nu pot plăti, Black, se tângui el. Nu pot plăti – ce afacere nenorocită pentru mine. Ce prost am fost să mă iau după tine – ce prost! Blestemat să fii, ai fost alături de Gresham. De ce mi-ai dat sfaturi? Cu ce te-ai ales?

- Gura, rosti scurt Black. Ești ca un copil, Ikey. Ce te îngrijorează? Ți-am spus că am pierdut la fel de mulți bani ca și tine. Acum trebuie să stăm jos și să ne gândim la un plan de făcut bani. Ce-ai pierdut?

Sir Isaac clătină slab din cap.

- Nu știu, spuse indiferent. Șase sau șapte mii de lire. N-am nici măcar șase sau șapte mii de penny, adăugă plângăreț. E o afacere a naibii de proastă pentru mine, Black. Un om în poziția mea – va trebui să-mi vând caii.

- Poziția ta! râse ascutit Black. Dragul meu prieten, n-ar trebui să te las așa. Reputația ta, continuă. Trăiești într-un paradis al nebunilor, omule, rosti cu un sălbatic ton zeflemitor. Ei bine, tu n-ai o reputație mai mare ca a mea. Cui îi pasă dacă-ți plătești sau nu datoriile de onoare? Oamenii ar fi mai surprinși dacă le-ai plăti. Scoate-ți toate prostiile astea din cap și gândește rațional. O să pui la loc tot ce-ai pierdut și încă ceva pe deasupra. Trebuie să te însori – și repede, și ea va moșteni averea mylord-ului, aproape la fel de repede.

Ikey îl privi cu uluială disperată.

- Chiar dacă se mărită cu mine, spuse bosumflat, va trebui să aștept banii ani de zile.

Colonelul Black zâmbi.

Părăsiseră cursa, când fură depășiți de un bărbat care atinse brațul baronetului.

- Scuzați-mă, Sir Isaac, spuse și îi înmână un plic.

- Pentru mine? întrebă mirat Ikey și-l deschise. Nu conținea nicio scrisoare – doar o bucată de hârtie și patru bancnote de câte o mie de lire fiecare.

Sir Isaac oftă și citi:

“Plătește-ți datoriile și trăiește curat; ferește-te de Black ca de dracu’ și câștigă-ți existența cinstit.”

Scrisul era contrafăcut, dar limbajul îi aparținea evident Lordului Verlond.

CAPITOLUL 13

CINE SUNT CEI PATRU?

Lordul Verlond își lua micul dejun în spatele unui exemplar din “*The Times*”. La Casa Verlond, micul dejun era întotdeauna o masă neprietenoasă. Lady Mary, în frumosul halat de dimineață, era fericită să-și citească scrisorile și ziarele fără a aștepta vreo conversație cu bătrânul. O privi. Chipul ei era gânditor. În tihnă, ea-l găsisese întotdeauna destul de drăguț, și acum ochii lui gravi o priveau cu o expresie pe care nu-și amintea să o fi văzut vreodată.

- Mary, întreabă brusc, ești pregătită pentru un șoc?

Ea zâmbi, deși cumva stânjenită. Aceste șocuri erau adesea fapte la propriu.

- Cred că pot supraviețui, spuse.

Urmă o pauză lungă, în timpul căreia ochii lui o priviră țință.

- Ai fi surprinsă să afli că acel tânăr diavol de frate al tău e încă în viață?

- În viață? exclamă ea, sculându-se brusc.

Nu mai era nevoie ca bătrânul s-o întrebe cum primește vestea. Chipul ei era roșu de plăcere – în ochi îi strălucea bucuria.

- Oh, chiar e adevărat? strigă.

- E adevărat, rosti iritat bătrânul. Foarte curios ce întosătură au luat lucrurile. Credeam că tânărul cerșetor e mort, tu nu?

- Oh, nu vorbi așa, unchiule, nici tu nu crezi ce spui.

- Ba cred, pufni contele. De ce n-aș face-o? S-a purtat oribil cu mine. Știi cum mi-a spus înainte de a pleca?

- Dar asta a fost acum șaisprezece ani, spuse fata.

- Șaisprezece bunicuțe, rosti bătrânul. Pentru mine nu contează dacă au fost șaisprezece mii de ani – tot a spus-o. Mi-a zis „pacoste bătrână și obositoare,, – ce părere ai de asta?

Ea râse, și o lucire cordială apăru pe chipul bătrânului.

- E foarte bine că râzi, spuse, dar e mai degrabă o chestiune serioasă ca un membru al Camerei Lorzilor să fie numit „pacoste bătrână și obositoare,, de către un student la Eton. Firește, amintindu-mi cuvintele lui de despărțire și faptul că a plecat în America, plus faptul foarte important că sunt un om al bisericii și un donator constant pentru instituțiile bisericii, am crezut că a murit. Una peste alta, te aștepți la o recompensă din partea Providenței atotștiutoare.

- Unde e? întrebă ea.

- Nu știu, răspunse contele. L-am localizat în Texas – se pare că a stat la o fermă de-acolo până a împlinit douăzeci și unu de ani. După asta se pare că a fost dificil să i se urmărească mișcările.

- De ce, spuse ea deodată îndreptând un deget acuzator spre el, ai încercat să-l urmărești?

Pentru o fracțiune de secundă bătrânul păru încurcat.

- N-am făcut nimic de genul ăsta, mârâi el. Crezi că mi-aș irosi banii încercând să urmăresc un golan care...

- Oh, ai făcut-o, continuă ea. Știu c-ai făcut-o. De ce te prefaci că ești un asemenea bătrân respingător?

- Oricum, cred c-a aflat, se plânse el. Asta înseamnă că va lua mare parte din averea care ți-ar fi revenit ție. Presupun că Gresham n-o să te mai vrea acum.

Ea zâmbi. El se ridică de la masă și se duse spre ușă.

- Spune-i nenorocitului...

- Căruia dintre ei?

- James, spuse el, că nu vreau să fiu deranjat. Mă duc în biroul meu. Să nu mă deranjeze nimeni sub niciun motiv; înțelegeți?

Dacă pentru el era o dimineață aglomerată, la fel era și pentru Black și prietenul său, deoarece era luni și, în numeroase cluburi din Londra, bookmakeri răbdători, în ale căror hârtii numele lui Black și Sir Isaac erau înscrise la loc de cinste, își examinau ceasurile cu sentimente la limita neliniștii.

Dar, spre surprinderea tuturor celor care-i cunoșteau, aranjamentele fură făcute.

Un adaos de bani sosise la firmă.

Sir Isaac Tramber își petrecu după-amiaza în mod plăcut. Fusese ridicat din abisul disperării pe culmile exaltării. Datoriile de onoare fuseseră plătite; simțea că poate privi lumea în ochi. În timp ce un taxi îl duse rapid la biroul lui Black, fluiera vesel și îi zâmbi, spre marea sa surpriză, unuia dintre bookmakerii suspicioși.

Marele om nu era la birou, și Sir Isaac, care își luase precauția de a-i spune taximetristului să-l aștepte, îl redirectionă spre apartamentul din Chelsea.

Când Sir Isaac sosi, Black se îmbrăca pentru cină.

- Hello! spuse arătându-i un scaun. Tu ești cel de care am nevoie. Am o informație care te va mulțumi. Ești genul de om care e înspăimântat de acești "Patru Justițieri". Ei bine, nu mai trebuie să fii speriat. Am aflat totul despre ei. Descoperirea m-a costat 200 de lire, dar merită până la ultimul penny.

Privi o foaie de hârtie care stătea în fața sa.

- Iată lista cu numele lor. O adunătură ciudată, eh? N-ai fi bănuț că un tip din Wesley e în stare să facă pasul pe care l-au făcut acești indivizi. Un

director de bancă din sudul Londrei – dl. Charles Grimbard – ai auzit de el: amator de artă, o persoană la care nu te-ai fi așteptat, eh? Și Wilkinson Despard – e tipul pe care l-am bănuț cel mai mult. Am urmărit ziarele cu foarte mare atenție. “*Post Herald*”, ziarul unde scrie el, a fost întotdeauna foarte bine informat despre crimele celor Patru. Se pare că ei știu mai mult despre asta decât oricare alt ziar și deci, în plus, acest Despard a scris foarte curajos despre problemele sociale. Are o casă în Jermyn Street. Am pus un om să-l tragă de limbă pe servitorul lui, care a pariat. A pierdut bani. Omul meu a fost la el timp de două săptămâni. Uite. Împinse hârtia spre el. Mai puțin înfiorător decât atunci când purtau măști și își dădeau tot felul de titluri ciudate.

Sir Isaac examinează lista cu interes.

- Dar aici sunt numai trei, spuse. Cine e al patrulea?

- Al patrulea e liderul: nu bănuiești cine e? Gresham, firește.

- Gresham?

- N-am nicio dovadă, spuse Black; e doar o bănuială. Dar aș paria tot ce am că nu mă-nșel. Este exact genul de om care poate fi implicat în așa ceva – să organizeze, să pună la punct detaliile.

- Ești sigur că al patrulea e Gresham? Întrebă din nou Sir Isaac.

- Destul de sigur, spuse Black.

Terminase îmbrăcatul și își peria grijuliu haina cu o perie aspră.

- Unde te duci? Întrebă Sir Isaac.

- Am o mică treabă diseară, spuse celălalt. Nu cred că te-ar interesa prea mult.

Se opri din periat. Pentru o clipă, păru adâncit în gânduri.

- Dacă mă gândesc mai bine, spuse lent, poate te-ar interesa. Vino cu mine la birou. Ai cinat?

- Nu, nu încă.

- Îmi pare rău că nu te pot invita, spuse Black. După cină am o întâlnire importantă, care acum mă preocupă total. Nu ești îmbrăcat, continuă. Asta e bine. O să mergem într-un loc unde oamenii nu sunt pretențioși cu ținuta pentru cină.

Peste costumul de seară își puse un palton lung, pe care îl închise până la gât. Alese din șifonier o pălărie din fetru moale și o puse pe cap dinaintea oglinzii.

- Acum, să mergem, spuse.

Se lăsa amurgul, și vântul care urla prin străzile pustii justifica modul în care se înfofolise. Nu chemă imediat un taxi, ci merseră pe jos până ajunseră la Vauxhall Bridge Road. Deja răbdarea și puterea de a merge pe jos ale lui Sir Isaac aproape că dispăruseră.

- Oh, Doamne! rosti iritat, nu e genul de treabă care să-mi placă în mod deosebit.

- Ai un pic de răbdare, spuse Black. Doar nu te aștepti să chem un taxi în Chelsea și să-i spun destinația astfel încât să mă audă o mulțime de oameni. Se pare că nu-ți dai seama, Ikey, că amândoi suntem sub o supraveghere strictă.

- Ei bine, s-ar putea să ne urmărească chiar acum, spuse Sir Isaac.

- Se poate, dar șansa e ca nimeni să nu fie prea aproape de noi ca să audă destinația exactă.

Nici măcar Sir Isaac nu prinse fraza, atât de joasă era vocea lui Black când vorbi cu șoferul.

Prin micul ochi de geam din spatele taxiului, Black scruta vehiculele care mergeau pe același drum cu ei.

- Cred că deocamdată nu ne urmărește nimeni, spuse. Nu e o chestiune foarte importantă, dar dacă informația că planurile noastre s-au schimbat ajunge la Cei Patru, s-ar putea să avem probleme.

Taxiul trecu pe drumul sinuos care duce din Oval spre Kennington Green. Își croi drum prin trafic și ajunse în Camberwell Road. Ghemuit pe jumătate, Black ridică capul, și taxiul o luă brusc la stânga. După care bătu în geam și taxiul se opri.

Ieși, urmat de Sir Isaac.

- Așteaptă-mă în capătul străzii, îi spuse șoferului.

Îi dădu ceva bani ca o garanție de *bona fides*^{*}, și cei doi plecară. Strada avea câteva case sărăcicioase, și Black recurse la lanterna electrică pe care o avea în buzunar pentru a găsi numărul pe care-l voia. În cele din urmă, ajunse la o casuță cu grădiniță la intrare și bătu la ușă.

O fetiță deschise ușa.

- Dl. Farmer e acasă? spuse Black.

- Da, domnule, rosti fetița, vreți să urcați?

Îi conduse pe treptele acoperite cu un covor și bătu la o ușiță din stânga. O voce le spuse să intre. Așezat la o masă în încăperea sărăcăcios mobilată, luminată doar de focul din șemineu, se afla un bărbat. Se ridică atunci când intrară.

- Trebuie să-ți explic, spuse Black, că dl. Farmer a închiriat această cameră pentru două săptămâni. Vine aici doar ocazional pentru a-și întâlni prietenii. Acesta, continuă, arătând spre Sir Isaac, e un foarte bun prieten de-al meu.

Închise ușa și așteptă până când pașii fetei se pierdură pe scări.

^{*} încredere – în lb. latină în original. N. Trad.

- Avantajul întâlnirii în genul ăsta de casă, rosti Farmer, este că cele mai mici mișcări clatină edificiul de la acoperiș până în beci.

Vorbea cu ceea ce ar fi putut fi descris drept o voce “cultura-batjocurii”. Era vocea unui om obișnuit care se aflase multă vreme în compania unor gentleman, și care se străduia să le imite intonația, fără a încerca să-și însușească vocabularul lor.

- Poți vorbi liber, d-le Farmer, spuse Black. Acest domn e de mare încredere. Amândoi suntem interesați de această organizație ridicolă. Înțeleg că ai părăsit slujba de la dl. Wilkinson Despard?

Bărbatul încuviință.

- Da, sir, spuse cu o mică tuse stânjenitoare. L-am părăsit ieri.

- Ai aflat cine e cel de-al patrulea?

Omul ezită.

- Nu sunt sigur, sir. Mi se pare corect să vă spun că nu sunt absolut sigur. Dar cred că aș putea paria pe faptul că cel de-al patrulea e dl. Horace Gresham.

- N-ai spus asta, rosti Black, până când nu ți-am sugerat eu numele.

Bărbatul nu reacționează la suspiciunea inclusă în comentariu. Vocea îi era egală când răspunse:

- Recunosc asta, sir. Dar pe ceilalți trei îi știu. N-am nimic de-a face cu al patrulea. Obișnuia să vină la dl. Despard noaptea târziu, și eu îi deschideam. Nu i-am văzut niciodată chipul și nu i-am auzit niciodată vocea. Mergea direct în biroul d-lui Despard, și, dacă ați ști cum e împărțită casa, v-ați da seama că era aproape imposibil să aud ceva!

- Cum ai ajuns să afli că aceștia sunt Cei Patru? întrebă Black.

- Ei bine, sir, rosti celălalt evident stânjenit, în felul în care află servitorii în general – am tras cu urechea.

- Și totuși n-ai aflat cine e liderul?

- Nu, sir.

- Ai mai descoperit și altceva ce nu știu eu?

- Da, sir, rosti omul. Înainte de a-l părăsi pe dl. Despard, am descoperit că v-au însemnat. E un vechi termen din armată care înseamnă că v-au marcat pentru pedeapsă.

- Oh, da, au făcut-o? spuse Black.

- Am auzit asta noaptea trecută. Vedeți dvs., întâlnirile aveau loc, în general, între cei patru. Cel de-al patrulea intervenea rareori până când nu era ceva de făcut. Dar a fost întotdeauna spiritul conducător. El era cel care făcea rost de bani când era nevoie. El i-a direcționat pe Cei Patru spre diversele lor acțiuni. Și el era cel care, invariabil, alegea oamenii care trebuiau pedepsiți. Știu că el v-a ales pe dvs., sir. Au avut o întrunire alaltăieri noapte. Discutau despre diverși oameni, și am auzit numele dvs.

- Cum ai putut auzi?

- Eram în camera alăturată, sir. Există un dressing-room lângă camera d-lui Despard, unde se țin conferințele. Aveam o dublură a cheii.

Black se ridică, de parcă ar fi vrut să plece.

- Aproape că-mi pare rău că l-ai părăsit. Au vorbit vreodată despre mine? Întrebă Sir Isaac, care ascultase cu mare atenție.

- Nu știu cum vă cheamă, sir, rosti cu deferență servitorul.

- Nu, și nici n-o să afli, răspunse prompt baronetul.

- Sper, domnilor, că, acum când mi-am pierdut slujba, veți face tot posibilul să-mi găsiți un alt loc de muncă. Dacă vreunul dintre dvs. dorește un servitor demn de încredere...

Privi întrebător spre Sir Isaac, ca fiind cel mai potrivit dintre cei doi.

- Eu nu, rosti brutal celălalt. Mă trezesc cu toată strădania mea de a-mi păstra secretele dusă de răpă, fără să am vreun blestemat de individ care trage cu urechea și mă spionează.

Cel împotriva căruia se îndrepta replica nu păru deosebit de lovit de grosolănia celuiilalt. De-abia dacă înclină capul și nu răspunse.

Black scoase o cutie plată din buzunarul interior, o deschise și extrase două bancnote.

- Aici sunt 20 de lire, spuse, ceea ce face un total de 220 de lire pe care le ai de la mine. Acum, dacă poți afla orice altceva care merită știut, nu mă deranjează să ridic suma la 3300 – dar trebuie să fie ceva bun. Ține legătura cu servitorii. Îi cunoști pe ceilalți. Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să te întorci în apartament?

- Nu, sir. Am fost demis pentru neglijență.

- Foarte bine, spuse Black. Cunoști adresa mea și știi unde mă poți găsi. Dacă se întâmplă ceva, dă-mi de știre.

- Da, sir.

- Apropo, spuse Black, în timp ce schiță o mișcare de plecare, Cei Patru au de gând să facă vreo acțiune în viitorul apropiat?

- Nu, sir, spuse energic bărbatul. Sunt absolut sigur de asta. I-am auzit discutând despre oportunitatea despărțirii. Unul voia să plece pe continent pentru o lună, și altul voia să meargă în America pentru a se ocupa de proprietățile miniere. Apropo, au căzut cu toții de acord că nu e necesar să se întâlnească timp de o lună. Am înțeles că în acest interval nu vor face nimic.

- Excelent! spuse Black.

Strânse mâna servitorului și plecă.

- Ciudat fel de om pe care să-l ai în casă, spuse Sir Isaac în timp ce reveneau la taxi.

- Da, spuse Black amuzat, numai că nu e casa mea, și n-am niciun fel de scrupule în această privință. Nu sunt de acord, adăugă serios, să le ceri servitorilor informații despre stăpânii și stăpânele lor, dar sunt ocazii când această linie de conduită e perfect justificată.

CAPITOLUL 14

WILLIE JAKOBS POVESTEȘTE

Rămas singur, bărbatul pe care îl numiseră Farmer așteptă câteva minute. Apoi își luă haina care atârna pe ușă, își puse tacticos și gânditor pălăria și mănușile, și ieși din casă.

Porni în direcția în care apucaseră Black și Sir Isaac, dar taxiul lor zbura spre nord mult înainte ca el să ajungă în locul în care acesta așteptase.

Își urmă drumul pe Camberwell Road și luă un tramcar. Felinarele de pe stradă și luminile din vitrinele magazinelor îl arătau ca fiind un bărbat arătos, puțin peste înălțimea medie, cu un chip palid și rafinat. Era îmbrăcat modest, dar bine.

Coborî lângă “Elephant and Castle” și parcurse rapid New Kent Road, cotind într-una dintre cele mai sărace străzi care ducea într-un labirint de străduțe mai mici și mai sărăcăcioase în acel cartier mărginit la vest de East Street și la est de New Kent Road. Puțin mai sus, unele case vechi fuseseră demolate și fuseseră înălțate clădiri noi din cărămidă galbenă. Un felinar mare și roșu în dreptul unei intrări strâmte îi înștiința pe cei din apropiere că acolo se afla un dispensar gratuit, cu toate că nimeni pe o rază de opt kilometri n-avea nevoie de informația privind existența acestei instituții.

În hol se afla o tabelă conținând numele a trei doctori, și lipit de ea un mic panou glisant, prin care puteau informa vizitatorii dacă sunt sau nu acasă. Se opri în fața tablei.

Micul indicator din dreptul primului nume glăsuia: PLECAT.

Farmer întinse mâna și făcu panoul să gliseze pentru a arăta cuvântul: ACASĂ. Apoi intră pe ușă, prin spațioasa sală de așteptare, într-o încăpere mică, ce purta numele “Dr. Wilson Graille”.

Închise ușa în urma lui și trase lanțul de siguranță. Își scoase pălăria și haina și le atârna în cuier. Apoi sună un clopoțel, și apăru un servitor.

- Doctorul O'Hara e înăuntru? întrebă.

- Da, doctore, răspunse servitorul.

- Roagă-l să vină la mine, te rog!

În câteva minute un bărbat de statură mijlocie, dar solid constituit, intră și închise ușa în urma lui.

- Ei bine, cum ai izbutit? întrebă și, neinvitat, își trase un scaun lângă masă.

- Au mușcat momeala, rosti Gonsalez cu un mic hohot de râs. Cred că s-au prins de câte ceva. Erau foarte nerăbdători să afle dacă mai acționăm. N-ar fi rău să-l înștiințezi pe Manfred. Vom avea o întrunire la noapte. Ce știi despre Despard? Crezi că va obiecta că i-am folosit numele?

Vocea lui era lipsită de cultura batjocurii care îl dezamăgea pe Black.

- Absolut deloc. L-am ales special deoarece știam că la noapte pleacă în străinătate.

- Și ceilalți?

- Cu excepția omului de artă, sunt inexistenți.

- Și dacă investighează?

- Nu el. Va fi satisfăcut să-l ia pe cel mai proeminent dintre cei patru – Despard, și pe celălalt tip al cărui nume l-am uitat. Despard pleacă la noapte, iar celălalt pleacă miercuri în America. Vezi tu, se potrivește cu ce i-am spus lui Black.

Scoase din buzunar cele două bancnote de zece lire și le puse pe masă.

- Douăzeci de lire, spuse și i le dădu celui alt. Ar trebui să reușești să faci ceva cu astea.

Celălalt le îndesă în buzunarul vestei.

- O să le trimit celor doi copii Brady, la mare, spuse. Probabil că nu le va salva viețile, dar le va da celor doi mici drăcușori o idee despre ce înseamnă bucuria vieții – cam vreo lună.

Parcă același gând le trecu amândurora prin minte, și izbucniră în râs.

- Lui Black nu i-ar plăcea să afle ce destinație au banii lui, rosti Graille, sau Farmer, sau Gonzalez – spuneți-i cum doriți – cu o licărire în ochii lui albaștri.

- Erau nerăbdători să afle cine e cel de-al patrulea? întrebă Poiccart.

- Cel mai mult, spuse. Dar mă-ntreb dacă m-ar fi crezut dacă le-aș fi destăinuit că eu sunt unul dintre cei patru, și dacă, în același timp, le-aș fi destăinuit că nici eu n-am habar de identitatea celui de-al patrulea, exact ca și ei.

Poiccart se ridică și rămase nehotărât, cu mâinile vârate în buzunarul pantalonilor, privind spre focul din șemineu.

- Mă-ntreb adesea cine o fi. Tu nu?

- Am trecut peste senzațiile acelea de curiozitate, spuse Gonzalez. Oricine ar fi, sunt, firește, mulțumit că e un tip cu inimă largă, acționând cu onestitate.

Celălalt dădu din cap aprobator.

- Sunt convins, rosti cu entuziasm Graille, că a făcut o treabă foarte bună, legală și onorabilă.

Poiccart încuviință grav.

- Apropo, spuse celălalt, am fost la bătrânul Lord Verlong, ții minte, Numărul 4 ne-a sugerat să-l testăm. E o persoană destul de țăfnoasă cu o limbă ascuțită.

Poiccart zâmbi.

- Ce-a făcut? Te-a trimis la dracu'?

- Ceva de genul ăsta, spuse Dr. Gonsalez. Am scos doar o jumătate de guinee amărâtă de la el, iar el m-a desfătat tot timpul cu o distracție care valora mai mult decât o jumătate de guinee.

- Dar n-a fost pentru treaba asta, rosti celălalt.

Gonsalez clătină din cap.

- Nu, pentru alt departament, spuse cu un zâmbet.

Mai aveau puțin timp pentru conversație. Pacienții începură să intre și, într-un sfert de oră, cei doi erau ocupați până peste cap cu rănilor, bolile și durerile oamenilor din această zonă ultraaglomerată.

Acest mare dispensar își datora construcția și continuitatea generozității a trei doctori care apăruseră de nicăieri. Cine era cel care contribuise cu 5000 de lire la întreținere, și care, după aceea, apăruse în persoană, mascat și cu mantie, și le propusese celor trei onești muncitori pentru umanitate dorința de a fi inclus în organizație, nu știa nimeni, doar dacă nu fusese Manfred. Manfred cel înțelept a fost cel care a acceptat nu numai oferta, ci și *bona fides* a străinului – Manfred care l-a acceptat drept co-partener.

Observatori ocazionali îi descriau pe cei trei medici zeloși ca fiind nu maniaci, ci fanatici. Nu făceau parte din nicio organizație; nu dădeau niciun semn lumii că ar fi putu fi asociați în vreun fel cu oricare dintre organizațiile religioase angajate pe tărâmul medical. E un fapt incontestabil că aveau calificarea necesară pentru a practica și că unul dintre ei – Leon Gonsalez – era și un strălucit chimist.

Nimeni nu-și amintea să-i fi văzut mergând la biserică, sau să fie prezenți în vreun lăcaș de cult. Organizațiile religioase din vecinătate erau ele însele uluite.

Unul câte unul atacaseră chestiunea sectelor. Unii întrebaseră fățiș din ce organizație religioasă făceau parte. Nu se primise niciun răspuns satisfăcător.

Era aproape ora unsprezece în noaptea aceea când munca celor doi medici luă sfârșit. Ultimul pacient fusese eliberat, ultimul scâncet violent al unui copil suferind se stinsese; ușa fusese încuiată, măturătorii curățau deja spațioasa sală de așteptare.

Cei doi bărbați stăteau în birou – obosiți, dar fericiți. Încăperea era arătos mobilată; era încăperea comună a celor trei. Un foc luminos ardea în șemineu, fotolii și canapele uriașe ieșeau în evidență. Podeaua era acoperită cu un covor gros, și două sau trei picturi rare atârnau pe pereții vopsiți în tempera.

Stăteau discutând evenimentele serii – comparând notițele, examinând îndeaproape particularitățile cazurilor care ajunseseră să fie studiate de ei. Manfred plecase mai devreme seara și nu se întorsese.

În clipa aceea, un clopot sună ascutit.

Leon privi spre indicator.

- E ușa dispensarului, rosti în spaniolă. Bănuiesc că n-ar fi rău să vedem cine e.

- O fi vreo fetiță, spuse Poiccart. Vă rog, veniți la tata; fie e mort, fie beat.

Un mic hohot de râs la amintirea unui incident care chiar se întâmplase.

Poiccart deschise ușa. La intrare stătea un bărbat.

- A fost un accident urât după colț, spuse. Pot să-l aduc aici, doctore?

- Ce fel de accident? spuse Poiccart.

- Un bărbat a fost înjunghiat.

- Adu-l aici, spuse Poiccart.

Se duse rapid în încăperea comună.

- E un caz de înjunghiere, spuse. Vrei să-l duci la chirurgie, Leon?

Tânărul se ridică iute.

- Da, spuse; o să pregătesc masa de operație.

În câteva minute, șase oameni aduseră victima inconștientă. Era un chip familiar celor doi.

Îl puseră cu grijă pe masa chirurgicală și, cu mâini îndemânate sfâșiară hainele rănitului, în timp ce polițistul care-i însoțise împinse înapoi mulțimea care se adunase la ușă.

Cei doi bărbați rămaseră singuri cu victima inconștientă.

Avură un schimb de priviri.

- Dacă nu mă înșel, rosti grijuliu Gonzalez, acesta e fostul domn Willie Jakobs.

În seara aceea, May Sandford stătea singură în camera ei, citind. Tatăl ei, când venise să-și ia rămas bun de la May înainte de a merge la o cină a administratorilor, o lăsase studiind o carte de perfecționare, dar acum volumul zăcea nebăgat în seamă lângă ea.

În după-amiaza aceea, primise un bilet urgent de la Black, cerându-i să-l întâlnească “într-o chestiune de cea mai mare importanță”. Era vorba de tatăl ei, și era foarte secretă. Ea se alarmă și fu chiar uimită. Urgența și secretomania biletului o neliniștiră profund.

Pentru a douăzecea oară începu să citească piesele Domnului Moliere, când o bătaie în ușă o făcu să ascundă în grabă hârtia.

- E un bărbat care dorește să vă vadă, rosti fata care intrase.

- Ce fel de bărbat?

- Un bărbat obișnuit, rosti servitoarea. Ezită. Majordomul era în casă, altminteri nu l-ar fi primit pe vizitator.

- Condu-l în biroul tatălui meu, spuse. Spune-i lui Thomas că acest bărbat e aici și cere-i să fie pregătit dacă sun după el.

Nu-l văzuse niciodată pe bărbatul pe care-l găsi așteptând. Instinctiv, îi privi suspicioasă chipul, deși avea ceva care îi declanșă compasiunea.

Era alb și tras la față, umbre negre îi încercuiau ochii, și mâinile, în niciun caz curate, îi tremurau.

- Îmi cer scuze că vă deranjez, domnișoară, spuse, dar e ceva important.

- E destul de târziu. Ce dorești?

Își mototoli pălăria și privi spre fata care aștepta. Când May îi făcu semn, aceasta părăsi încăperea.

- E mai degrabă important pentru dumneavoastră, domnișoară, rosti iar omul. Black s-a purtat foarte urât cu mine.

Pentru o clipă, o suspiciune rușinoasă îi trecu prin minte. Oare Frank îl trimisese pe acest om ca să-i zdruncine încrederea în Black? O senzație de indignare se ridică împotriva vizitatorului și a celui despre care ea credea că e stăpânul lui.

- Trage-ți răsuflarea, rosti tăios, și du-te înapoi la cel care te-a trimis și spune-i...

- Nu m-a trimis nimeni, domnișoară, spuse hotărât. Am venit din proprie inițiativă. Vă spun că mi-au făcut o figură urâtă. Ani de zile mi-am ținut gura pentru Black, și acum m-a umilit. Sunt bolnav, domnișoară, puteți vedea și dvs., spuse ridicând brațele a disperare. Aproape că am murit de foame și nu mi-au dat nici măcar o boabă de fasole. Azi m-am dus acasă la Black și n-a vrut să mă primească.

Aproape se smiorcăi în furia sa neajutorată.

- Mi-a făcut o figură urâtă și am să-i fac și eu una, spuse fioros. Știți care-i jocul lui?

- Nu vreau să știu, rosti ea din nou, vechea suspiciune întunecându-i viziunea. Nu vei câștiga nimic vorbindu-l de rău pe colonelul Black.

- Nu mă judecați greșit, domnișoară, se plânse el, să nu credeți că am venit să vă cer bani. Nu vreau bani – nu vreau. Aș îndrăzni să sper că mă poate ajuta dl. Fellowe.

- Ah! spuse ea, deci îl cunoști pe dl. Fellowe; el te-a trimis. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt, continuă înfierbântată. Acum știu de unde vii – am mai auzit toate astea înainte.

Traversă hotărâtă încăperea și sună clopoțelul.

Majordomul intră.

- Condu-l pe acest om afară, spuse May.

Bărbatul o privi îndurerat.

- Ați ratat șansa, domnișoară! rosti amenințător. Black e Essley, asta-i tot!

Cu aceasta, trecu prin hol, și pe trepte afară, în noapte.

Rămasă singură, fata se ghemui în fotoliu. Tremura din cap până-n picioare de indignare și uluire. Trebuie că Frank îl trimisese pe acest bărbat. Ce josnic, ce inexprimabil de josnic!

- Cum îndrăznește? Cum îndrăznește? se întrebă. Polițistul din Frank îl făcea atât de oribil, își spuse. Întotdeauna credea lucruri oribile despre fiecare. Era ceva normal. Își trăise viața printre criminali; nu se gândise la nimic altceva decât la încălcări ale legii.

Privi ceasul: era zece fără un sfert. Îi irosise seara vizitatorul ăsta. Nu știa exact ce să facă. Nu putea citi; era prea devreme să meargă la culcare. I-

ar fi plăcut să facă o mică plimbare, dar nu avea cine s-o însoțească. Era absurd să-i ceară majordomului să meargă în urma ei; zâmbi la gândul ăsta.

Tresări. Auzise sunetul îndepărtat al clopoțelului de la intrare. Cine putea fi?

Nu trebui să aștepte prea mult. Câteva minute după aceea, fata îl anunță pe colonelul Black. Era în haine de seară și foarte voios.

- Iartă-mi această vizită, spuse cu acea însuflețire în glas care te convingea de sinceritatea lui. S-a-ntâmplat să trec pe aici și m-am gândit să intru.

Nu era întru totul adevărat. Black își planificase cu grijă vizita. Știa că tatăl ei e plecat; mai știa, de asemeni, atât de amară fusese discuția în după-amiaza aceea, că n-ar fi avut nimic împotriva vizitei.

May îi dădu mâna și el o strânse călduros.

Ea trecu direct la subiect.

- Mă bucur foarte mult că ai venit, spuse. Am fost îngrozitor de deranjată.

Încuviință aprobator, deși ușor nedumerit.

- Și acum a venit individul ăla?

- Individul – care individ? întrebă tăios.

- I-am uitat numele – a venit în seara asta. De fapt, a plecat de puțin timp. Și părea îngrozitor de bolnav. Cred că-l cunoști.

- Nu cumva Jakobs? întrebă el.

Ea încuviință.

- Cred că ăsta e numele, spuse.

- Jakobs, repetă el, și chipul i se albi un pic. Ce-a spus? întrebă repede.

Repetă conversația așa cum și-o reamintea. Când isprăvi, el se ridică.

- Doar nu pleci? întrebă uluită.

- Mă tem că trebuie s-o fac, spuse. Am un angajament foarte important și – îmi – eram doar în trecere. Pe unde a luat-o omul ăsta? Ți-a pomenit ceva despre destinația lui?

Ea clătină din cap.

- Nu. N-a spus decât că sunt oameni care ar fi fericiți să afle informațiile pe care le-ar putea da despre tine.

- A spus-o, nu-i așa? spuse Black cu o tentativă eroică de zâmbet. N-am crezut niciodată că Jakobs poate fi un astfel de om. Firește, nu e nimic de care mi-ar păsa că află toți, numai că există anumite secrete ale afacerilor, domnișoară Sandford. E un funcționar de-al meu dat afară pentru că a furat niște contracte. Nu trebuie să-ți faci griji.

Zâmbi încrezător și părăsi încăperea.

Se îndreptă direct spre biroul său din oraș. Locul era în beznă, dar cunoștea drumul fără să fie nevoit să aprindă lumina. Alergă pe scări în camera de consiliu.

Într-un colț al încăperii se afla o ușiță, ascunsă vederii de o perdea.

Trase obloanele înainte de a aprinde lumina. Dădu deoparte perdeaua și examinează ușa. Nu exista niciun semn că ar fi fost forțată. Jakobs știa de existența acestei mici camere de toaletă și, în indiscreția lui, menționase existența ei într-una dintre scrisorile lui de revendicări.

Black scoase din buzunar o mică legătură de chei atașată de un lanț din argint. Ușa încăperii se deschise ușor. Un singur bec atârna de tavan și asigura toată lumina necesară. Înăuntru se aflau o măsuță de toaletă, un scaun, o oglindă mare și câteva cârlige de care atârnavă o duzină de articole de îmbrăcăminte. Aerul pătrundea prin două ventilatoare în perete care comunicau cu instalația principală a clădirii.

Deschise ușa măsuței de toaletă și scoase câteva peruci. Erau niște peruci cum numai Fasieur putea procura – perfect modelate și toate cu aceeași nuanță de păr, deși diferit aranjate.

Le întinse nerăbdător pe masă, căutând ceva care știa că trebuie să se afle acolo, și fusese acolo, numai că un hoț specializat în folosirea șperaclului și, mai mult, cunoscând biroul, îl luase. Își opri brusc căutarea și examinează o bucată de hârtie care zăcea pe masă.

Era o hârtie pe care o ținea la îndemână pentru notițe – ca un fel de agendă. Pe fața albă a hârtiei se afla o amprentă a degetului mare, cafenie și, deși colonelul Black nu era specialist în antropologie, era destul de obișnuit cu semnul, pentru a-și da seama că era urma unui deget care n-ar fi trebuit să se afle în acest birou secret al său.

Deci era Willie! Willie Jakobs, prietenul, pensionatul și disprețuitul, care luase o anumită sticlă verde, dublura celei pe care o avea în buzunar în clipa asta.

Black nu-și pierdu cumpătul. Se duse la un sertar din biroul alăturat și scoase un pistol Browning. Era încărcat. Îl cântări în mâna dreaptă, îl privi gânditor, apoi îl puse la loc. Ura armele de foc; făceau un zgomot inutil și lăsau în urmă dovezi prea sigure ale identității celui care le folosea. Multora li se luase urma datorită gloanțelor.

Existau alte căi. Scoase din sertar un cuțit lung și subțire. Era un stilet italian din secolul al șaisprezecelea – genul de jucărie pe care în zilele noastre prozaice îl folosim la deschisul scrisorilor. Și, într-adevăr, acesta era motivul aparent pentru care Black ținea cuțitul la îndemână.

Îl scoase din teaca de piele ornamentată și îi încercă gradul de călire, tăișul și încercă ușor cu degetul vârful; apoi puse stiletul în căsuța sa din buzunarul paltonului, stinse lumina și ieși. Acesta nu era un caz care să

solicite folosirea sticlutei. Rămăsese prea puțin din prețioasa substanță și avea nevoie de ea în alte scopuri.

Existau două sau trei locuri unde-l putea găsi pe individ. Un mic “pub” în josul Regent Street era unul dintre ele. Merse acolo, oprind taxiul la câțiva pași de destinație. Intră în bar, acolo unde puteau fi găsiți indivizi de teapa lui Jakobs, dar era gol. Bărbatul pe care-l căuta nu se afla acolo.

Făcu un tur al altor locuri asemănătoare, cu același succes. Probabil că Willie era acasă. Se mutase pe partea sudică a Tamisei.

De-abia când veni dintr-un pub în josul New Kent Road, Black își găsi omul. Willie își petrecuse seara meditănd la cererile sale, și se îndrepta spre casă pentru marea aventură, când Black îl bătu pe umăr.

- Hello, Willie, spuse.

Acesta se răsuci cu o tresărire.

- Ia mâna de pe mine, spuse grăbit, lipindu-se de zid.

- N-o face pe prostul, spuse Black. Hai să rezolvăm chestiunea într-un mod rezonabil. Ești un om rezonabil, nu-i așa? Un taxi ne așteaptă după colț.

- Nu mă bagi în niciun fel de taxi, spuse Jakobs. M-am săturat de tine, Black. Ți-ai bătut joc de mine. M-ai izgonit ca pe un câine. Așa te porți cu un tovarăș?

- Ai făcut o greșală, prietene, spuse calm Black. Cu toții suntem predispuși greșelilor. Am făcut multe, și îndrăznesc să spun că tu ai făcut puține. Acum, să vorbim afaceri.

Willie tăcu. Încă era bănuitor. O dată i se păru că vede cum celălalt duce mâna la buzunarul de la piept. Bănuiește motivul acțiunii. Deci acolo se afla sticluta.

Black era un adept al ademenirii prin vorbe dulci. Știa punctele slabe ale tuturor celor cu care fusese asociat. Foarte lent îl conduse pe celălalt fără

țintă, după cum părea, de pe o stradă pe alta, până când ajunseră într-o mică fundătură. Pe o parte a străduței înguste se aflau grajduri, pe cealaltă ateliere meșteșugărești. Un felinar pe jumătate înclinat dădea o lumină slabă.

Willie ezită.

- Nu e o stradă principală, spuse.

- Oh, ba da, este, rosti încrezător Black. Cunoscut destul de bine zona asta. Acum, vreau să te întreb un singur lucru, Willie. Sunt sigur că acum sentimentele tale față de mine sunt mai prietenoase, nu-i așa?

Mâna îi rămase aproape afectuoasă pe umărul celuiilalt.

- N-ai jucat corect, insistă acesta.

- Ce-a fost a fost, spuse Black. Ceea ce vreau să aflu, Willie, e de ce ai luat sticluța?

Rosti întrebarea pe un ton nepăsător. Nu ridică glasul și nici nu o accentuă în mod deosebit.

Celălalt lăsă garda jos.

- Ei bine, m-am simțit rănit, spuse.

- Și presupun, spuse Black, cu un reproș tandru, că aștepti să-i dai sticluța prietenului nostru Fellowe?

- Încă n-am dat-o nimănui, spuse Willie, dar ca să-ți spun adevărul...

Nu mai spuse nimic. Mâna lui Black se strânse brusc în jurul gâtului, într-o încheștare de oțel. Willie se împotrivi, dar era ca un copil în strânsoarea celuiilalt.

- Câine! șuieră Black.

Îl clătină cu violență pe omul neajutorat. Apoi, cu mâna liberă smulse sticluța care-l dăduse de gol din buzunarul celuiilalt și-l izbi de zid.

- Și o să te învăț că asta e nimic pe lângă ce vei păți dacă ne vom mai întâlni vreodată.

Jakobs se prăbuși, alb și palid ca moartea, sprijinindu-se de zid.

- Ai pus mâna pe sticlă, Black, dar știi tot ce-ai făcut cu ea.

- Știi, nu-i așa?

- Da, totul, rosti disperat celălalt. N-o să mă lași pe drumuri, auzi? Va trebui să-mi dai o pensie, așa cum ai făcut și cu alții. Știu destule ca să te trimit la pușcărie fără...

- Cred c-ai și făcut-o, spuse Black.

Ceva străluci în lumina felinarului și, fără un strigăt, Jakobs se prăbuși grămadă la pământ.

Black privi în jur. Șterse grijuliu lama stiletului de haina celui prăbușit, puse la fel de grijuliu arma în teaca de piele, și își examinează mâinile cu mare grijă să nu aibă vreo urmă de sânge. Dar aceste arme italienești făceau răni mici.

Se răsuci și, punându-și mănușile, își croi drum înapoi spre locul unde îl aștepta taxiul.

CAPITOLUL 15

TEMERILE LUI SIR ISAAC

Sub lumina strălucitoare a unei lămpi din bronz, trupul lui Jakobs în agonie zăcea pe masa de operație. În jurul trupului se mișcau rapid siluetele doctorilor cu mânecile suflecate.

- Nu cred că mai putem face mare lucru pentru el, spuse Gonsalez. Are o perforare a arterei. Mi se pare că are o hemoragie internă.

Examinaseră superficial rana, și Poiccart luase atât de în serios starea individului încât trimisese un curier după un magistrat.

Willie fusese conștient în timpul examinării, dar era prea slăbit și prea extenuat ca să dea vreo informație despre ceea ce se petrecuse.

- Ar exista o șansă, spuse Gonsalez, dacă am face rost la timp de un judecător de pace, astfel încât să-i administrăm suficientă stricnină ca să-l aducem în starea în care să ne spună cine a făcut asta.

- E o crimă, cred, spuse Gonsalez, tăietura e curată. Priviți, rana de-abia dacă are o jumătate de inci. Cel care a făcut asta a folosit un stilet, așa zice, și l-a folosit foarte științific. E un miracol că n-a murit pe loc.

Judecătorul de pace chemat-în-grabă apărui în scenă mult mai devreme decât se așteptau. Gonsalez îi explică starea individului.

- A încercat să-mi spună, după ce l-am pus pe masă, cine a făcut-o, dar n-am înțeles numele.

- Îl cunoașteți? întrebă judecătorul de pace.

- Îl cunosc și bănuiesc cam cine a făcut-o, dar n-am nicio justificare pentru suspiciunile mele.

Jakobs era inconștient, și Gonsalez profită de prima ocazie ca să se consulte cu colegul său.

- Cred că e opera lui Black, rosti în grabă. De ce să nu trimitem după el? Știm că Jakobs a fost în slujba lui și a fost pensionat de el, și asta e o scuză suficientă. E posibil să aflăm câte ceva, dacă putem da de el înainte să moară sărmanul flăcău,.

- O să-l caut la telefon, spuse celălalt. Scoase din buzunar o agendă și o consultă. Mișcările și locuințele lui Black erau destul de bine înscrise, dar telefonul nu reuși să stabilească legătura cu cel pe care-l voiau.

La ora două fără un sfert dimineața Jakobs muri, fără a-și fi recăpătat cunoștința, și părea că încă un mister se adăugase pe o listă deja înspăimântător de lungă.

Noutatea ajunse la May Sandford după-amiază. Tragedia se petrecuse prea târziu în noapte ca să apară în ziarele de dimineață; dar din edițiile ziarelor de după-amiază, citi șocată despre cumplita soartă a individului.

Doar întâmplarea făcu să afle direct de la sursă, pentru că încă citea despre moartea lui în ziar când Black, ostentativ agitat, sosi la ea.

- Nu e cumplit, domnișoară Sandford? spuse.

Era cam pe-alături cu durerea, gândi fata.

- Voi depune mărturie, desigur, dar voi avea mare grijă să nu-ți amestec numele. Cred că sărmanul om avea într-adevăr asociați foarte răi, rosti sincer. Va trebui să-l dezvinovățesc, din acest motiv. Nimeni nu trebuie să știe că a călcat vreodată pe-aici, sugeră el. N-ar fi plăcut să fii târâtă într-un caz sordid ca acesta.

- Oh, nu, nu. Nu vreau să fiu deloc amestecată. Îmi pare nespus de rău, dar nu văd cum ar putea să ajute mărturia mea.

- Bineînțeles, aprobă Black. În dimineața aceea îi trecuse prin minte cât de cumplită ar fi putut fi mărturia acestei fete, și venise la ea panicat, neștiind că ea va renunța cu de la sine putere.

Ea își zise că Black arată bolnav și îngrijorat, cum și era dealtfel, deoarece dormise foarte puțin în noaptea aceea. Știa că nu poate fi descoperit. Nimeni nu-l văzuse când se întâlnise cu el și, deși vizitase locurile pe care frecventa acesta, nu întrebuse de el.

Și totuși, Black era obsedat de ideea că lațul se strânge în jurul lui. Cine erau vânătorii, nu știa. Din când în când, era cuprins de o stranie senzație de groază.

Nimic nu-i mergea ca lumea. Sir Isaac dăduse semne de revoltă.

Înainte de sfârșitul zilei, descoperi că avea destule pe cap și fără temerile pe care i le dădea necunoscutul.

Poliția pusese o mulțime de întrebări privind locul unde se afla în noaptea crimei. Veniseră până și la el și-l interogaseră cu atâta insistență, încât bănuia că în spatele lor se află o forță care îi conduce. Nu-și făcea mari probleme cu “Cei Patru Justițieri”. Acceptase declarația informatorului său că Cei Patru se separaseră deocamdată, iar faptul că Wilkinson Despard plecase în America confirma tot ceea ce-i spusese.

Din nou era în pană de bani. Achitarea pariurilor îl lăsase lefter. Sandford trebuie “convins”.

Cu fiecare zi în plus, devenea o necesitate.

Într-o dimineață, Sir Isaac îi telefonase, cerându-i să se întâlnească în parc.

- De ce nu vii aici? întrebă Black.

- Nu, rosti baronetul. Prefer să ne vedem în parc.

Spuse locul și, la ora fixată, Black îl întâlni, un pic deranjat că programul zilei îi fusese întrerupt de această excentricitate din partea lui Sir Isaac Tramber.

Nici baronetul nu trecu direct la subiect. Vorbi nimicuri, zumzăi și hohoti și, într-un târziu, trânti adevărul.

- Uite ce e, Black, spuse, tu și cu mine am fost buni prieteni – am fost împreună în unele aventuri ciudate, dar acum o să – adică vreau...

Se bâlbâi și bolborosi.

- Ce vrei? întrebă încruntat Black.

- Ei bine, ca să spun adevărul, rosti Sir Isaac cu o încercare jalnică de a părea hotărât, cred că a sosit momentul să dizolvăm parteneriatul.

- Ce vrei să spui? întrebă Black.

- Ei bine, vezi tu, se vorbește despre mine, spuse celălalt fără nicio legătură. Oamenii răspândesc minciuni despre mine, și unul sau doi m-au întrebat în ce afacere suntem băgați amândoi, și – mă îngrijorează, Black, spuse cu brusca exasperare a unui om slab. Cred că mi-am ratat șansa cu Verlong din cauza asocierii cu tine.

- Înțeleg, spuse Black.

Era o expresie favorită de-a lui. Însemna mult; acum însemna mai mult ca de obicei.

- Înțeleg că tu crezi că se scufundă corabia și, ca un șobolan, îți imaginezi că e timpul să înoți spre țărm.

- Nu fi prost, dragă prietene, protestă celălalt, și nu fi nerezonabil. Vezi cum stă treaba. Când m-am alăturat ție, erai pe punctul de a înfăptui lucruri mărețe – mari fuziuni, mari trusturi, tot felul de chestii. Firește, se scuză, știam totul despre bursa neagră, dar asta era ceva colateral.

Black zâmbi fioros.

- Ceva colateral destul de profitabil pentru tine, rosti sec.

- Știu, știu, spuse Ikey răbdător până la limită, dar nu era o chestiune de milioane, nu-i așa?

Black era gânditor, mușcându-și unghiile și privind iarba de sub picioare.

- Oamenii vorbesc, dragă prietene, continuă Tramber, spunând cele mai cumplite lucruri. Ai promis combinația cu topitoriile Sandford, practic ai investit acțiuni în Topitoriile Reunite ale Europei fără a avea marfa.

- Sandford nu va intra, rosti Black fără să ridice privirea, dacă nu-i plătesc un sfert de milion cash – restul îl ia în acțiuni. Vreau să-și ia plata în acțiuni.

- Nu-i prost, spuse aspru baronetul.

- Bătrânul Sandford nu e prost – și pariez că Verlong e în spatele lui. Nici el nu e prost.

Se lăsă o tăcere lungă și stranie – stranie pentru Sir Isaac, care avea o dorință nestrămutată de a exploda.

- Așadar, vrei să te strecuri afară, nu-i așa? spuse Black, privindu-l cu un zâmbet de gheață.

- Acuma, bătrânul meu prieten, spuse grăbit Sir Isaac, nu privi lucrurile atât de neîndurător. Parteneriatele se dizolvă mereu, pentru asta sunt făcute, spuse cu o nuanță de umor. Și trebuie să mărturisesc că nu-mi plac unele din planurile tale.

- Nu-ți plac! Black se întoarse spre el cu o înjurătură sălbatică. Dar îți plac banii pe care i-ai primit pentru asta? Banii plătiți în avans pentru atragerea noilor clienți? Banii dați ca să-ți achiți datoriile de la club? Va trebui să mergi până la capăt, Ikey și, dacă nu, o să-i spun tot adevărul lui Verlong și tuturor prietenilor tăi.

- N-o să te creadă, rosti calm Sir Isaac. Vezi tu, dragul meu amic, ai o asemenea reputație oribilă, și mai rău decât reputația asta e că nimeni nu te crede. Dacă se ajunge la chestiunea de a mă crede pe mine sau pe tine – pe

cine crezi că va crede societatea – pe un om cu o anume poziție, de baronet al Marii Britanii, sau pe un om – mă rog, să nu accentuăm prea mult – ca tine?

Black îl privi lung.

- Oricum ai lua-o, rosti apăsător, va trebui să stai în banca ta. Dacă, drept rezultat al oricărei afaceri în care suntem angajați acum, sunt arestat, voi da poliției informații în privința ta. Suntem amândoi în aceeași barcă – ne scufundăm sau înotăm împreună.

Remarcă pe chipul lui Sir Isaac panica ce se instala încet-încet.

- Uite ce e, spuse, o să aranjez să-ți dau înapoi banii pe care i-am câștigat. O să-ți dau polițe...

Black izbucni în râs.

- Ești un drăcușor hazliu, spuse. Tu și polițele tale! Și eu pot scrie polițe, nu-i așa? Cât de curând o să am și eu polițe ca tine. În Londra e destulă hârtie de-a ta care să alimenteze furnalele lui Sandford timp de o săptămână.

Cuvintele sugerau un gând.

- Să nu mai vorbim despre chestiunea asta până după fuziune. Va fi săptămâna viitoare. S-ar putea să conteze pentru averea noastră, Ikey, spuse pe tonuri mai blânde. Numai renunță la ideea de trădare.

- Nu trădez, protestă celălalt. Doar...

- Știu, spuse Black. Doar îți iei precauții – ei bine, așa fac toți șobolanii. Ești băgat în asta până la gât – nu te decepționa singur. Nu poți ieși până nu spun eu: Pleacă!

- Va fi periculos pentru mine dacă jocul va fi dat în vileag, spuse Sir Isaac mușcându-și unghiile. Va fi total neplăcut dacă se va descoperi că și eu fac parte din el.

- Va fi și mai periculos pentru tine, răspunse amenințător Black, dacă, la momentul psihologic, NU vei fi alături de mine.

XXXXXXXXXXXX

Theodore Sandford, un om ocupat, își vârî capul cu păr cenușiu în neorânduială prin ușa salonașului fiicei sale.

- May, spuse, nu uita că diseară ofer o cină în onoarea ta – pentru că, dacă memoria nu mă înșeală și cecul pe care l-ai găsit în tăvița cu micul dejun a fost completat, azi împlinești douăzeci și doi de ani.

Îi trimise un sărut.

- Cine vine? întrebă ea. Chiar mi-ar fi plăcut să fac eu însămi invitațiile.

- Nu pot să-ți spun, rosti tatăl ei cu un zâmbet. Îmi pare rău că te-ai certat cu tânărul Fellowe. Mi-ar fi plăcut să-l invit.

Ea zâmbi fericită.

- Va trebui să fac rost de alt polițist, spuse.

O privi îndelung.

- Fellowe nu e un polițist obișnuit, rosti liniștit. Știi că l-am văzut cinând ieri cu Secretarul de Stat?

May ridică sprâncenele.

- În uniformă? întrebă.

El izbucni în râs.

- Nu, găsculițo, chicoti el, în halat.

Îl urmă pe coridor.

- Ai aflat asta de la Lordul Verlong, rosti ea cu reproș.

Așteptă până când mașina în care se afla tatăl ei ieși din raza vizuală, după care se întoarse în camera ei, fericită de fericirea care anticipa fericirea.

Noaptea dinainte fusese una mizerabilă până când, acționând din impuls, se autoumilise, și găsisese o bucurie stranie în asta.

Recunoașterea că acest tânăr era încă idealul ei, tot ce-și dorea, o absorbisese într-atât încât uitase de orice altceva.

Își aminti, cu o mică tresărire, ultima lor întâlnire și cum se despărțiseră.

Amintirea o întristă din nou și, sărind de pe taburet, deschise micul ei birouaș de scris și scrijeli un bilețel grăbit, penitent, autocritic, cerându-i și implorându-l să vină la ea în clipa în care-l va primi.

Frank sosi prompt. Servitoarea îi anunță sosirea la zece minute după plecarea domnului Sandford.

May alergă grațioasă pe scări și fu cuprinsă de un brusc acces de timiditate când ajunse la ușa bibliotecii. S-ar fi oprit, dar servitoarea, care o urma, o privi cu atâta interes și înțelegere, încât fu obligată să-și asume o nonșalanță pe care era departe de a o simți, și intră în încăpere.

Frank stătea cu spatele spre ușă, dar se răsuci rapid, auzind foșnetul ușor al rochiei.

May închise ușa, dar nu făcu niciun efort să înainteze.

- Ce faci? începu.

Efortul pe care-l făcea ca să-și potolească bătăile sălbatice ale inimii făcu ca vocea să-i sune rece și formal.

- Foarte bine, mulțumesc. Tonul lui Frank îl reflecta pe al ei.

- Îî – voiam să te văd, continuă ea cu un efort de a pareă firească.

- Ți-am ascultat dorința din bilet, răspunse el.

- Frumos din partea ta că ai venit, continuă ea convențional. Sper că nu te-a deranjat.

- Absolut deloc. Din nou vocea lui Frank era ca un ecou expresiv. Eram pe punctul de a ieși, așa că am venit imediat.

- Oh, îmi pare rău – n-ar trebui să mergi mai întâi la cealaltă întâlnire? Poți reveni când vrei; nu... nu e nimic important.

- Ei bine, nu e chiar o întâlnire. Era rândul tânărului să ezite. Ca să spun sincer, veneam aici.

- Oh, Frank! Adevărat?

- Da, adevărat, fetiço.

May nu răspunse, dar ceva din ceea ce citi Frank pe chipul fetei vorbea mai limpede decât ar fi făcut-o cuvintele.

Dl. Sandford se întoarse în după-amiaza aceea ca să găsească doi oameni fericiți, stând în semiîntunericul din salon; și zece membri ai Departamentului de Investigații Criminale așteptau la Scotland Yard, cu mâinile alternativ transpirându-le și frângându-și-le.

CAPITOLUL 16

COLONELUL BLACK ÎNTÂLNEȘTE UN JUSTIȚIAR

Casa doctorului Essley din Forest Hill stătea neînchiriată. Felinarul roșu de la intrare era stins și, cu toate că mobilierul săracăcios nu fusese mutat, casa, cu obloanele trase și cu scările murdare de funingine, avea aspectul dezolant al pustietății.

Zvonurile șoptite agitaseră cercurile domestice ale acelei respectabile suburbii – un zvon înspăimântător care, dacă se adevărea, putea determina Forest Hill să reacționeze cu indignare justificată.

“Dr. Essley a fost un practician neautorizat, o fraudă indescritibilă, deoarece a luat numele și stilul unui mort”.

- Tot ce știu, explicase colonelul Black, pe care îl descoperise un reporter în biroul său, e că l-am cunoscut pe dr. Essley în Australia și am fost impresionat de talentul lui. Aș putea spune, adăugă într-un acces de sinceritate, că, într-un fel, sunt responsabil de poziția sa în Anglia, deoarece nu numai că i-am dat bani avans ca să poată practica, ci l-am și recomandat tuturor prietenilor mei, și firește că sunt supărat de cele aflate.

Nu, nu știa unde se află în prezent “doctorul”. Ultima oară îl văzuse acum o lună, când “doctorul” declara că vrea să plece pe continent.

Colonelul Black a spus aceleași lucruri – și nimic mai mult – și detectivilor veniți de la Scotland Yard. Sosiră cu o insistență deranjantă și nu păreau obosiți. L-au așteptat pe trepte, și în biroul lui. L-au așteptat în holurile teatrelor, la intrările băncilor. Veniră la fel de des ca emisarii firmelor cărora colonelul Black le datora bani.

La o săptămână după evenimentele relatate în ultimul capitol, colonelul Black stătea singur în apartamentul său, cu inima ușoară. Reușise să adune o

cantitate considerabilă de bani. Faptul că erau bani asupra cărora n-avea drept legal nu-i deranja fluxul lin al gândurilor. Era suficient că erau bani, și că o mașină care-l căra iute la Folkestone nu avea telefon, deci nici apeluri zi și noapte. Mai mult de-atât, era în viață.

Răzbunarea unei organizații împotriva doctorului Essley trecuse peste capul colonelului Black – putea fi iertat dacă crezuse că întâmplarea cu o perucă gri și o pereche de sprâncene stufoase, împreună cu oarecari cunoștințe de medicină, îi decepționaseră pe indivizii abili care veniseră în Anglia să-i ia urma.

Acest infernal individ Fellowe, care apărea și dispărea ca prin farmec, îl uluia – aproape că-l alarma.

Fellowe nu era unul dintre “Cei Patru Justițieri” – instinctul îi spunea măcar atât. Fellowe era un “oficial”.

Un oarecare sergent Gurden, care-i fusese extrem de util lui Black, fusese brusc transferat la o divizie îndepărtată, și nimeni nu știa de ce. Cu el dispăruse dintre apropiați un tânăr sergent de poliție care fusese văzut cinând cu miniștri ai cabinetului.

Era foarte evident că exista o cauză a agitației – totuși, destul de bizar, colonelul Black era vesel; dar veselie aceasta avea ceva malign. Își făcu de lucru cu distrugerea unor hârtii de-ale sale – și erau câteva – pe care le ținuse pentru sine.

Scutură o veche carte de buzunar și se încruntă când văzu conținutul. Era un bilet la *vagonul de dormit* pentru călătoria de la Paris la Madrid, pe numele doctorului Essley – un obiect care ar fi putut avea consecințe serioase, își spuse. Dădu foc hârtiei incriminatoare și fărâmiță cenușa înainte de a o arunca în șemineu.

Se făcu întuneric înainte de a termina pregătirile, dar nu aprinse lumina. Costumul era pregătit într-o încăpăre alăturată, cuferele împachetate.

Își privi ceasul. Într-o jumătate de oră va pleca spre familia Sandford. Aici mai exista un risc pe care doar un nebun și l-ar fi asumat – gândi, dar contemplă rezultatul vizitei cu stăpânire de sine.

Se duse în dormitor și începu pregătirile, apoi își aminti că lăsase un teanc de bancnote pe masa de scris, și se întoarse. Le găsi și reveni, când se auzi un declic și încăperea fu scăldată în lumină.

Se răsuci cu o înjurătură, ducându-și mîna spre buzunarul de la șold.

- Nu mișca, te rog! rosti liniștit vizitatorul.

- Tu! şuieră Black.

Bărbatul înalt cu bărbuță ascuțită încuviință.

- Ține mîna departe de buzunar, colonele, spuse; nu e niciun pericol imediat.

Era neînarmat. Trabucul subțire dintre dinții săi albi îi demonstra seninătatea.

- De la Monte! se bâlbâi Black.

Din nou bărbatul încuviință.

- Ultima oară când ne-am întâlnit a fost în Cordoba, spuse, dar te-ai schimbat de atunci.

Black se strădui să zâmbească.

- Mă confunzi cu doctorul Essley.

- Te confund cu doctorul Essley, aprobă celălalt. Și totuși, cred că e o confuzie justificată.

Nu-și scoase trabucul din gură, părea perfect relaxat, mergând chiar până la a privi spre un scaun, așteptând o invitație.

- Essley sau Black, rosti liniștit, ziua e pe sfârșite și noaptea e foarte aproape.

Un val rece de groază îl cuprinse pe colonel. Încercă să vorbească, dar gâtul și gura erau uscate, și nu izbuti să scoată decât câteva zgomote nearticulate.

- În noaptea asta – acum? roti dogit – își duse la gură mâinile tremurânde. Și totuși era înarmat, iar bărbatul din fața lui nu purta armă. O mișcare iute a mâinii și ar fi distrus spectrul care, cândva, terorizase Europa. Nu se îndoia că se află față în față cu unul dintre temuții “Cei Patru”, și se trezi străduindu-se să memoreze chipul bărbatului din fața sa, pentru folosul viitor. Totuși, nu atinse pistolul din buzunarul de la șold. Era hipnotizat, paralizat de încrederea rece a celuilalt. Nu știa decât că își dorea liniștea care ar fi putut veni numai dacă acest individ calm ar fi plecat. Se simțea prins în capcană, nu vedea nicio cale de scăpare în prezența acestei forțe.

Celălalt ghici ce se petrecea în mintea lui Black.

- Nu vreau să-ți dau decât un mic sfat, spuse, și acesta e – nu te duce la cina lui Sandford.

- De ce – de ce? bâigui Black.

Celălalt se duse spre șemineu și scutură pe grătar scrumul trabucului.

- Pentru că, rosti fără să se întoarcă, la cina lui Standford se merge sub jurisdicția “Celor Patru Justiționari” – care, după cum probabil știi, sunt o forță protectoare. Altminteri...

- Da – altminteri?

- Ajungi sub jurisdicția legii, colonele Black, deoarece în clipa asta un energic tânăr comisar de poliție solicită un mandat de arestare pe numele tău, sub acuzația de crimă.

Cu un mic gest din cap, Manfred se răsuci și se îndreptă leneș spre ușă.

- Stai!

Cuvântul fusese şuiert. Black, cu revolverul în mână, era livid de furie şi spaimă.

Manfred râse liniştit. Nu se opri, ci privi înapoi peste umăr.

- Fiecare să-şi vadă de treaba lui, cită el. Otrava, dragul meu colonel, e treaba ta – sau cuţitul în cazul lui Jakobs. O explozie, chiar a unui revolver Webley, ţi-ar face nervii ţandări.

Deschise uşa şi ieşi, închizând-o cu grijă în urma lui.

Black se prăbuşi în cel mai apropiat fotoliu, cu gura tremurând, transpiraţia scurgându-i-se pe faţă.

Acesta era sfârşitul. Era terminat. Traversă încăperea spre telefon şi formă un număr. După puţin timp, i se răspunse.

Da, maşina era pregătită; nu fuseseră întrebări. Ridică receptorul din furcă şi sună la şase firme care închiriau maşini. Fiecărei firme îi dădu aceleaşi instrucţiuni. Două maşini urmau să aştepte – schimba poziţia cu fiecare comandă. Două maşini rapide, fiecare capabilă să acopere cei 128 de kilometri până la Dover fără teama de a se defecta.

- O să iau una, spuse, cealaltă trebuie să mă urmeze imediat – da, goală. Merg la Dover să întâlnesc nişte oameni.

Nu voia să rişte vreo nenorocire. A doua maşină trebuia să fie la îndemână în caz că ar fi avut un accident cu prima.

Era un bun organizator. În scurt timp, dăduse telefoanele, aranjase cu maşinile astfel încât pe oriunde ar fi luat-o, să le găsească aşteptându-l.

Odată făcute toate astea, se îmbracă. Reacţia de frică trecuse. Era plin de ură faţă de cei care pusese punct carierei lui ticăloase. Cel mai mult îl ura pe Sandford, omul care l-ar fi putut salva.

Ar fi riscat cu Cei Patru – ar fi riscat cu poliția. Curios, de poliție se temea cel mai puțin.

Ca o ultimă lovitură, îl va distruge pe cel care, cu obstinație, îl distrusese.

Era înnebunit de furie – nu vedea altceva decât împlinirea planului de răzbunare. Se duse în camera sa, deschise un șifonier și scoase sticluța verde. Nu era nevoie de pană, o să facă treaba direct.

Termină de îmbrăcat, puse bacnotele în buzunar și strecură sticluța verde în buzunarul vestei. Aruncă o ultimă privire împrejur, apoi, cu o senzație de voioșie pe care o avusese înainte de sosirea lui Manfred, își puse pălăria, aruncă paltonul pe braț și ieși.

La “Great South Central Hotel” se adunase o mulțime veselă. May Sandford invitase o prietenă, și dl. Sandford adusese un partener al uneia dintre firmele din oraș, cu care făcuse afaceri.

Black întârzie și sosi cu un sfert de ceas mai târziu decât ora stabilită pentru cină. Sandford ordonase ca cina să fie servită când sosește colonelul.

- Ia loc, Black, spuse Standford. Era un loc liber între magnatul fierului și fiica sa, și acolo ateriză colonelul.

Mâna îi tremura când puse lingura în supă.

Puse lingura la loc și își despături șervetul. O scrisoare căzu din el. Acum știa deja acele plicuri gri, și îndesă scrisoarea în buzunar fără să încerce s-o citească.

- Un om ocupat, Black, nu? zâmbi Sandford. Era un tip roșu la față, inimos, cu un smoc de favoriți albi pe fiecare parte a chipului său rubicond și în momentele de bucurie era un tip foarte simpatic. Ar trebui să fii recunoscător că n-am fost de acord cu fuziunile – ai fi muncit pe brânci.

- Da, rosti scurt colonelul. Își împinse maxilarul în față – un truc pe care îl făcea când era deranjat.

- Într-un fel, îl tachină bătrânul, ești un flăcău admirabil. Dacă ai fi fost un pic mai înțelegător, ai fi avut mai mare succes.

- Și nu crezi că l-am avut?

Sandford se bosumflă gânditor.

- Da și nu, spuse. Nu ești în întregime învingător. Vezi tu, ai dobândit ceea ce s-ar putea numi un succes prea ușor.

Colonelul Black nu continuă subiectul, nici nu-l încurajă pe celălalt să meargă mai departe. Avea nevoie de o ocazie. Un timp trebuia să stea liniștit, să participe, cu asemenea fragmente de discurs pe care le putea rosti, la conversația care se desfășura în jurul lui.

În stânga se aflau paharele de vin ale fetei. Refuză vinurile mai ușoare și se alese cu un protest amuzant al tatălui ei.

- Draga mea, de ziua ta ar trebui să bei niște șampanie!

- Șampanie să fie! rosti ea bucuroasă. Era fericită din mai multe motive, dar mai ales, pentru că – mă rog, pentru că, și atât.

Acum venise ocazia.

Distrat, trase paharul ei mai aproape, apoi găsi sticluța în buzunar. Cu o mână deșurubă dopul și turnă jumătate din conținutul fiolei pe șervetul lui. Înșurubă la loc dopul și puse sticluța în buzunar. Luă paharul în poală. Șterse buza paharului de două ori cu șervetul umed. Puse paharul la loc neobservat.

Acum se simțea mai bine. Se lăsă la loc în scaun, cu mâinile adânc înfipite în buzunare. Era o atitudine neelegantă, dar îi dădu o senzație de confort.

- Black, trezește-te, dragul meu prieten! Sandford i se adresa, și se trezi cu o tresărire. Prietenul meu a fost destul de grosolan să comenteze cum îți stă părul.

- Cum? Black își duse mâna la cap.

- Oh, e-n regulă și e pieptănat – dar de cât timp e alb?

- Alb?

Auzise de asemenea lucruri și era foarte interesat.

- Alb? Oh, îmi, de ceva vreme.

Nu mai continuă discuția. Chelnerii umpleau paharele. Îl privi pe Sandford. Ce fericit, ce automulțumit era. Observă micile priviri tandre dintre tată și fiică. Între cei doi exista o înțelegere perfectă. Păcat că într-un minut sau două, unul va fi mort, iar celălalt distrus. Ea, cea atât de plină de viață, cu forme atât de frumoase, atât de proaspătă și de frumoasă. Întoarse capul și o privi. Curios, foarte curios, cât de fragilă e viața, ca un miligram de fluid incolor să fie suficient să rupă coarda care leagă sufletul de trup.

Chelnerul umplu paharele – mai întâi pe al fetei, apoi pe al lui.

Îl ridică pe al lui cu indiferență și îl bău.

Fata nu se atinse de al ei. Vorbea cu bărbatul din stânga. Black vedea doar obrazul rotund și un umăr alb.

Așteptă nerăbdător.

Sandford încercă să-l atragă în conversație, dar refuză. Se mulțumea să asculte, spuse. Să asculte, să pândească și să aștepte. Văzu degetele albe și subțiri strânse în jurul piciorului paharului, o văzu ridicându-l pe jumătate, încă privind spre partenerul ei.

Black își împinse un pic scaunul într-o parte, în timp ce paharul îi atinge buzele. Bău, nu mult, dar suficient.

Colonelul își ținu răsuflarea. Ea puse paharul la loc, încă vorbind cu bărbatul din stânga ei.

Black număra secunde nesfârșite. Numără șaizeci – o sută, uitând de faptul că Sandford îi vorbea.

Drogul dăduse greș!

- Ești bolnav, colonele?

Toată lumea se holbă la el.

- Bolnav? repetă răgușit. Nu, nu sunt bolnav – de ce-aș fi bolnav?

- Chelner, deschide o fereastră! O rafală de aer rece îl lovi și se înfioră.

Părăsi în grabă masa și ieși clătinându-se orbește din încăpere. E un sfârșit pentru toate.

În coridorul hotelului, se ciocni în grabă de un individ. Era cel pe care-l contactase cu ceva timp înainte.

- Scuzați-mă, spuse individul, prinzându-l de braț. Colonelul Black, dacă nu mă-nșel.

- Cară-te din calea mea. Black scuipe sălbatic cuvintele.

- Sunt sergentul detectiv Kay de la Scotland Yard, și va trebui să vă arestez.

La primul semn de pericol, colonelul se retrase. Deodată, pumnul lui țâșni și-l lovi pe ofițer sub maxilar. Fu o lovitură cumplită și detectivul era nepregătit. Se prăbuși ca un butuc.

Coridorul era pustiu. Lăsându-l pe bărbat pe podea, fugarul se repezi în hol. Nu mai avea pălăria, dar își acoperi fața și trecu prin mulțime în vestibul și afară. Făcu semn unui taxi.

- Waterloo, și-ți dau o liră dacă prind trenul.

Trecu în viteză pe Strand în mai puțin de un minut. Își modifică instrucțiunile înainte de a ajunge la gară.

- Am pierdut trenul – lasă-mă în colț la Eaton Square.

La Eaton Square plăti taximetristului și îi dădu drumul. Găsi destul de ușor două mașini care așteptau.

- Sunt colonelul Black, spuse, și primul șofer duse mâna la șapcă. Ia-o pe cel mai scurt drum spre Southampton și lasă-l pe al doilea să ne urmeze.

Mașina nu parcursese prea mult, când Black se răzgândi.

- Mergi mai întâi la “Junior Turf Club” în Pall Mall, spuse.

Sosit la club, îl chemă pe portar.

- Spune-i lui Sir Isaac Tramber să vină imediat, ordonă.

Ikey era în club – o șansă pentru colonel.

- Ia-ți haina și pălăria, rosti grăbit Black spre baronetul ușor amețit.

- Dar...

- Niciun “dar”, pufni sălbatic celălalt. Ia-ți haina și pălăria, dacă nu vrei să ajungi din clubul tău la cea mai apropiată secție de poliție.

Fără nicio tragere de inimă, Ikey se întoarse în club și reveni în câteva secunde luptându-se cu paltonul prea mare.

- Ce mama naibii înseamnă toate astea? întrebă iritat; apoi, când lumina unui felinar căzu pe capul descoperit al colonelului, șopti:

- Doamne-Dumnezeule! Ți-a albit părul! Arăți exact ca amicul Essley!

CAPITOLUL 17

DREPTATE

- Unde mergem? întrebă pierit Sir Isaac.

- Mergem la Southampton, îi mârâi Black la ureche. O să găsim acolo niște prieteni. Rânji în întuneric. Apoi, aplecându-se în față, dădu instrucțiuni cu voce scăzută șoferului.

Mașina țâșni înainte și în câteva minute traversase Hammersmith Broadway și se grăbea spre Barnes.

De-abia se mai rărise traficul, când o mașină gri, lungă, de curse, tăie periculos spațiul aglomerat, depășind cu agilitate extraordinară un număr de vehicule și, neținând seama de comentariile caustice ale șoferilor, se îndreptă în aceeași direcție în care o luase mașina lui Black.

Depășise Kingston și se afla pe Sandown, când auzi motorul puternic al mașinii din spate. Se răsuci și privi, așteptându-se să găsească a doua mașină, dar o pană de cauciuc blocase rezerva lui Black pe Putney Heath. Black era puțin neliniștit, deși nu era un lucru neobișnuit ca mașinile să circule pe șoseaua Portsmouth la acea oră din noapte.

Știa, de asemeni, că nu putea să țină departe de urmăritor. Auzi sunetul inconfundabil care însoțește o mașină de curse în mișcare.

- O să așteptăm până se mai lărgeste drumul, spuse, după care o să-l lăsăm să ne depășească.

Îi transmise șoferului intenția sa.

Mașina din spate nu arată nicio intenție de a depăși până când Sandown și Cobham rămaseră în stânga și luminile începură să apară din Guildford.

Apoi, când drumul se lărgi, la trei kilometri de oraș, mașina, fără vreun efort vizibil, ajunse în dreptul lor după care îi depăși. Apoi încetini, și mașina închiriată fu silită să facă același lucru.

Black urmări manevra cu o presimțire rea. Mașina de curse încetini până când se opri transversal pe drum; se opri într-o poziție care făcea imposibilă trecerea mașinii lui.

Omul lui Black opri cu o zmucitură.

La lumina farurilor, văzură doi bărbați ieșind din mașina din față și examinând, chipurile, o roată. Apoi unul dintre ei o luă înapoi, lent și neglijent, până ajunse în dreptul lui Black și al însoțitorului său.

- Scuzați-mă, rosti străinul, cred că vă cunosc.

Deodată, o lanternă se aprinse pe fața lui Black. Mai mult, în raza de lumină, se vedea foarte clar butoiașul nichelat al unui revolver, ațintit direct spre Black

- O să coborâți, d-le Black – dvs. și însoțitorul dvs., rosti calm necunoscutul.

În lumina puternică ce-l înconjura, Black nu putea să schițeze nicio mișcare. Fără un cuvânt, coborî urmat de însoțitorul său.

- Mergeți, rosti bărbatul cu revolverul.

Cei doi se supuseră. O altă baie de lumină îi întâmpină. Șoferul primei mașini era în picioare, cu o lanternă într-o mână, un revolver în cealaltă. Le făcu un semn scurt să intre în spate. Primul din cei care-i capturasera se răsuci să-i dea instrucțiuni șoferului mașinii gri, după care intră în incinta în care stăteau și se așeză vizavi de ei.

- Puneți-vă mâinile pe genunchi, ordonă, în timp ce lumina se plimba peste ei.

Black își duse mâinile înmănușate în față fără tragere de inimă. Sir Isaac, pe jumătate mort de frică, îi urmă exemplul.

Mașina porni. Paznicul lor, concentrând lumina lanternei pe genunchii lor, continua să-i supravegheze în timp ce tovarășul său conducea în ritmul unei curse.

Se abătură de pe drumul principal și o luară pe un drum îngust de țară pe care Black nu-l știa și, timp de zece minute, se răsuciră și ajunseră în ceea ce părea a fi centrul comitatului. Apoi se opriră.

- Coborâți, ordonă bărbatul cu lanterna.

Nici Black, nici prietenul său nu rostiseră vreun cuvânt până acum.

- Care e jocul? întrebă Black.

- Coborâți, comandă celălalt. Cu o înjurătură, bărbatul solid coborî.

Afară îi așteptau alți doi.

- Bănuiesc că asta e o farsă a “Celor Patru Justițieri”, spuse Black cu un surâs batjocoritor.

- Asta o să aflați, rosti unul dintre cei care-i așteptau.

Fură conduși pe o potecă lungă, accidentată, printr-un câmp, printr-o mică dumbravă, până când în fața lor în noapte văzură o mică clădire.

Era în întuneric. Lui Black îi dădu impresia unei capele. Avea puțin timp să-și dea seama de structură. Auzi respirația rapidă a lui Sir Isaac în spatele său, și declicul unui lacăt. Mâna care-l ținea de braț se relaxă.

- Rămâi unde ești, rosti o voce.

Black așteptă. În suflet simțea o frică bolnăvicioasă, neștiind ce semnifică toate acestea.

- Pășește în față, rosti o voce.

Black făcu doi pași înainte și, deodată, încăperea spațioasă în care stătea străluci în lumină. Ridică mâna să-și protejeze ochii de strălucirea orbitoare.

Ceea ce văzu era remarcabil. Se afla într-o capelă; văzu vitraliile, dar în locul altarului se afla o platformă joasă care se întindea într-un capăt al clădirii.

Platforma era îmbrăcată în negru și pe ea se aflau trei pupitre. Îi aminteau de un pupitru de judecător, cu excepția perdelelor care erau purpurii, pupitrele din stejar negru, și covorul care acoperea podiumul în aceeași nuanță sumbră.

Trei bărbați stăteau la pupitre. Purtau măști și un ac cu diamant din cravata unuia străluci în lumina imensului candelabru electric care atârna de tavanul boltit. Gonsalez avea o slăbiciune pentru giuvaieruri.

Cel de-al patrulea membru al Celor Patru se afla în dreapta prizonierilor.

Cu vitraliile din ferestre, cu acoperișul din grinzi și cu caracterul solemn al arhitecturii, iluzia capelei luă sfârșit. Pe podea nu mai era niciun alt mobilier; podeaua era pardosită cu plăci de ceramică și n-avea niciun scaun sau vreo strană.

Black înregistrează rapid toate astea. Observă o ușă în spatele celor trei, prin care veneau și, evident, ieșeau. Nu vedea nicio cale de scăpare decât pe drumul pe care venise.

Silueta centrală dintre cei trei vorbește cu un glas aspru și sumbru și neînduplecat.

- Morris Black, rosti solemn, ce știi de Fanks?

Black ridică din umeri și privi în jur ca și cum era conștient că e o întrebare la care e imposibil de răspuns.

- Ce știi de Jakobs, de Coleman, de o duzină de oameni care ți-au stat în drum și au murit? Întrebă vocea.

Black rămase tăcut.

Aprecie din ochi situația. În spatele lui erau două uși, și observă că în lacăt rămăsese cheia. Se afla într-o veche capelă normandă, pe care inițiativa privată o restaurase cu un anumit scop.

Ușa era modernă și de genul “bisericos” obișnuit.

- Isaac Tramber, spuse Numărul Unu, ce rol ai jucat tu?

- Nu știu, se bâlbâi sir Isaac, sunt la fel de confuz ca și dvs. Cred că ideea cu bursa neagră e perfect prostească. Acum, uitați-vă, mai e ceva ce pot să vă spun, pentru că sunt nerăbdător să ies din afacerea asta cu mâinile curate?

Făcu un pas în față și Black întinse o mână ca să-l oprească, dar fu tras înapoi de bărbatul de lângă el.

- Vino aici, spuse Numărul Unu. Cu genunchii tremurând, Sir Isaac păși iute pe podeaua bisericii.

- O să fac tot ce-mi stă în putință, spuse avântat, în timp ce stătea ca un băiețel condamnat în fața siluetei stăpânilor. Orice informație pe care v-aș putea-o da, voi fi fericit s-o fac.

- Stop! urlă Black. Fața îi era lividă de furie. Stop, rosti răgușit, nu știi ce faci, Ikey. Ține-ți gura și stai lângă mine și n-o să ai de suferit.

- Un singur lucru știu, continuă Sir Isaac, și anume că Black a avut o mică ceartă cu Fanks...

De-abia rostise cuvintele, când trei împușcături răsunară într-o succesiune rapidă. Cei patru nu încercaseră să-l dezarmeze pe Black. Cu iuțeala fulgerului, scosese pistolul său Browning și-l împușcase pe trădător.

Într-o secundă era la ușă. O clipă mai târziu, cheia era răsucită și el dispărut.

- Trage, trage, Manfred, rosti o voce. Dar era prea târziu – Black dispăruse în beznă. În timp ce cei doi se repeziră după el, siluetele le rămaseră expuse în lumina din capelă.

- *Crac! Crac!* Un glonț din nichel sfărâma suporturile din piatră ale intrării și îi acoperi cu praf fin și așchii de piatră.

- Stingeți lumina și urmăriți-l! rosti iute Manfred.

Era prea târziu, pentru că Black avea avans, și spaima și ura din el îi iușteau pasul.

Instinctul brut îl conduse peste câmp fără greșală. Ajunse la drumul îngust, o luă la stânga și găsi mașina gri de curse așteptând, nepăzită.

Se repezi la manivelă și o răsuci. Într-o clipă era pe locul șoferului. Trebuia să riște – puteau fi șanțuri pe fiecare parte a drumului, dar roti volanul până când aproape se blocă, și apăsă pe pedală.

Mașina țâșni înainte, se aplecă pe o parte, își reveni, și o porni pocnind și scârțâind pe drum.

- Nu e bine, spuse Manfred. Văzu luminile din spate dispărând. Înapoi.

Își dăduse jos masca.

Reveniră la capelă. Luminile erau din nou aprinse. Sir Isaac Tramber zăcea mort pe podea. Glonteile îl lovise în umărul stâng și îi trecuse prin inimă.

Dar nu la el priveau. Numărul Unu zăcea nemișcat pe podea, într-o baltă de sânge.

- Examinați-i rana, spuse, și dacă nu e fatală, nu mă demascați.

Poiccart și Gonsalez examinară scurt rana.

- E destul de serioasă.

În această propoziție scurtă rezumau judecata lor.

- Așa credeam și eu, rosti liniștit rănitul. Mai bine mergeți la Southampton. Probabil că l-a luat pe Fellowe – zâmbi prin mască. Presupun că acum ar trebui să-i spunem Lord Francis Ledborough. E un nepot de-al meu și un fel de comisar de poliție. I-am telegrafiat să mă urmărească. Ar trebui să-i luați mașina și să mergeți împreună. Manfred poate să rămână cu mine. Dați-mi jos masca.

Gonsalez se aplecă și scoase ușor masca de mătase. Apoi tresări.

- Lordul Verlund, exclamă surprins, și Manfred, care știa, dădu din cap.

xxxxxxxxxx

La ora aceea din noapte, traficul era lejer. Era întuneric și drumul nu era prea larg în anumite locuri, dar pentru un om care nu mai pusese mâna pe volan de câțiva ani, Black, cu capul descoperit, conducea mașina fără teamă de consecințe. O dată trecu printr-un orașel cu viteză de curse.

Un polițist care încercă să-l oprească, de-abia scăpă cu viață. Black ajunse din nou la drum deschis fără nicio zgârietură, cu excepția unei aripi sfărâmate când dăduse peste un felinar într-o curbă strânsă. Trecu prin Winchester cu maximum de viteză – din nou fu o încercare de a-l opri. Două camioane mari fuseseră aduse pe strada principală, dar le văzu din timp și o luă pe ocolite, și ieși din oraș mai mult datorită norocului. Acum știa că traseul lui e cunoscut de poliție. Trebuie să-și schimbe planurile. Recunosc în sine că avea prea puține planuri de schimbat; aranjase să părăsească Anglia printr-unul din cele două porturi: Dover sau Southampton.

Sperase să ajungă pe vasul din Le Havre fără să atragă atenția, dar acum nu se mai punea problema. Vasele puteau fi supravegheate, și nu mai avea cum să se deghizeze.

La doisprezece kilometri sud de Winchester depăși o altă mașină și trecu pe lângă ea înainte de a-și da seama că trebuie să fie ce de-a doua mașină pe care o închiriasse. Odată cu asta, constată că anvelopele din față se spărseseră.

Apăsă pe frână și încetini până ce mașina se opri. Țsta da, noroc! Să dea de bucluc chiar în locul în care eliberarea lui era la un pas!

Sări afară din mașină și rămase cu brațele întinse în lumina farurilor unei mașini care se apropia.

Mașina opri la câțiva metri de el.

- Duceți-mă la Southampton, am avut pană, spuse și șoferul rosti ceva neinteligibil.

Black deschise portiera și intră. Ușa se închise în spatele lui înainte de a-și da seama că mai erau și alți ocupanți.

- Cine...? începu.

Apoi îl înșfăcă două mâini, ceva rece și dur țcăni la încheieturi, și o voce familiară spuse:

- Sunt Lordul Francis Ledborough, comisar de poliție și te arestez sub acuzația de omor cu premeditare.

- Ledborough? repetă tâmp Black.

- Mă cunoști mai bine sub numele de sergent Fellowe, spuse vocea.

Black fu spânzurat la pușcăria Pentonville, pe 27 martie, 19.., și Lordul Francis Ledborough, stând lângă patul unchiului său invalid, citea descrierea ciudată dată presei.

- L-ați cunoscut, sir? întrebă.

Bătrânul conte se întoarse arțăgos.

- Dacă l-am cunoscut? urlă. Bineînțeles că l-am cunoscut; e singurul dintre prietenii mei care a fost spânzurat.

- Unde l-ai întâlnit? insistă un comisar de poliție sceptic.

- Nu l-am întâlnit niciodată, rosti supărat bătrânul, el m-a întâlnit pe mine.

Și făcu o mică grimasă, pentru că rana din umăr era încă dureroasă.